

Когато Лекарят ви Греша – Хепатит Б ваксината и Аутизъм

Предговор от др. Язбак

Тази книга трябва да бъде прочетена от всеки родител, роднина, специалист работещ с деца или изучаващ увреди причинени от ваксини. Живеем във време, в което все повече деца страдат от увредена имунна система и хранителни алергии. Едва ли ще има читател, който да не разпознае себе си и да не намери полезни съвети в книгата на Джуди. Много от вас веднага ще припознаят себе си, четейки за срещите и с лекари, нямащи представа какво да правят или кажат, виждайки как въпреки срутването на целия и свят, Джуди запазва самообладание и избира правилния път. Някои родители ще намерят утеха във факта, че това неочаквано нещастие се случва и на други хора.

Това не е просто книга с майчиния разказ за борбата и за здравето и бъдещето на детето и. Тъй като Джуди е квалифициран диетолог с магистърска степен по обществено здраве, тя има и добра научна гледна точка, тя ще сподели с вас резултатите от часовете прекарани в проучване на темата. Джуди успя да събере факти, които никой лекар не може: фактите показващи какво наистина се случи със сина и Бен и какво е нужно, за да му се помогне.

След като имунната система на Бен бе увредена, спешно трябваше да се обърне внимание на стомашно-чревните му проблеми. При повечето деца с проблеми в развитието, храненето е изключително важна част от проблема и решението му. Тъй като от бебе Бен имаше проблеми с ушни инфекции и кърменето, той не можеше да се храни добре и да наддава. Имаше спешна нужда от адекватна хидратация и балансирана диета, за да се

*спре увреждането и да се улесни растежа му. Бен е късметлия, че майка му е нутрициолог и
може да му състави адекватна диета. Факта, че той днес е тук се дължи до голяма
степен на знанията на Джуди за храненето. Това, че Джуди е работила в здравната сфера
и даде нагласата да действа и като медицински детектив. Като проникателен
следовател, тя успя да различи ценната, истинна информация от добре замаскираната
псевдо наука. По някои въпроси тя е по компетентна дори от много медици. Разкри
конфиденциална информация, успя да дешифрира тайни комуникации и анализира тайни
кореспонденции и записи от частни срещи отпреди 10-20години. Джуди успя да проникне зад
„стената на мълчанието“, която налагащите ваксините създадоха. Джуди е бореща се да
спаси сина си майка, професионалист, който разкрива неща, които властите все още
предпочитат да отричат, жена, която не иска да пази тези разкрития само за себе си.*

*Надявам се, че като сподели тази информация, Джуди Конвърс ще спести на други
семейства ужаса, с който тя се сблъска. F. Edward Yazbak, MD, FAAP.*

Когато през 1998г. попитах съпруга ми какво според него да е заглавието на книгата, той каза: „Спасяването на Бен“. Макар в крайна сметка името му да не присъства в заглавието, спасяването на Бен е основна тема в книгата. Тази тема засяга стотици хиляди, дори милиони новородени и деца по целия свят. Трудно е да се напише книга за спасяването на детето ми, след като съм имала дни, седмици, дори месеци в които не съм знаела какво да правя. Всички оставаме потресени от подобната съдба, сполетяваща безброй връстници на Бен и семействата им, заради късогледата, фалшива, подвеждаща и повсеместно увреждаща имунизационна политика.

Когато беше малко бебе, безпомощен и беззащитен в лапите на смъртоносната странична реакция от ваксината, със съпруга ми си блъскахме главите как да му помогнем, как да го спасим. В същото време педиатрите му само гледаха объркано. Имаше моменти в които си мислехме, че сме го отървали от безсърдечието на педиатрите, които очевидно нямаха нищо против повръщането, постоянната диария, обривите, безпричинния пронизителен плач, слабост и безсилие, постоянно боледуване или не покриване на минималните нормативи за възрастта му. За тях важно беше, че е жив и се справя някак си. Много антибиотици също доведоха до изоставане в развитието.

Веднъж успели да го стабилизираме здравословно по наш собствен начин, решихме повече да не го подлагаме на безхабрието на невролози и др. специалисти, които настояваха, че нищо му няма и „ще го израсте с възрастта“. След двугодишно прилагане на мои собствени хранителни интервенции и терапия по сензорна интеграция, успяхме да спасим Бен от перспективата за развитие на тежък аутизъм.

Много сме благодарни за възстановяването на Бен. Но всичко през което минахме, увреди и нас. Отне ни години, преди да можем отново да се смеем или да поддържаме приятелства. Запознавайки се с увредите от ваксините – от меки зъби до множествена склероза, аутизъм, проблеми в ученето, бъбречна недостатъчност, ревматоиден артрит, диабет или просто полудяване, ние, като родители възстановихме емоционалното си здраве много бавно.

Може ли да има щастлив край за новородено, увредено от Хеп. Б ваксината? Дори в най-добрия случай, при най-добрите обстоятелства стимулиращи възстановяването, каквито дадохме на Бен, трябва да се има предвид, че подобна системна увреда на бебе на крехката възраст от 5 дена, може да има доживотни последици за имунната, храносмилателната или нервната му система. Дори на нас, години след увредата, ни се налага да прилагаме най-различни терапии на Бен – невромускулни, поведенчески, сензорно интеграционални, хранителни, лекарствени. Както всеки родител на дете със специални нужди, и ние ще ви кажем, че няма еднозначен отговор. Единственото сигурно нещо е, че не бива да спирате да се опитвате да помагате на детето си и не бива да приемате старите догми по отношение на аутизма и ваксините. Според старата догма за аутизма, невротичната и безразлична майка е причина детето и да стане аутист. По-късно се появява и модерното научно-медицинско обяснение, че причината е генетичен дефект. След многобройни проучвания и изследвания се изясни, че няма такъв ген, а че някои генотипи са податливи на увреди от ваксини.

Бен излезе от аутизма. Все още има останки от алергии и сензорни проблеми. Няма да съм спокойна, че съм приключила с това, докато не премахна и тях.

Предполагам, че при повечето деца с подобни или по-тежки проблеми, отключването на симптомите, е станало след ваксиниране. Старата догма за ваксините гласи, че те са безопасни и полезни, и че колкото повече – толкова по-добре. Дали наистина са безопасни и ефективни? Разбира се, че НЕ. Никое лекарство не е безопасно. Дали е добра идея да ваксинираме, само защото ни е налична такава ваксина, срещу болест, без значение колко безвредна е, дали е смъртоносна и къде и колко често върлува? Фармацевтичните производители биха искали да вярвате, че е нужно, но не и все повечето учени – изследователи. Вярата в остарялата догма, че са полезни и нужни, кара правителствата ни да ги налагат, независимо от рисковете. Здравните власти толкова вярват в тях, че гласуват закони, с които ги правят задължителни за всяко новородено, независимо от обстоятелствата, медицинската му история или несъгласие на родителите. Също така правителството защитава производителите на ваксини от съдебни иски срещу тях. Макар всичко, което се случи на Бен да е известно, да има неоспорими факти, и да се знае, че се случва и на хиляди други деца, производителят на ваксините не може да бъде осъден. Благодарение на друг закон, приет през 80-те, не може да бъде осъден и лекарят, който инжектира ваксината в детето ви.

Ваксината срещу Хепатит Б почти не уби Бен и му причини изоставане в развитието. Откакто тази ваксина започна да се слага на новородени, броят на диагностицираните с аутизъм и изоставане в развитието се увеличи, уж необяснимо, 10 пъти. През 1991г. случаите са били 5,000. През 2000 – над 60,000. Днес повече деца попадат в лапите на аутизма, отколкото хора умират от СПИН. В същото време, през 2000г. от Хеп. Б са се разболели ~ 6,000 души. 97% от тях са били възрастни. 5,000 са се възстановили напълно, без остатъчни трайни увреждания, което няма да се случи на хората/децата увредени от Хеп. Б ваксината. Макар увеличението на броя на децата с аутизъм да е главоломно, за здравните власти, Center for Disease Control (CDC), това не е нещо притеснително. Не предприемат нищо при съобщените случаи на трайни осакатявания на деца заради тази ваксина. Според правителствената система за съобщаване на странични реакции от ваксини (Vaccine Adverse Event Recording System – VAERS) на година се съобщават около 40,000 странични реакции от Хеп. Б ваксината. Това е повече от всички други ваксини комбинирани. Според общественото мнение във VAERS се съобщават само 10% от

действителните случаи, което значи, че само в САЩ около половин милион човека страдат от не диагностицирани увреди от тази ваксина. Всичко това значи, че ако сложите такава ваксина на детето си, риска да умре заради нея или да остане перманентно увредено е в пъти по-голям, отколкото да се разболеете по естествен начин от Хепатит Б.

Когато член на правителството -Джон Мика преживя увреда на дете в семейството си заради тази ваксина, беше неизбежно да се състои изслушване по темата пред Конгреса. Бях повикана да свидетелствам на едно от първите изслушвания. Присъствахме няколко учени и други пострадали родители. Резултата беше негативни спорове между пострадалите от ваксината или информиралите се и проваксинационно настроените групи. От едната страна са подкупните властни бюрократи и професионални организации – CDC, ACIP(the Advisory Committee on Immunization Practices), AAP (the American Academy of Pediatrics), Hepatitis Foundation International, мощни лобисти на производителя на ваксината, лекари от високите нива, които са близко обвързани с производителя на ваксината. От другата страна сме хилядите родители на увредени или убити от Хеп. Б ваксината деца, или възрастни, които също са пострадали от нея, национални, неправителствени организации с нестопанска цел, които са ЗА информирания свободен избор относно ваксинирането, няколко независими изследователи, малко загрижени практикуващи лекари и няколко неподкупни журналисти търсещи истината.

Понякога, тук-там се появява интервю в медиите за опасностите от Хеп. Б ваксината. Когато с нас се случи това, винаги съм имала нужда от книга, която да ми дава съвети. Никой родител не заслужава да преживява това, още повече сам. Осъзнах, че това се е случило не само на моето дете, но и на стотици други деца и възрастни. Имах нужда да разкажа на всички фактите за тази ваксина. Не разпокъсан медицински документ, а истинска история, за това какво е да гледаш идеалното ти здраво дете да се срива и умира пред очите ти, да обвиняват теб, че ти си виновна за причинените му умствени увреди, при положение, че то страда от неврологична увреда от ваксината. Или да виждаш как детето пред очите ти потъва в своя собствена бездна, неспособно да общува с никого за да поиска помощ. Истината трябва да се чуе!

Педиатрите, които слагат тази ваксина на новородени и бебета, трябва да обърнат внимание. Реакцията към ваксината е комплексна, и рядко може да се прояви в час-два веднага след слагането. Едни от най-ранните предупредителни знаци са храносмилателните проблеми, които всеки добър лекар или диетолог би могъл да разпознае. Макар да съм завършил диетолог, не очаквах, че ще знам повече от педиатъра на Бен по тази тема. Както всяка друга майка, аз имах нагласата да се доверявам на педиатъра си щем бебето ми се роди. Оказа се, че лекарят на Бен не е много заинтересован от въпросите ми за храненето и способността му да абсорбира правилно храната. Майчинският инстинкт и академичното ми образование ме накараха да отхвърля идеята, че това, което се случва с Бен е нормално, макар много често да ми го повтаряха. Отхвърлих и идеята, че е нормално и безопасно да се слага тази ваксина на новородено, макар, че често ми повтаряха и това. Не съм написала тази книга, само заради това, което се случи на моето дете. Написах я, за да ви предупредя, че заради това, че здравните власти и имунизационната политика отричат етиката и фактите, това може да случи и на вашето дете.

Не всеки родител знае дали може или как да се противопостави на слагането на тази ваксина. Но всеки с новородено е задължен да му я сложи. Както на мен, така и на много други родители не се казва кога ще я сложат, дори не присъстваме на слагането. От 1991г. ваксината се слага на всички новородени още в родилния дом, без да виждат родителите. В нашия случай, докато аз съм спала и години преди нашия щат да я приеме като задължителна за всички новородени. Всичко това стана в модерна болница, където родих по естествен начин, със съпруга ми до мен.

Никой не приема живак като хранителна добавка. А живак има във Хеп. Б ваксината. Живак има и в други ваксини от над 50г. Защо сега CDC да се тревожат за това? Нали се стараят да наложат и запазят тази ваксина на медицинския пазар, като така постигат и ефект на отклоняване на вниманието от по-дълбоки и важни здравни теми.

Хеп. Б ваксината е първата генетично рекомбинирана ваксина, която се използва в световен мащаб. Тя е шаблон за приготвящите се бъдещи подобни. А те са много.

Ако CDC признаят, че е опасно да се влага генетично променен вирусен материал във ваксина, това ще е началото на края им, да не говорим за фармацевтичната индустрия.

Родителите трябва да знаят всичко. Тази книга ще ви помогне да прецените дали искате да сложите ваксината на детето си. Ще ви помогне да разберете дали детето ви е било увредено от нея или тя му е помогнала. Ще даде отговори на родителите, които не могат да ги получат от лекарите си. Въпроси за необичайни нужди на детето, постоянното хранене, растежа и хранителните проблеми. Книгата е врата към излекуване на семейства, разделени заради проблемите покрай грижите за дете увредено от ваксини, макар да не го знаят, макар да нямат поставена диагноза, оставени без съвети, или даване на неправилни такива, заради неконтролируемото и ненормално поведение на децата увредени психологически, неврологично и имунно.

Казват на родителите, че детето просто така е родено, дефектно Това е удобно измъкване, защото Хеп. Б ваксината се слага веднага след раждане. За разлика от децата увредени от МПР (MMR), които имат период на нормално развитие, децата увредени от Хеп. Б ваксина са лишени такъв период. Те са лесна мишена за лекари-генетици, които твърдят, че аутизма е наследствен. Много е лесно на системата, правителството, което не вярва, че ваксините са опасни, да ги остави на самотек. Често родителите биват обвинявани, че те са виновни за проблема. Родителите се чудят защо малките им деца не се социализират адекватно, защо след като изглеждат толкова умни, страдат заради поведенчески проблеми, защо се научават да използват гърнето чак след 5г. възраст, защо спят неспокойно, постоянно боледуват, имат астма, защо имат странна свръхчувствителност, алергии, обриви, ушни инфекции, честа диария?

Списъка с поведенчески, неврологични, свързани с умственото развитие, храносмилателни и имунни проблеми причинени от Хеп. Б ваксината е потресаващ. Още по стряскащото е, че тази ваксината не е в полза на бебетата, които статистически погледнато са в нулев риск от заразяване.

Свидетели сме на поколение деца страдащи от внезапна смърт, умствено изоставане, аутизъм, затруднения в ученето. Всичко това нямаше да им се случи, ако ваксината срещу Хеп. Б се слагаше само на възрастни в рикс. Разбира се, тогава производителите щяха да изгубят много пари от загубения пазар. Потъването на моят син в този свят, е и мое пътуване. През повечето време мразех всичко това, което ни се случва, защото не това съм си представяла, че значи да имаш дете. Налагах си да запазвам спокойствие, да вдъхвам увереност. Но след като съзрях душата на Бен отвъд очите му, знам, че няма да се откажа, докато тя не намери мястото си и е спокойна и здрава. Има ли родител, който гледайки ясните очи на новороденото си дете, не е видял блясъка на душата му?

ГЛАВА 1

Пълен Кръг

През 1992г. работех в здравната клиника Kalihi-Palama в Хонолулу, Хаваи. Мястото се ръководеше от хора с големи сърца. Срещу заплащане по-малко от обичайното, всички работеха усърдно, за да предоставят пълна гама услуги – от педиатрични до такива за стари хора. За кореняци хавайци, хора от о-в Самоа или имигранти. Клиниката беше отворила врати в сграда на малка църква от началото на века. Всички кабинети бяха претъпкани с хора. Идваха и хора, които не можеха да си платят, но не им беше отказвана медицинска грижа.

Моята работа се състоеше в писане на документи и попълване на формуляри за имунизационни квоти, педиатрична или гериатрична грижа, грижи за бебета или новородени. Нямах преки отговорности към пациентите. Казаха ми, че ако искам да си запазя работата, трябва да се ваксинирам срещу Хеп. Б.

Имах и втора работа – в Kaiser Permanente. Те бяха на противоположния полюс – независима, богата клиника в Oahu, Kalihi, между източния бряг на Waikiki и индустриалната част с международното летище на Хонолулу. Кайзер са корпоративна организация и имаха дъщерни клиники-сателити из целия остров. Всичките в красиви, модерни сгради, с просторни чакални, зеленина и растения, асансьори, гардеробиерни, редовни доставки и истински кабинети. Моята длъжност там беше да образовам хората по темите на храненето. Не се занимавах с кръв. И тук ми заявиха, че ако не се ваксинирам срещу Хеп. Б, ще си загубя работата. Не исках да се ваксинирам, но и не исках да изгубя двата си източника на доходи. Звучеше смислено да се ваксинирам срещу хепатит при положение, че всекидневно се сблъсках с всякакви имигранти от страни от Пасифика, където се знаеше, че тази болест върлува. Замислях се, дали няма да получа някаква странична реакция от ваксината. С неохота приех първата ваксина. Няколко дена бях с температура, замаяна и уморена. Никой не ми каза, че 80% от хората изграждат пълен имунитет само с първата ваксина и няма нужда от реваксинация. Ваксинираха ме с целия курс от 3 инжекции и така си запазих и двете работи.

Седем години по-късно стоях във всекидневната на др. Ф. Едуард Язбак в Кейп Код. Съпругът ми Крис и двегодишния Бен играеха на горния етаж. През прозореца имаше гледка напомняща ми за Хавайския бряг. Др. Язбак е човек, който се раздава, изпълнен с любов като отрудените бедни хора от Kalihi-Palama. Той въплъщава скромност, хумор, грижовност и мъдрост.

Наричаше Бен „малкото ми обично момче” и малкия, който обичайно избягваше контакт с непознати, оставяше др. Язбак да го вдигне на ръце. Днес др. Язбак е пенсиониран лекар с впечатляваща кариера зад гърба си, но дори сега, не бездейства. Едно от внучетата му страда от аутизъм. Той изучава възможната връзка между ваксините и аутизма. Именно покрай тези си интереси, той откри мен. Най-странното е, че сме живели на миля един от друг, но никога не сме се засичали, докато аутизма не засегна живота и на двама ни. Крис, Бен и аз приехме щедрата им покана, да се срещнем с него и съпругата му. Говорехме за спектъра, за изоставането в развитието при децата ни и споделихме общото ни убеждение, че между аутизъм и т.н. дефицит на вниманието няма голяма разлика в смисъл, че всичко това е причинено от ваксините. В началото на разговора ни, говорехме за най-ранния период от живота на Бен. „На теб биха ли ти тази ваксина? Не искам да те тревожа, но най-вероятно момчето ти е получило реакцията си заради нея.” каза той.

„Да, наложи се да приема, за да си запазя работата. Дълго време се колебах”, отговорих аз.

„Вероятно нивата на титрите ти са били много високи и когато си го кърмела, той е получавал още антитела срещу Хеп. Б. В кръвта си. Слагането на Хеп. Б ваксината е отключило масивна антиген-антитяло реакция у него. Станал е нервно бебе.”

Краката ми омекнаха. Пред мен стоеше признат и опитен педиатър, специалист по инфекциозни болести, който ме гледаше в очите и ми казваше, че тази ваксина е била голяма грешка за моя син. В изминалите 2,5г. никой лекар не намекна това, отричаха го. Преосмислих какво ми говореше интуицията през 1992г. Степента на унищожение, което тази ваксина имаше в моя живот ме остави без думи.

„Представяш ли си, че съм казвал на майки да не кърмят?”, продължи той, напълно осъзнавайки колко абсурдно звучи. И двамата се изсмяхме, като си представихме каква реакция предизвиква педиатър, който съветва да не се кърми. „Може би, ако ти не беше кърмила, щеше да предотвратиш проблемите на сина си. Въпреки, че в кръвта на новороденото винаги има и майчини антитела. Така, че с или без кърмене, слагането на Хеп. Б ваксината щеше да отключи тази реакция.”

Под „проблемите на сина ти” др. Язбак имаше предвид както острата му, животозастрашаваща реакция от ваксината, така и аутизма впоследствие.

„Преди ваксината срещу хепатит Б да стане „модерна”, ако майка-заразноносителка родеше, на бебето слагаме ваксина срещу хеп.Б, но такава с гама глобулин, за да се запази имунната система на бебето. Днес се бие Хеп. Б ваксината на всяко новородено, без да се мисли за защитата му. Ако се окаже, че майката е имала твърде високи нива на антитела срещу хепатит Б и бум! Тъй като в кърмата ми е имало високи нива на хеп. Б антитела, вероятно, ако Бен беше хранен с изкуствено мляко, битата на него ваксина нямаше да го засегне. И все пак, тъй като е имал много високи нива на антитела и в кръвта си (от мен), страничната реакция от ваксината е била много вероятна. Да не говорим за токсичните съставки на ваксината – тимеросал (живак), формалдехид, алуминий. Всяка поотделно може да донесе големи вреди на незащитното бебешко тяло. Спомням си какви усилия съм полагала, само и само да имам кърма, с която да храня Бен. Учена съм, че майчината кърма дава най-добрата защита и хранителни вещества на бебето. Нещо не беше наред с имунната му система, защото той

имаше нужда от антибиотици още на 5-та си седмица. И аз реших, че на всяка цена трябва да го кърмя, за да му дам силен имунитет. Сега др. Язбак ми казваше, че вероятно съм грешала. След ваксинирането на Бен, кърмата ми давала още и още антитела срещу хеп.Б. Изобщо, и за двамата ни, дали беше нужно да ни слагат тази ваксина е под голям въпрос – тя унищожи живота ни и почти отне този на Бен.

„Аутизма е болест на червата. Мозъка е невинен свидетел и принудителен участник. От увредените черва „изтичат“ пептиди в кръвоносната система и увреждат още повече мозъка”, казва др. Язбак.

И аз подозирах това от дълго време. Не ми беше приятно, но стана добре, че подозренията ми след 2г., най-накрая се потвърдиха.

Спомних си за наше скарване с Крис, когато похарчихме 495 \$ за отиване до Бостън, където диагностицирах Бен със сензорно-интегративно разстройство. Тогава той беше на 22 месеца. Живота ни беше хаос, загубихме приятелите си, работата си, доходите си, почти загубихме и брака си и се сбoguвахме с плановете ни отново да се върнем в Оаху, заради необичайната борба и неочаквано бойно поле в което попадна сина ни. Връщайки се обратно от Бостън, Бен беше заспал дълбоко в столчето на колата, докато ние си крещяхме. Не бях споделила с Крис своята теория за аутизма и червата. Това беше между мен и компютъра ми, откъдето четях и събирах информация. Но бях споделила подозренията си с терапевтката на Бен. Тя потвърди, че според нея е било много добра идея, че съм премахнала определени протеини от храната на детето, а съм давала допълнително есенциални мастни киселини. Това са неща, които правех за него откакто стана на 2 седмици. Опитвах се да обясня на съпруга ми да се замисли, че съм била права и че ако не го бях направила, може би Бен нямаше да е жив или щеше да е силно умствено изостанал. Отговорността беше твърде голяма, решението – твърде важно и в онзи момент почувствах голямата тежест и нуждата да говоря с някои за начина на хранене на Бен. Чудех се какво да правя занапред, не разбирах невропсихологията на Бен, Не знаех колко време имам преди прозореца му за развитие да се затвори, преди мозъка, миелиновите обвивки и дендричната тъкан спрат растежа и развитието си. Както и не знаех, че има хиляди други бебета като моето.

По време на пътуването с кола, Крис се ядоса: „Две години търси някой да ти каже какво не е наред с Бен и не се спря, докато не го намери. Ако не ти харесаше какво казва един лекар, отиваше при друг”. До този ден, той не беше избухвал, но сега, когато детето ни получи официална диагноза, Крис изгуби самообладанието си. „Какъв е този аутизъм или сензорно нещо си. Бен си е добре, нищо му няма. Не е аутист! Какви са тези глупости дете ги говориш за спасяването му?!” Шофьори каращи покрай нас забелязваха, че се караме и в колата ни се леят сълзи.

„Ами ако съм права?”, казах аз несигурно. Дори все още не бях открила по интернет други родители с подобен проблем. „Не е ли добре, че знаем, че на Бен може да се помогне, че има изследвания за връзката между протеините и аутизма. Сигурна съм, че детето ни щеше да е мъртво или в много по-лошо състояние, ако не бях направила това, което направих. Бях абсолютно сама, никой не ми помогна, не ми даде съвети, всички ми казваха, че съм луда. Ако нещо се беше случило с мен и умрях, ти щеше да оставиш да ваксинират Бен и той нямаше да доживее сегашната си възраст.”

Продължихме с обвиненията и караниците, докато не детето ни не се събуди на задната седалка. Поне и двамата проявихме благоразумието на замълчим с високия си тон пред него.

Караниците ни продължиха около 2 месеца, до Коледа. Тогава Крис призна, че се чувства ужасно, да осъзнае, колко е лошо да не може да помогне на детето си. Все още не можеше да разбере теорията с протеините и се обвиняваше колко е некомпетентен и недостатъчно любящ баща. Това разбира се не беше вярно. Призна, че вероятно, ако зависеше само от него щеше да прави каквото правят повечето родители – да слуша лекарите. Всичко това го накара да се почувства твърде уязвим, предаден, уплашен. Но веднъж щом призна тези неща пред себе си и мен, живота ни заедно стана по-добър. Станахме един екип, борещ се да възстанови здравето на детето си и своя брак.

В дневната на др. Язбак, аз продължих с въпросите и разсъжденията си:” Мисля, че за всеки индивид увреждащи са различни пептиди.”. Обясних му моите теории защо според мен Бен самоунищожаваше мозъчната си тъкан, докато тялото му се опитваше да я възстанови, защо имаше толкова много хранителни алергии и непоносимости, защо умственото му развитие изоставаше, защо всяко дете с аутизъм има различни проблеми и непоносимости, защо за такива деца начина на хранене е много важен, как хеп. Б ваксината отключи тази каскада от проблеми...Др. Язбак ме изслуша без да ме прекъсва и гледайки ме през цялото време – нещо с което не бях свикнала при останалите лекари. „Важното е, че протеините, към които сега е алергичен са тези на които е бил изложен по време на имунизацията. Според мен се получава кръстосана реакция на чувствителност към хранителни протеини, различни при различните деца. Вероятно това зависи от пептидите и протеините циркулиращи в кръвта на детето по време на ваксинацията.” За първи път някой приемаше разсъжденията ми за смислени. Бяха чути, разбрани и признати. След 2 години на неразбиране от никого, сега изпитвах чувство на облекчение, но и тревожност. За мен е голямо нещо, че човек с опит и признат специалист ме покани в дома си, изслуша ме и ми каза, че мисля в правилната посока. Повечето лекари биха реагирали със съдържано презрение. Очакванията ми бяха, че изведнъж др. Язбак ще се сети, че е зает и ще ни изпрати набързо. Но той и семейството му останаха ценни съюзници в борбата да спасим нашето и другите деца.

В тази борба той стана нашия силен кръстоносец – винаги даваше нужната информация ,контакти или документи в трудните моменти. Никога не е закъснявал за срещи, маниера на поведение – вежлив, приветлив, любезен, непринуден и внимателен. Благодарна съм му, че ме въведе във все по разрастващ се кръг от семейства, лекари и изследователи, чиято цел е да помагат на увредени от ваксини деца и да разпространяват информацията колко опасни са многото ранни задължителни ваксини.

От този кръг най-известният и не спиращ се пред нищо е Андрю Уейкфийлд.

От него получих обяснения на въпросите ми за храносмилателните проблеми на Бен и връзката им с неврологичното му функциониране. Показвайки снимки как изглежда увредената чревна стена и какво значи тя за един развиващ се мозък, д-р. Уейкфийлд обяснява за оста черва-мозък. На външен вид той е един висок британец с благ глас и притежава всички качества, които бихме искали да има всеки лекар. Тихият му глас и възпитано поведение не са типични за свирепата битка, която води. Той е лекар-гастроентеролог и понесе много негативи, заради публикуването на клиничните му опити за връзката между МПР ваксината, увреждането на червата и аутизма.

Една вечер се бяхме събрали доста родители, отново в дома на д-р. Язбак. Аз седях до д-р. Уейкфийлд. Останах изненадана колко спокоен, смирен и съсредоточен е този човек. Той е в медийния водовъртеж от обществени критики и завиждащи и обвиняващи го колеги. Толкова много понася, а остава скромен, спокоен и убеден, че е прав. Критикуват го, че прави това, което е учил и е длъжен да прави – да лекува пациентите си и да публикува данните си, за да са достъпни за всички. Правят му какви ли не измислени проверки, както в Англия, така и в Америка. Той има право да спре тази борба срещу ваксините, но отказва и остава отдаден на каузата и достъпен за хората.

Съпруга ми попита д-р. Уейкфийлд възможно ли е да се скрие от хората тази опасна рекомбинантна ДНК технология с която е създадена хеп. Б ваксина? Нали сега се готвят още много нови ваксини по същата технология? Твърде много пари ли са заложили правителства, индустрии и здравни власти?

„Не, истината ще излезе наяве. Вече има твърде много доказателства колко опасна е тази ваксина и рекомбинантната ДНК технология. Ще се разбере и че CDC са знаели колко е опасна и какви вреди ще нанесе. Когато хората разберат за това, ще има огромни разлики във финансовото компенсирание от сега. Има голяма разлика между присъждане на финансово обезщетение за нанесена вреда от ваксина и наказателна щета. Щом хората разберат, че властите са знаели, ще имат право на по-големи обезщетения, от рода на няколко билиона долара. Подобни суми неизбежно ще имат и политически последици и нечии кариери ще се сринат.“

Продължихме да досаждаме на д-р. Уейкфийлд с въпроси за децата ни, след което разговора продължи за футбол, пътувания, изкуство. Всички имаме нужда да говорим на по-лежерни

теми. С Крис се прибрахме в къщи чувствайки се щастливи, че сме научили стила на борба на др. Уеикфийлд и др. Язбак – не с него, а със спокойна твърдост и увереност в правотата ни.

Само преди година и в най-смелите си мечти не съм си представяла, че ще съм такава компания. Имах голям късмет, че срещнах др. Уеикфийлд, защото той е вероятно най-търсеният човек на планетата във връзка с обясняване как ваксините могат да причинят аутизъм. Другото хубаво нещо на това събиране беше, че не трябваше да си мълча за това какво според мен се е случило с Бен. А това беше рядкост. Колкото и егоистично да ви звучи имах нужда да не чувам от някои родители на „нормално“ дете, колко добре се справя то с всичко тази седмица.

Нямаше нужда да се оправдавам защо Бен изостава от имунизационния си календар, защо диетата му е толкова ограничена, защо все още има нужда от бебешко шише, макар да приближава 3-я си рожден ден, защо го е страх да се катери на катерушки или защо не каним деца на рождения му ден (той беше ужасен от връстниците си, особено ако са много на брой, от резки движения или силни звуци). Нямаше нужда да „играя“ разговор, както се налага с родителите на нормалните деца по детски площадки. Тъй като Бен е много красиво дете, те не могат да си представят, че той не е като техните деца. Ако станат свидетели на странно или невъзпитано поведение, те гледат укорително не Бен, а мен и Крис и започват да се чудят (обикновено на висок глас) колко лоши родители сме и къде сме сбъркали във възпитанието.

На подобни събирания беше ОК да говориш срещу ваксините, да си родител на дете-увредено от ваксина, да говориш за промяна в педиатричната политика.

Рядко с Крис сме получавали толкова силна морална подкрепа, както в онази вечер. Обикновено ни казват, че сме преуморени, въобразяваме си, да намерим с кого да говорим (психиатър). Дори сред старите ни, добри познати и приятели, които проявяват някакво съчувствие, се прокрадва нишката на нетолерантността. Лекарите винаги са избягвали директно да отговарят на въпросите ни или са ни убеждавали, че грешим. Близки приятели и роднини ни съветваха да продължим напред и да си родим още едно дете, да забравим за Бен и възстановяването му... „то е невъзможно“. Това е най-тежката присъда, която родител на дете с така да се каже невидима на пръв поглед увреда, може да чуе. Такива неща сме чували от лекари, официално или не, но не ги очаквахме и от приятелите ни. Обвинявахме ни в какво ли не, дори, че се опитваме да привлечем съчувствие. Когато отидохме на преглед да търсим отговор защо Бен непрестанно е неспокоен, държи се странно, плаче и изостава в развитието педиатърката написа официален документ, че на Бен нищо му няма, а на мен даде направление за психиатър...

Щеше да бъде ненормално да говоря за всичко това, ако се знаеше всичко около ваксината.

Ако се знаеше, че не е рядкост дете да получи сериозна странична реакция от хеп. Б ваксината, ако се знаеше, че няма риск бебе да се зарази от хеп.Б, ако се знаеше, че няма, не са провеждани никакви проучвания за безопасността на ваксината върху новородени (изследванията са правени върху 10г. деца). Само ако някой ме беше информирал за рисковете и ползите от ваксината...Ако знаех колко много е скритата информация за ваксинационната политика около тази ваксина...След всичко през което минах много се съмнявам, че ако родител знае цялата истина и всички факти, би се съгласил да се сложи тази ваксина на бебето

му. Родители с късмета да имат лесни деца казват, че слагат всички ваксини, защото вярват в тях, и така се чувстват удовлетворени че правят най-доброто за детето си. Под лесно дете имам предвид такова, което когато падне става само,ака, спи и яде без да създава проблеми, цапа се нормално, изучава света, животните, растенията, задава нормални въпроси. Когато се удари, просто продължава, а не зацикля да едновременно неистов рев и пищене за всевъзможни дреболии, ужасява се от приближаващ връстник, шумове или докосване. Случи се така, че помагах на една съседка, която имаше 3 от тези лесни деца. Вярвайки, че нейните страхотни майчински умения бяха причината децата и да са толкова страхотни, сега тя изпадна в нервна криза, когато четвъртото и дете, увредено също от хеп. Б ваксината не искаше да носи дрехи, събличаше се гол на публични места ,беше силно хиперактивен, самоагресивен, в училище не знаеха какво да го правят. Това беше дете в риск, защото и в семейството му не го харесваха и обичаха, искаха да го изоставят, заради отчаянието и изтощението си, заради непрестанното обикаляне по лекари и не получаването на никаква помощ. Тя ми каза: „ Аз бях от майките, които си мислеха, че на тях никога не може да им се случи да имат такова дете. Мислех си, че съм по-добра от тези родители с неконтролируемите деца.”

Много хора си мислят, че Бен е просто разглезен. Че той реагира остро, когато друго дете го докосне просто защото няма брат/сестра, а ние не го учим да споделя. Отдръпват се, когато реагира на силен шум, шушукат, когато му е нужно повече време за да направи нещо. Гледат го как се отдалечава в някое ъгълче и започва да си сочи и брои и се мръщят неодобрително. На такива родители никога не се е налагало да се справят с дете със специални нужди, но въпреки това майките им са убедени, че само благодарение на тях, техните деца са с безупречно поведение, смели, умни и независими. Същите неща ни наемнаха и терапевтите в програмата за ранна намеса в развитието. С други думи – ние сме си виновни.

Наблюденията ми на Бен от новороден ме доведоха до друг извод. Според мен никое дете доброволно и в съзнание няма да иска да живее в такава борба с всичко и всички, неодобрения, тероризиране, изолация, безсилие, неувереност и мъка. Няма нещо което да мотивира бебе, дете или ученик да се държи, живее и страда по този начин. На Бен въобще не му харесваше. Всички деца, вкл. тези с аутизъм са човешки същества и имат нужда от любов, приемане в общност, удовлетвореност. Нещо друго подхранва трудния им живот и не се случва по тяхна воля или вина. Не е вина и родителите им. Ако детето бъде увредено още в първия ден от живота му, както беше Бен, то ще остане сериозно увредено за цял живот. Ако това се оправи и коригира достатъчно рано, детето все пак има шансове да се възстанови. За мен беше вълнуващо да съм сред лекари и хора, вярващи в това.

Др. Сидни Бейкър също поставя аутизма в контекста на зависимостта между имунната и храносмилателната система и умственото развитие, ученето и поведението. Възгледите на Бейкър, споделяни от няколко лекари и учени, както и хиляди родители, осветляват пътя ни. Др. Бейкър казва:”Аутизмът е системен, физиологичен, но и обратим! Засяга всички нива на функциониране – хормонално, храносмилателно, имунологично. „Аутистичното” поведение е резултат от увредата на всички тези нива. Биохимията на мозъка, червата, имунната и нервната система е променена. Това променя начина по който децата реагират и се справят с болестите, как се хранят, акат, държат се, израстват или учат. Ако сравните здраво с аутистично дете, ще видите, че аутистичното страда от множество увреждания. Аз определено забелязах изоставане в развитието, храносмилателни, имунни, хранителни проблеми при многото деца

на мои клиенти, храненето им, с което започнах да се занимавам, когато Бен стана на 3г. Забелязах също, че ако проблемите бъдат изчистени в ранна възраст, детето се подобрява значително.

Моето дете никога не е имало силна имунна система. Страдаше заради хранителни алергии към храни, които никога до момента не беше вкусвал. Имаше проблеми с изакването. Няколко пъти се разболява от ушни и респираторни инфекции. А ваксините, които позволявахме да му слагат (до 4 мес. възраст) винаги го оставяха болен и неразположен седмици наред. В акото му се виждаше не смляна храна, често имаше и диария. Така беше първите 3г. от живота му. Имаше кратки периоди в които нямаше проблеми с това. Имаше припадъци и тремори, и знаехме, че нервната му система също не работи добре. Не можеше да заспи сам докато не стана на 2г., дори след това все още имаше неспокоен сън. Започна да разбира, че може да контролира ръцете си и да се катери едва когато наближи 4-я му рожден ден. Силни звуци го изкарваха извън релсите и като травмизиран той започваше да плаче неистово. Чувства се затрупан от твърде много информация от света, предметите и хората около него. Мозъка му не можеше да я преработи. Живееше живот в постоянно състояние на стрес и изтощаваща превъзбуда. И всичко това на фона на напълно нормален външен вид и Ангелска красота. Щом се почувстваше готов направи нещо, да изпълни заповед, го правеше с желание. Така беше още от бебе. Само дето за да се стигне до подобен момент, беше нужно много повече време от това за нормално дете.

Също така ясно забелязахме, че ако го караме насила да прави нещо, за което той не е узрял и готов, това само водеше до нервни избухвания и още повече изоставане. А тъй като Бен изглеждаше нормален, много често ни караха да правим точно това – „Насилете детето и то ще изпълнява!“ Заради нормалния му външен вид и заради това, че говореше, „специалистите“ ни уверяваха, че Бен неврологично функционира като всяко друго нормално дете. Но той имаше дълбоки сензорни дефицити, невидими за персонала от Програмата за Ранна Интервенция. След като му казват да направи нещо, повтарят го няколко пъти, а той се разплаква неконтролируемо и изпада в нервна криза, го дефинираха като „упорито, непослушно, противящо се на всичко дете“, което би трябвало да изпълнява всичко, което могат другите деца на неговата възраст. Тези хора, на които се доверихме, че ще му помогнат, само му нанесоха допълнителна травма – решиха, че трябва да го научат да бъде независим като връстниците си и го сложиха в шумна група с други деца, а на мен казаха да изляза. Знаех, че нищо няма да излезе от това, затова се съгласиха да седя тихо в ъгъла до Бен, докато той изучава средата. Но не и да му помагам. Бяха му нужни 4 месеца за да се научи да ходи, докато аз го придържам. Още толкова време му отне да се почувства сигурен да върви без да ме държи за ръка. Имах голямо основание да искам да съм там, за да вдъхвам увереност на детето си, а той имаше голямо основание да се чувства изплашен. Помолиха да стоя в ъгъла, защото ме виждаха като твърде обгрижваща майка, а Бен като дете с проблемно поведение. Казаха ми, че ако той пожелае, ще го пускат да идва при мен, отвън. Опитвахме тяхната схема 6 месеца, два пъти седмично. Бен свикна да влиза, за да си играе с играчките там и беше заобиколен от други деца, но беше видимо, че е тревожен и неспокоен.

В един момент ми казаха, че не мога повече да стоя вътре в стаята, и ме помолиха да се присъединя към другите чакащи майки в кафенето. Още първия път, след 10-тина минути интуицията ми подсказа да отида да видя как е Бен. Намерих го в агонизираща поза, сгърчен на

пода, плачещ неистово, игнориран от всички, докато другите деца тихичко си ядяха храната и се оглеждаха страхливо. Когато ме видя, очите му се взряха в моите, молещи за помощ. Беше твърде изплашен дори за да се помръдне, камо ли да отиде да яде. Защо никой не го беше взел, не го успокояваше? Сам ще се успокои, ми казаха. А защо се е разплакал? „Разплака се когато вие излязохте и не е спирал оттогава”, каза младо момиче на име Синди. Тя дори не си губи времето да ме обвинява колко съм разглезила Бен, всичко се четеше в очите и.

Когато се прибрахме в къщи Бен остана все така разтревожен и неспокоен и все по оттеглящ се в своя свят. Оттогава му стана още по трудно да се отдели от мен по каквито и да е поводи. Фината му моторика се влоши. Получи силен страх от деца, който остана до училищните му години. Стреса който преживя – да бъдат груби с него, да не го успокои никой, остави дълбоки следи в това чувствително дете. Методът на персонала от Ранна Интервенция беше да го оставят да се наплаче и след това да го насилват отново да изпълнява задачите, което така и не се случи. Когато видях всичко това, започнах сериозно да си задавам въпроса дали Бен не е аутист? Беше едва на година и половина. Имаше големи липси в социализирането. Започна да показва странно повтарящо се поведение и нямаше и следа от въображаеми игри. Ами да, разбира се, че няма да има, уверявах ни от персонала на Ранната Интервенция, Бен е нормален, но разглезен. Отписаха го от програмата без да дадат писмено заключение, което беше в противоречие с нормативните разпоредби.

На един от многото прегледи, лекарката ни намекна, че подобно поведение се отключва след стрес и насилие. Намекваше, че сме били лоши и че сме насилвали или биели детето си. От 30-те мин. с нас тази експерт-специалистка не разбра, че припадъците, изтощението, тревожността, нервността, хроничните здравни проблеми и различното възприемане на света, водеха до това друго поведение на детето. Повечето от времето, Бен се чувстваше изплашен и ужасен от света около него. Нищо чудно, че аутистите предпочитат да правят повторяеми и познати неща, защото това им носи спокойствие.

От ранна бебешка възраст Бен избягваше да опитва да прави нови неща, характерни за нормалните деца на неговата възраст – като се започне от лягането по коремче, претъркулването и повдигането на главичката. Аз не вярвам в догмата, че децата манипулират родителите си от момента да раждането им. Не изглеждаше Бен да прави това. От много ранна възраст той очевиден беше нещастен, тъжен, недоволен и неспокоен. Ако е искал да ме манипулира, това му състояние не направи щастлив нито него, нито мен. Изглеждаше, че той има желание да прави нещата, които правят връстниците му, но не може и не знае как. Беше на 7 месеца, когато с баща му забелязахме тенденция в него, че предпочита да се отказва. Нещо му причиняваше толкова болка, дискомфорт и обезкуражаване, че той предпочиташе да потъне в своя свят, вместо да прави усилия да напредва в нашия. Започна все по рядко да се опитва да се претъркулва, стои, лази. Това, че не може да се движи както би искал го разстройваше, но това чувство не беше достатъчно да го мотивира да се опитва пак. Виждахме колко го натъжава всичко това, той разбираше тези загуби. С Крис виждахме това в очите на детето си.

Започнах да се страхувам, че това ще е поведението му през целия му живот. Бен потъваше. Отдалечаваше се все повече от нас. Започна да говори нормално и да има добър очен контакт, но отказваше да прави двигателни усилия и мразеше новите неща – хора, звуци,

докосване. С Крис знаехме, че трябва да направим нещо, макар педиатъра на Бен да ни каза „не се тревожете, някои деца просто са такива, но с времето го израстват. Ако Бен беше едно щастливо дете, щях да приема това, но всички лекари пренебрегнаха факта колко зле се чувства самото дете. Приемаха свръхчувствителността му за странна, но не и за нещо тревожно. В края на прегледите всички се вторачваха в нас – „некомпетентните родители“. Обвиняваха ни, че оставяме Бен да ни манипулира и да ни се качва на главите. Истината е, че ние полагахме повече усилия от другите родители, за да се справим с Бен, и да запазим търпение. Детето ми е получавало достатъчно внимание и без екстремните нервни изблици.

Когато Бен стана на 6 месеца сменихме педиатъра, но пак не получавахме това от което имахме нужда – той не ни каза към кого да се обърнем за помощ или услуги, които да помогнат за проблемите на Бен. А проблемите на Бен оставаха без име. Храносмилателните и кожните проблеми, както и мозъчното развитие започнаха да утихват, но ние знаехме, че нищо не е свършило. Питам се колко такива родители има, колко деца имат такива комплексни проблеми и незаинтересовани педиатри. Никой около мен не знаеше, че ранна биологична или сензорна интервенция може да се окаже спасителния пояс за такива деца.

Когато Бен беше на няколко дена, аз забелязах, че обичайните, безвредни, хранителни пептиди увреждат мозъка му. Няколко седмици по-късно вече бях сигурна в това и бях направила връзката с хеп. Б ваксината. Срещнах голяма опозиция на мисленето си и това ме постави в изолация. Само се чудех как да спра този процес, преди Бен да е понесъл твърде много или непоправими щети. А лекари като др. Язбак, др. Уеикфийлд и Бейкър бяха толкова малко и толкова надалеко.

ГЛАВА 2

КАКВО Е СТРАНИЧНА РЕАКЦИЯ?

Когато бях в 30-те си години играех женски футбол, в отбора постоянно виждах други жени, бременни, да тичат въпреки коремите си и това не е водило до проблеми. Но когато аз забременях, изведнъж започнах много да се уморявам. Най-много да ходя на дълги, но бавни разходки. В деня преди да се роди Бен не можех и това, беше ми лошо, от известно време имах леки контракции.

На следващата нощ Бен се роди. Раждането продължи 8 часа. Радвах се, че успях сама, без интервенции, но си беше трудно. Роди се в поза с ръчичка на ухото. В момента в който Бен излезе от мен, всички в стаята – Крис, акушерката и двете мед.сестри, почувствахме висшите сили в стаята. Изведнъж настана пълна тишина. Когато се роди, Бен беше спокойно бебе, плачещо не повече от нормалното с мек и нежен плач, като малко агънце. Много обичах да го държа в скута си. Никога не ми е било първа цел в живота да имам дете, но прегръщайки го, се чувствах по-силна и щастлива от всякога. Как успя това малко момченце да изпълни стаята с мир и светлина, макар светлините в стаята да бяха намалени, защото беше нощ.

Бен се роди нормално, доносен, в термина, красив, идеален, с червена коса като на моя баща. След ден в родилното се разбра, че спокойствието на детето ми беше дотук - беше целия

оттекъл, с подуто лице. Казаха ми, че е така заради раждането. Нямаше никакво желание да го кърмя. Нормално е, казаха ми отново и започнаха да го захранват с шише. От това лицето му се обрина. Отново ми казаха, че това е нормално. Появи се жълтеница. Пак било нормално.

Изписаха ни след 3 дневен престой в болницата. Една мед. сестра правеше снимки. Не можа да събуди Бен, очите му не се отваряха от 2 дена. Раздразнена сестрата го плесна по бузката. Учудих се, че едва на 3 дена, а вече се очаква от бебетата да слушат и изпълняват. „Оставете го, не ми пречи, че е със затворени очи.“ И така на първата си снимка Бен е със затворени очи, избягващ околния свят.

Още докато бяхме в болницата Бен не ми изглеждаше добре. Бяха минали 14 часа от раждането, а той все така не искаше да яде. Аз се тревожех заради това, но мед. сестри се бяха фокусирали върху мен. Мислеха, че Бен е наред, а мен трябва да научат как се кърми правилно. Когато дойде консултант по кърмене, гърдите ми бяха толкова налети, че приличаха на топки за боулинг. А такива са много трудни за малката устичка на новороденото. Дадох ми помпа за кърма, за да пълнят шишета и да му дават. Посъветвах ме, че е добре са поспя, взеха бебето и аз и Крис спяхме без него в стаята тази първа нощ.

Наспах се добре, но на сутринта, когато ми го дадох, Бен изглеждаше зле – потънал в много дълбок сън, целия оттекл и с обриви. Пак не искаше да яде, а няколко мед. сестри се бяха надвесили над рамото ми, всяка даваща различни съвети за кърмене. Беше леко унижително и дразнещо. Всички от персонала настояваха, че на двама ни с Бен просто ни е нужно време, за да свикнем един с друг. Не ги разбирах – аз вече бях свикнала с детето си, а и толкова месеца съм го носила в корема си, обичала съм го. Но няма как да насиля небцето му да суче. Знаех, че кърменето е мощен инстинкт за всяко новородено и не разбирах защо за Бен не е. Мед. сестрите настояваха, че е защото съм неопитна майка.

Като не можах да помогнат с кърменето, от персонала се съсредоточиха само върху жълтеницата. Преди 8г. , когато завършвахме, една от колежките ми разработи дипломна работа върху жълтеницата при новородените. Бях запомнила, че това значи, че черния дроб не функционира добре и продукти от жлъчката не можеха да се изчистят адекватно. Аз се надявах, че веднъж започне ли да се храни нормално, Бен ще се оправи. Сестрите бяха съгласни с това, но казаха, че ако не започне да се подобрява, ще трябва да го сложат в кувиньоza със специалните светлини. Никой не се зачуди защо черния му дроб не работи добре, а задаването на въпроси от моя страна само ги дразнеше.

Чувствах се виновна, че не успявам да нахраня детето си. А и укорителните погледи бяха насочени към мен. Всяка нова смяна от персонала ми натякваха къде греша. На никой не му се стори странно, че Бен е апатичен, подут, с обрив по лицето и жълтеница. Бях шокирана, че за болничен персонал е нормално човешкия живот да започва така. Започнах да следя какви реакции Бен има от кърмата ми, според различната храна, с която аз се храня. По това време с Крис бяхме обзети от еуфорията по раждането, след като няколко наши приятели се бореха със стерилитет.

Никой не ни каза, че са сложили хеп. Б ваксина на Бен. Не ти попитаха преди това. В медицинския му картон също няма формуляр за информирано съгласие. Не се знае кога точно му е бита, но се предполага в първите 24 часа от живота му и най-вероятно на 2-я час. Тогава

спря нежното плачене и се появи пронизващия писък от който той почервеняваше и посиняваше. Изправяше крайниците си, извиваше гръбнака си сякаш го боли много. Нищо не можеше да го успокои. Не искаше да се храни. Когато му предлагаш гърдата си, той се извърещаше и започваше пак да пици.

Няколко часа след като се прибрахме в къщи, се обадохме в родилното. Вече ни бяха забравили и бяха раздразнени, че ги безпокоим. Не можах да ни насочат към педиатър. След това звъннахме още няколко пъти, обяснявайки необичайните симптоми. Никой не ни каза да отидем в спешно отделение, какво да правим или че това е проблем, който е за притеснение. На всяко звънене отговаряше различен човек. Само една от мед. сестри каза, че е странно новородено да има колики. Въпреки, че бях първексиня, знаех, че това не са колики, а нещо много по-сериозно и сериозно.

Такава беше първата ни нощ у дома. Към 23:00, Крис предложи да се редуваме да го държим, докато пици и има спазми, докато единия от нас почива. Спах 2 скъпоценни часа. Като се върнах, се надявах да ги намеря заспали и двамата, но видях Крис да обикаля масата, гушнал почервенялото от плач, но отпуснато бебе. „Откакто излезе съм го гушнал и обикалях наоколо, току що се успокои“. Лицето на Крис не показваше добри емоции. Започнахме да се чудим дали нещо наистина не е наред с бебето ни. „Как може да ни изпращат у дома в такова състояние, без съвети, без помощ дори по телефона?!“ Преди да успее да отговоря, Бен започна да пици отново. Стегна гърба си и го изви, ръчичките също се втвърдиха и започнаха да треперят.

Отново звъннах в родилното, настоявайки някой да ни помогне. Казаха да го заведем в спешно отделение, но било излишно, нямало защо да се тревожим. Но при всички положения, не можело да го върнем пак при тях. Този път ми дадоха съвет да го сложа обърнат по корем на сушилнята за дрехи и да я включа, някои бебета така се успокоявали. Дадох ми единствено този съвет. Изпълних го, до 6 сутринта, като стоях до бебето през цялото време. Бен поспа. Как можеха да казват, че това е нормално бебешко поведение? Защо майка, сестра ми, в училището по родителство никога не ми бяха разказвала за подобно „нормално“ бебешко поведение? Как е оцеляло човечеството, ако такова е нормалното бебешко поведение? Не знаех дали да споделя с някого...и без това вече ни караха да се чувстваме некомпетентни родители. Дори когато съм разказвала на други родители, сякаш никой не ни вярваше колко зле е всъщност.

И така бебето ми си остана неспокойно, недоволено. Не беше онази спокойна душа, която с баща му видяхме, когато се роди. Няколко пъти на ден имаше епизоди на истеричен плач-пищене, с извиване на гърба, спазми и треперене на крайниците. Слънчевата светлина или къщно осветление го стресираха. Първата нощ в родилното спа, но оттогава нощите му са безсънни. Почти не спеше. Заспиваше за около 40мин. след което пак се започваше с пищенето. Бебето на съседката ми беше на същата възраст и спеше добре през нощта и 2 пъти през деня, наддаваше на килограми много бързо. А Бен не ядеше, не спеше, не наддаваше и погледа му беше неясен и отнесен. Беше свръхчувствителен към шум. Една вечер, докато вечеряхме, аз държах Бен в скута си. Тъкмо оставях вилицата в чинията, когато това издрънчаване на вилицата го хвърли отново в писъци. В един миг беше спокойно спящо дете, в следващия се зачерви, не можеше да си поеме дъх от пищене и целия трепереше. Моменти

като този ме отчайваха, че няма да можем да се нарадваме на бебето си, както другите родители. С Крис се споглеждахме и се чудехме дали и това е част от „нормалното поведение на новородените“.

В тези първи 10 дена, около устата и носа на Бен постоянно беше синьо. Когато се напрягаше от плач, синьото преминаваше в червено и обратно. Имаше тъмни кръгове около очите и обрив по цялото лице. Редовно повръщаше и беше с диария. Когато попитах педиатъра какво значи това, каза, че повръща заради оригвания, а повечето новородени имали диария....Щом чуех, че го храня с кърма, веднага казваха, че кърмените бебета винаги били с диария.

„Но аз мисля, че това е нещо различно. Случва се 5-8 пъти на ден и изтича изпод дрехите му, твърде воднисто е. Има и слуз в тази диария. Не е с цвят на горчица, както би трябвало, а тъмнокафява или зеленикава.“

„Това първо дете ли ви е?“

„Да“, и знаех какво следва...мед. персонал смята първескините за своето проклетие.

„Кърмените новородени винаги имат диария. Спрете да безпокоите лекаря за това!“, почти ми крещеше мед. сестрата. Работата на мед. сестри на под длъжност винаги включваше да пази лекаря, да изгражда стена между него и невротичните първескини, които няма откъде да знаят кое е нормално и кое не е.

Звънях постоянно. Не ме свързваха с лекар, а винаги със сестра. Бяха груби и така ние не постигахме нищо. Това грубо и нечовешко отношение ме накара да посетя лично лекаря без записан час. Бяха ми казали, ако Бен продължава да повръща да го доведе, което и се случи. Това че отивахме без час, ядоса рецепционистката. Не ми позволиха да вляза, но и аз отказвах да си тръгна. Мед. сестра ме вкара в някакъв склад с документи и започна да изнася лекция за видовете повръщане. Нормални, при кърмените новородени. Не зададе никакви въпроси, дори не погледна Бен. Сега като разказвам, се чудя как не съм я ударила, как не съм се разкрещяла, че наистина имаме нужда от помощ, или не нахлуя при лекарката, нищо, че може да извикат адвокат. Срамувам се, че тези хора са ме плашели. Прибирах се в къщи без отговори.

До 10-я си ден, Бен на два пъти изпада в безсъзнание. Първия път беше, докато го кърмех, а той сучеше добре, изпразни и двете ми гърди, което беше необичайно за него. Много се радвах, че най-накрая се нахрани добре. В мен се появи надежда. Внимателно го повдигнах на рамото ми за оригване Той повърна толкова мощно, че кърмата изтече с все сила от устата и двете му ноздри. След това той се отпусна и изпадна в безсъзнание. Сякаш някой го беше застрелял в гръб. Трескаво се опитвах да го свестя, извиках Крис. Тъкмо набирахме 911, когато пощипването по бузките подейства и Бен дойде в съзнание. Поставих го на гърдите си, за да се успокои. Нощта продължи обичайно – неспокойна.

На следващия ден предстоеше прегледа на Бен от педиатър. Тогавата той отново посиня и припадна. Чудехме дали въобще да ходим в спешното, ако пак ще ни казват, че това е нормално. Все пак отидохме в спешното и там много бързо го взеха от ръцете ми и веднага се втурнаха по коридорите. Тази припряност ме обърка. През изминалите 10 дни никой не прояви такава бърза реакция, въпреки обясненията за пищенето, припадъците, диарията,

повръщането, посивяването, екземата. Сега ме обвиняваха защо водя Бен чак сега, при положение, че това беше състоянието му откакто ни изписаха от родилното. Помислиха ме за тъпачка, щом не мога да разбера, че бебето ми умира. Прави бяха, наставленията на колегите им ме направиха тъпачка, и пренебрегнах инстинктите си от деня на раждането на Бен.

Стояхме с часове на канапе, държахме Бен с кислород на носа му, а на всеки няколко минути при нас идваше нов лекар, за да обсъди правене на нови и нови тестове. Никой не можа да ни каже какво всъщност му има, или ако знаеха, не искаха да кажат. Аз разказвах за необичайните неща през които сме минали, но не обърнаха внимание. Не разпитаха и за ваксини. Дори самите ние все още не знаехме, че на бебето ни е сложена хеп.Б ваксина. В един момент всички лекари и персонал започнаха да се отнасят с нас надменно и с презрение, защото бяхме много разтревожени родители, чието дете, въпреки многото тестове не показва какво не му е наред.

Няколко часа стояхме в чакалнята. Дойде сестра и ни каза, че ще ни приемат в болницата. Същата в която родих. Родилното изглеждаше като спа център в сравнение с педиатричното отделение. От 90-те, се прехвърлихме в 60-те години. С влизането ни в малката, тъмна и студена стаичка вниманието от преди малко свърши. За мен имаше късичко легло, за Крис канапе. Бен беше в нещо като плетена детска люлка. Нямахме и следа от лекар наблизо.

Около 20г. сестра ни обясни, че педиатрията е била закрыта, но за да има къде да ни приемат отворят тази стая. Тогава разбрах защо ме съветваха да слагам Бен на сушилнята за дрехи, но не и да го водя в болницата. Защо тогава не ни казаха да отидем в друга болница? Синът ми почти не умря преди няколко часа, а никой не можеше да ми обясни защо, макар това да очаква човек, щом го приемат в болница.

Бен спа целия покрит с жички и монитор до него, за да се проследи дишането му. Изясни се, че няма апнея или стеноза на пилора. Взеха течност от гръбначния му стълб за менингит, проба от червата за ротавирус, но не бяха потвърдени. Предложиха ново вземане на течност от гръбначния стълб, но тъй като видях колко го мъчиха 45-те мин. първия път, казах, че щом няма температура, почива добре и иска да яде, нека го оставим без втора пункция. Тогава лекарите кръвно изследване, защото не спираха да мислят, че става дума за някаква инфекция. Така щяха да докажат, че са нужни антибиотици. Поискаха да им го дам за да вземат кръвната проба преди да съм почнала да го кърмя, за да може след това да го успокоя с храненето. Инстинкта ми казваше, че с всичките тези тестове нищо няма да се изясни и само причинявам болка на детето си, но с неохота им го дадох. Загледах се през прозореца и се чудех как баща му можеше да заспи на канапето е такъв момент. По едно време се стресна и отвори очи: „Къде е Бен?“

„Искат да му вземат кръвни изследвания, за да видят дали няма високи нива на бели кръвни телца.“

„Преди колко време го взеха“

„20-тина мин.“

„Защо им отнема толкова време?“

Чувах писъците на бебето си по коридора, но бях толкова изтощена от раждането само преди 10 дена и всичко останало, че само си помислих „Те знаят какво да направят“.

Крис тръгна по коридора следвайки бебешкия писък. Намери сина си, гол, над него надвесена сестра, която го държи насила и опъва крайниците му, а лекар се опитва да вкара игла някъде, където и да е, за да вземе кръв, но безуспешно. Бен бе подложен на това вече на д 30 мин. и почти беше останал без дъх от пищене.

„Спрете! Достатъчно! Стига му толкова!“ Лекарят се отдръпна, дори му олекна. Неуспеха му и това насилие оправдаваха тона на Крис и той научи първия си болничен урок – да не се доверява на хора, които се предполага, че ще се грижат добре за детето му.

Дългата нощ и тестовите свършиха, а все диагностично още нищо не се знаеше за причините за състоянието на Бен. За момента Бен изглеждаше добре и никой не се сещаше какво още да се направи за него в болницата. Крис излезе да потърси храна, когато при нас влезе лекар от спешното.

„Защо още не сте завели сина си за втора пункция? Трябва да потвърдим менингита! Това е много сериозно!“

Обясних му, че снощи сме постигнали консенсус с колегите му да не мъчим повече детето. Той побесня.

„Няма да чувства или помни пункцията. Смехотворно е да ви тревожи това.“

Моля! Бебетата не чувстват и не помнят?! Това е все едно някои да настоява, че планетата земя не е кръгла, а плоска. Лекарят продължи:

„Постоянно гледам деца, останали увредени за цял живот точно заради такова мислене на родителите им. Заради такива като вас, децата стават умствено изостанали!“ Веднага излезе от стаята, без да иска да чуе и една дума от мен. През цялото време докато ми викаше, аз кърмен Бен. Това беше унижително. Сякаш отровата от думите на този човек отиваше директно в млякото ми и устата на Бен. Останах учудена от грубостта му и се запитах дали щеше да се държи така и в присъствието на Крис. Искаше да вземе това спокойно, хранещо се дете, без температура, и да сложи на стоманената маса, да го върже с ремъци и да забодне игла в него. През цялото време говореше от другия край на стаята, не дойде да го види, да го пипне как е.

Учудих се, че този човек нямаше интуиция, а и не искаше да има. Вярваше само на машини и тестове. Както повечето срещнати досега лекари, той не пожела да поговори с нас. Дори не знаеше как. Тогава разбрах, че ще си отидем от болницата без никакви отговори или помощ. Бях ужасена като осъзнах, че не мога да се доверя на тези хора, при които мислех, че ще получа помощ. Младата мед. сестра ми каза да се прибера, да си почина и да се радвам на бебето си. Всичко било нормално. Макар много да ми се искаше да е така, аз останах на тръни и много разтревожена. Макар да имаше спокойни моменти, Бен имаше и такива със сериозни физически неразположения. Не можеше да се предвиди кога ще е следващия.

Нямах представа, че една ваксина е виновника за тези реакции и ще ги има години напред. Как се надявах всичко да приключи с изписването на от болницата.

Докато стане на 8 седмици Бен вече имаше ушни и респираторни инфекции. Агресивното лекуване с антибиотици сякаш не му помагаше, а му причиняваше повече страдания – обривите, треската безсънието и храносмилателните проблеми продължаваха, диария, повръщане. Сякаш все повече изпадаше в спиралата на лошо хранене – лош сън – лошо наддаване – странни свръхчувствителности. През цялото това време ни казваха, че всичко с него е наред.

Ето така изглежда страничната реакция от хеп. Б ваксината. Ако бебето не умре от нея.

ГЛАВА 3

ДА ИЗБЕРЕШ ДА НЕ СЛУШАШ

Докато Бен беше бебе, с баща му все се надявахме, че това или онова неразположение ще са за последно и оттук нататък той ще започне да се храни, спи, наддава и играе като другите бебета. Тъкмо надеждата изгряваше в нас, когато винаги болести, травми и неразположения се повтаряха отново и отново.

Винаги съм вярвала, че дори хеп.Б ваксината да го е увредила, щом като е оцелял, значи ще се оправи във всяко едно отношение. Нямах представа, че постоянно ще го разболяват инфекциозни болести, ще го мъчат алергии, и храносмилателни проблеми. Повечето родители и лекари с които съм споделяла, казваха, че всичко това е нормално, с изключение на припадъците. Чудеха се защо толкова много се оплаквам. Оказва се, че за всички освен мен е нормално бебето да е все болно, запечено или с диария, на антибиотици и с екзема. Чудех се как съм оцеляла аз, след като моите родители са разполагали само с аспирин и уиски за разтриване на растящите зъбчета.

Когато Бен стана на 7 месеца имах чувството, че съм родител на много по-голямо дете, защото преживяхме толкова много с него. Сменихме първия му педиатър и в мен за пореден път изплува надеждата, че оттук нататък всичко ще е наред. Всеки лекар при когото сме ходили на преглед имаше своя теория какво не е наред със сина ми – или аз съм виновна, или си въобразявам. И винаги си тръгвахме с рецепта за лекарства.

Новият ни педиатър прие загрижеността ми към ваксинациите и позволи да не го ваксинираме повече. Изслуша и тревогите ми за хранителните алергии на Бен. А първия ни педиатър все настояваше, че новородените не могат да имат хранителни алергии. Според мен щом бебе има екзема, тя е предизвикана от алергия. Бен имаше много екзема още преди да е станал на 1 месец. Знаех, че в някои от сложените му ваксини има яйчен протеин. По-късно научих, че и в хеп. Б ваксината има и дрожди белтък (yeast protein). Забелязах, че ако съм яла яйца и кърмя Бен, той се обрива още повече. Когато стана на възраст за твърда храна не знаех откъде да започна така, че да е безопасно. Искях да потвърдят алергията от яйца и да съм сигурна, че с каквото го храня, няма да доведе до още повече проблеми.

Помолих да ни насочат към алерголог. Алергологът откри алергии към храни, които Бен никога не бе ял, вкл. яйчен белтък и жълтък. Каза ми, че някои деца така се раждали и не ми даде

съвети как да го храня занапред. Вместо това ми изнесе лекция, че вероятно Бен ще развие сериозна астма и респираторни проблеми и ще има нужда от анти-възпалителни лекарства. Това ми се стори абсурдно, защото бяхме спрели с ваксинациите, избягвах яйца (и алергенни храни) докато кърмя и екземата, хроничните ушни инфекции и затрудненията в дишането изчезнаха. Просто трябваше да избягвам алергенните храни и така да предотвратявам възпалителните процеси в тялото му.

Много се учудих, че алергологът не ми спомена нищо за избягване на тези храни. Та той току що ги беше идентифицирал като проблемни за Бен. Лекцията му беше въведение в темата за хронично болните деца, към които ние ще се причислим и на които той ще продава стероиди, антихистамини, противовъзпалителни, декогнестанти и облекчаващи инжекции. Да не би да се надяваше да храня Бен с онези храни и той все да е болен, за да може алергологът да ни продава лекарствата си? Или просто не знаеше, че ако ги избягва, няма да се разболява? Защо според него доведох детето си? Забодените тестващи иглички не са забавни за никое дете.

В онзи момент реших да не правя детето си част от клуба на подобни нещастни деца. Очевидно нещо беше увредило Бен и тялото му възприемаше някои хранителни протеини за алергени. Трябваше да има начин това да се коригира. Не ми се мислеше колко майки са си тръгнали от този кабинет с бебета си, убедени и примирени, че няма оправия. Колко ли деца влизат в този кабинет за лекарства и инжекции, а всъщност имат нужда само от промяна в храненето. Колко ли майки излизайки се чудят с какво да хранят детето си, след като не могат да използват мляко, яйца и фъстъчено масло? Останах шокирана от този алерголог. Той не знаеше, че аз съм хранителен диетолог, но и не ме насочи към подобен специалист. Аз съм си мълчала, защото се научих да съм тиха в лекарските кабинети, освен за неща, които знаех, че ще получа.

И така, докато кърмен Бен не ядях алергенни храни, след това не го хранех с такива. Познавах се на това което съм учила и най-вече на доброволците от La Leche League. Те са известни със своята отдаденост въпреки, че професора ми се отнасяше несериозно към тях. Те ми изпращаха имейли с информация за хранителни алергии при бебетата, кои са най-вероятните алергени и как да редувам храните, за да има все пак някакво разнообразие.

Избягвах всякакви млечни продукти – мляко, масло, йогурт, сладолед, сирене, кашкавал, супи, картофено пюре, десерти и сосове в които има следи от мляко, казеин, фъстъчено масло (на масло, олио, сос или самите фъстъци), яйца, (или продукти с яйца, вкл. вафли, майонеза и др.), миди, мидена супа, лефер, домати (дом. Сос), цитруси, шоколад, броколи (които бяха основните заподозрени, при кърмещи майки, според La Leche League).

При всички тези ограничения имах нужда от разнообразно меню и повече мазнини. Взимах хранителни добавки от есенциални мастни киселини, мултивитамини, калций и ядях доста месо, зехтин, ориз, оризово мляко. Мечтаех си за фрапе, мелби, голям белгийски шоколад или вафли, хавайски специалитети и много ми се ядяха миди. Замествах копнежа си по протеини с прием на много орехи, които по-късно се оказаха алерген за Бен.

По време на всички тези Херкулесови усилия докато кърмех, се опитвах да измисля подходящо меню за Бен, когато започне с твърдата храна. Иначе той си остана плахо сукалче, ядеше малко и постоянно беше гладен. Лекарят ни хомеопат каза, че характера му е такъв – глезен и мързелив, педиатрите въобще не се интересуваха защо е така. Не разбираха защо си

причинявам тези мъки и не премина към изкуствено мляко. Детето ми беше почти на 2г., когато разбрахме защо е сучел така вяло – имал е слаб мускулен тонус на горното небце. Това също е резултат от ваксината, която засяга нервномускулната система. А вялото сучене и трудното вдигане на главичката бяха едни от първите прояви на цялата каскада. Ядеше малко, аз се изцеждах с електрическа помпа и във фризера ни се насъбраха доста шишета с кърма. Трябваше да се откажа. Да открия друга храна за бебе в изцяло кърмаческа възраст бе голямо предизвикателство.

В един момент лекарите ми казаха да спра да го кърмя и да преминем на изкуствено мляко. Никакви други обяснения. Стана ми тъжно, но и си дадох сметка, че го казват, защото нещата дотук не вървяха добре. Но никой не ми казваше нищо. Иначе казваха, че понякога кърмачетата не могат да приемат майчината кърма. Аз не мога да се съглася с това твърдение. Защо да се преминава на изкуствено мляко, ако всичко е наред, а ако не е - какъв е проблема! Дали Бен няма лактозна нетолерантност, галактосемия, циститна фиброза или хранителна алергия? Задавах всякакви въпроси с които да се опитам да разбера защо едно бебе не може да понася майчиното си мляко? Не намирах отговори, само раздразвах лекарите. За е лоша идея да се пренебрегват храносмилателните проблеми на кърмачето. Но тогава само аз мислех така.

По техен съвет, когато бебето ми стана на 1месец, започнах да му давам изкуственото мляко Alimentum. Това продължи 2 седмици – млякото съдържа преработени частици мляко, които лесно се усвояват, солено е, има отвратителен вкус и мирише отвратително. Аз обаче продължавах да изцеждам кърма, за да мога да продължа да му я давам по-нататък. Всичко това толкова ме изтощи, че за следващото ходене при педиатъра, написах следната бележка: *„Бен не яде много от изкуственото мляко, но го усвоява добре. Отнема му 1 час да изпие 100гр. Сам спира. Тогава му предлагам кърма, която приема и пие още от нея. От изк. Мляко изпразненията не са диарични, имат нормален цвят, не причиняват болка. От кърмата са по-течни, жълтеникави, със слюз, има газове и болки при изхождане. С кърмата се появява обрив по дупето, заради течните изпразнения, които изчезват ако премине на изк. мляко. Можете ли да ми препоръчате диета, от която кърмата ми няма да е алергенна за бебето ми?“*

Разбира се, отговора беше Не. Точно това ме подтикна да се свържа с La Leche League. Техните препоръки за диетата ми, помогнаха на Бен да се избави от храносмилателните мъчения. А според това, което са ме учили в университета, такава промяна няма значение за качеството на кърмата – как е възможно храна, която аз съм изяла и преработила, превърнала се е в кърма, Бен я е погълнал и също преработил да се превърне в антиген за него? Не би трябвало да става така. Нямам обяснение защо имунната му система е толкова нащрек или защо има значение каква храна ям аз.

Постепенно възприех идеята, че не моята диета, а увреда от ваксина травматизира имунната, храносмилателна и нервната система на детето ми. Знаех, че има увреда, но не си давах сметка, че е перманентна. Мислех, че ще е като вирус, който ще изчезне след време, а Бен ще се оправи и ще може да яде всичко без лоши последствия. Но дори много време след като бяхме спрели с ваксинациите, имунната му система продължаваше да отчита някои храни и лекарства като инвазивни агенти. Невномускулната му система не можеше да укрепне и да се

появи нормална координация. Когато беше на 3г. все още трябваше да му се ограничава диетата, приемаше само някои лекарства и имаше нужда от рехабилитация два пъти седмично, за да преодолее физическата слабост. Колко по-лесно щеше да бъде ако на първо място бяхме избегнали увредата от ваксината....

Не осъзнавах, че имунната система на детето ми е толкова дълбоко изменена докато Бен не стана на 3г. и не срещнах др. Уейкфийлд. Той ми обясни за баланса между Th-1 и Th-2 имунитета в имунната система на новородените. Това е важен процес на съзряване на имунната система, който ще и позволи да се бори с всякакви инвазивни агенти и да не реагира на безобидни тревоги. При деца като Бен, имунната система погрешно възприема информацията от рекомбинантната хеп.Б ваксина, сложена веднага след раждането. Остават хронично хиперсензитивни към безобидни субстанции, докато страдат от чести инфекции с които тялото не може да се пребори. Промените в диетата са били важни, но не и окончателно решение на проблема.

Докато Бен беше бебе, тези изводи бяха и в моята глава, но много неясни. Дори Крис се отдръпна и остави всичко на мен, защото всичко беше трудно за разбиране. С излизане от бебешката възраст, когато физическите неразположения намаляваха, изглежда трябваше да се съсредоточим върху проблема изоставане в развитието. Правехме всичко възможно за да го стимулираме да се опитва да се претърколи, да си държи главата изправена, но той очевидно се разочароваше, че не може и се учеше да се отказва и отдръпва, макар, че бе толкова малък. Насрочиха ни час за неврологичен преглед и когато дойде деня, се наложи да чакаме лекаря 1 час в чакалнята. Не можех да си обясня с какво толкова е зает този лекар, при положение, че нямаше други пациенти освен нас. Задахох въпрос какво става, и след като ме скастриха, оставих Бен да омачка и олигави брошурите и списанията на масата. Може би това ускори приема ни.

Лекарят ми зададе въпроси за склонността на Бен да припада, да пърха с ръце, да трепери с крайници, особено от дясната страна, да си обръща очите и да си извива гръбнака. Без да обръща внимание на разказа ми, че е свръхчувствителен към звуци и докосвания, лекаря го взе рязко и започна груб неврологичен преглед. През това време ми казваше първоначалния си извод, че Бен е твърде охранен и тежък, а аз се тревожа прекалено много за глупости. Никога не е бил закръглено бебе...по скоро кльощаво.

След този преглед направих 3 неща:

1. Записах си тази ненормална теза към списъка с 10-те най-безумни неща, които лекарите казват, когато нямат какво друго да измислят.
2. Задрасках този човек от списъка ми с добри лекари.
3. Звъннах в Програмата за Ранна Интервенция, за да си запишем час за консултация.

Нашата педиатъра научи от мен за тази програма, която беше национална за деца от 0 до 3г. с изоставане в развитието.

Как се случи, че аз – първескинята, виждала само моето бебе, знаех, че не е наред и изостава, а лекарите с всичките си дипломи и прегледи на хиляди бебета казваха, че всичко е наред? Как е възможно?

На всеки преглед при педиатъра Бен изглеждаше добре, но ако някой останеше с него един следобед, щеше да види неприятните му изживявания. Какво може да види и прецени лекаря от едно 10мин. посещение? Бен започна да говори, да играе въображаеми игри, да се социализира с други деца и възрастни (когато не е раздразнен). Заради това, че му течаха лиги в детската градина, го вписаха като на едно ниво с деца на половината от неговата възраст. На 2г. възраст вече бе толкова буен и нервен, че ни предписаха психотропни за успокоение. Появяваха му се остри нервни изблици, които отклоняваха енергията му от учене и изпълняване на задачи. Не можеше да се самоконтролира, което значеше, че през цялото време имаше нужда от помощ, помощ, помощ. За всяко нещо трябваше да бъде подтикван-ставане от леглото, обличане, миене на зъби, влизане в колата, сядане да се яде, миене във ваната. Не му правеше впечатление собствения му глад, жажда или нужда да отиде до тоалетната – просто изпадаше в нервни кризи, без да знае защо. Не му правеше впечатление да излезе навън в студа, без палто. Към всичко това добавете децата от групата му, които го ужасяваха със силни звуци и резки движения. А и нямаше дълбок, спокоен сън. Будувахме с него от бебе, имаше накъсано спане.

Конвенционалната педиатрия не свързва тези проблеми на детето с физиологията му, особено за деца 0-5г. Казваха, че неговото е тип поведение, а поведението се учи, поправя или контролира. Кой родител учи детето си да бъде толкова „трудно“?

Като беше бебе, все ми повтаряха, че ще израсте това трудно поведение, но живота показа, че то не само не изчезна, ами се влоши. В нас нямаше съмнение, че голяма роля играеха физиологията и биохимията. Това практикувахме с баща му и това създаде пропастта между нас и лекарите.

Бен се роди ноември 1996г. Аз много исках да знам какво е „нормално“ бебе. Майка ми имаше 5 деца и не си спомняше да и е било толкова трудно с тях! Майката на Крис също вдигаше рамене и казваше, че е било отдавна и не си спомня подробности. Дори сестра ми „забрави“ какво и е било с отглеждането на 3 деца. Чувахме само „ще се подобри след ...2 седмици, 2 месеца, 3 месеца. Когато Бен стана на 6 месеца, а все още пицеше почти постоянно, близките ни се отдръпнаха и спряха да повтарят, че ще се оправи. Очевидно бяхме попаднали в територия, рядко виждана или преживявана от по-старото поколение и те не можеха да дадат съвет.

Често хората ме съветваха, че е добре бебето да се остави да се наплаче. Аз възприех това. Изчетохме всички възможни книги за това как да накараме бебето да спи добре. Съвета на единия от лекарите, продал хиляди копия от книгата си беше да оставим бебето да реве докато се умори. Което и правихме за известно време. Автора уверяваше, че след 3-4 дена децата се отказват от плаченето и заспиват кротко. Записвахме часовете на Бен за спане. Лекаря заключи, че изглежда детето ни няма капацитет да научи и запомни от едната нощ до другата, че ще бъде оставен да плаче до припадък, но трябва да заспи сам. Тогава казах на Крис, че това е бил момента в който съм си помислила, че нещо сериозно не е наред с Бен. Отказахме се от тези опити, за нас беше по-лесно единия да държи бебето, за да поспи малко, докато другия

родител спи. Така поне и двамата се наспивахме, макар и на смени, вместо да го оставим да пици цяла нощ и никой от трима ни да не спи.

Педиатърката ни каза да се приспособим към каквото действа за нашето бебе. Нейното, например, няколко месеца по-голямо от нашето още спяло в леглото на родителите си. Да ми кажат да правя както на детето му е добре, беше сякаш си поемах въздух, след като почти съм се удавила. Тази лекарка ми повярва, като и обяснявах колко старания полагаме в опити да го приучим на „нормалните“ неща и все пак нищо не помага.

До ден днешен съжалявам, че съм оставяла Бен да пици самичък в леглото си нощ след нощ. И тогава мразех да го правя, имах чувството, че истеричния плач на бебето ми има причина. Дори си мисля, че това плачене е усилило тревожността и неспокойството в характера му. Вече съм сигурна, че ако новороденото е здраво и всичко му е наред, то привиква към нормално заспиване и дълбок сън за много кратко време. Макар още тогава да знаех, че може би е увреден от ваксина, не знаех как е станало, какво е засегнато и че това е повредило дори съня му. С баща му много страдахме от приказките, че бебе, което плаче нощем е лошо бебе. А можехме да избегнем толкова много абсолютно безсънни нощи, ако само бяхме послушали инстинктите си. След разговора с тази лекарка никога повече не оставих Бен да пици неистово с часове.

След година една специална педагожка и терапевтка също потвърди съмненията ни – нервната система на детето ни няма периоди на почивка, а винаги стои включена и нащрек. Изпада в почивка само ако детето се успокои бидейки държано, гушнато или да се друсва (като возенето в кола). Пет месеца след подобен начин на приспиване, Бен вече позволяваше да го оставим в кошарката сам и буден, спокоен и без да плаче.

След месеци терапия по сензорна интеграция и хомеопатично лечение, той успя да заспива сам и спокойно цяла нощ и да спи по 2-3 часа следобед. Едва в този период разбрах как родителите успяват да отгледат по повече от едно дете, или имат време за себе си, за готвене и чистене. По това време Бен беше на 2годинки. Бен не можеше да научи нищо ново без помощ и упорито подтикване.

Спомените за тези първи 2 години са ми болезнени. Бяхме толкова изтормозени, че не можехме да излизаме никъде, Крис премести офиса си в ремонтирания ни хамбар и пак не успяваше да работи повече от 2 часа на ден. Аз постоянно имах нужда от помощ и го виках, защото шевовете от раждането ми се скъсаха и трябваше да стоя на една специална възглавница, да не вдигам тежко. Не знам кой от трима ни изглеждаше най-зле – всички бяхме намусени и тъжни. Започнах да търся утеха в пишенето в дневник:"

Ти си вече на 5 седмици, а си едно тъжно бебе. Аз също тъжа с теб. Преживя ужаси, които аз дори не съм виждала – пункция от гръбначния стълб, бодене с игли, светлините на спешното отделение. Кърмата ми ти причинява болка и дискомфорт и въпреки това най-приятните ти мигове са когато сучеш. Не искаш да заспиваш по друг начин освен в моите или ръцете на Крис. Дори насън се мръщиш. Лесно се събуждаш, стряскаш се до степен да почнеш да се задушаваш. Разплакваш се неистово и понякога изпадаш в безсъзнание. Ето защо се обърнах към La Leche League за отговори. През цялото това време двете ти баби се

суетят наоколо и само задават въпроси и критикуват, вместо да дават съвети и да помагат.

Бен, аз те обичам! Какво не е наред? Може ли да започнем всичко отначало? Искам да се почувствам истинска, спокойна майка. Твоята майка. Как да вземам пример и съвети от хора, които не се вписват в нашата ситуация с теб? Какво да направя за да сте щастливи ти и баща ти? Всеки ден се моля да се оправяш. Въпреки всичко мисля, че си прекрасно бебе и още не разбирам как толкова малко съществува изпълва цялата стая с мир, покой и щастие. Къде е сега твоят мир? Аз ли съм виновна, че изчезна? През цялото време изглеждаш нещастен. Какво да направим за теб? Нещо е зациклило и не знам какво. Днес открих шапчицата ти от изписването от родилното. Вече ти е малка. Много се натъжих, защото тя ми напомни за мира и спокойствието, които си отидоха. Как и защо ги изгуби?”

Аз съм човек-борец и никога не съм избягвала конфорнтациите или предизвикателствата. Но раждането на Бен и почти загубата му ме сложиха в едно състояние на смиреност и уязвимост, което ми беше непознато дотогава. Винаги съм си мислела, че една майка може да се справя с всичко – кариера, деца, чистене, готвене, спорт. Днес това ми изглежда глупаво. В други култури на майките се дава поне месец, дори година, за да израсте бебето спокойно с нея и никога да не се оставя да плаче. А в нашите индустриализирани страни очакванията от майките са големи. Но може би най-голямото ми учудване беше да чуя от лекар, че бебе може да е нетолерантно към кърмата на майката си. Това очевидно говори за чревна дисфункция на бебето, която може би води до изпускане на протеинови фрагменти в кръвния поток и мозъка. Не исках да оставя това некоригирано през първите, най-уязвими месеци на живот на бебето ми. Бен предпочиташе кърмата ми, макар да следваше дискомфорт, а изкуственото мляко пиеше колкото да не остане гладен. Стичаше се по бузите му, миришейки ужасно. Макар да го мразеше, изглежда ядейки го се подобряваше. За мен ясно, че проблема му е в червата.

На 4 месеца му сложиха втората доза хеп.Б ваксина и той започна да се влошава. Щом като това беше втора, разбрах, че е имало и първа. Тогава си дадох сметка, че увреждането е започнало още с първата, за която никой не ни е информирал. Опитвах се да си спомня реда на събитията в родилното, но всичко ми беше мъгла и хаос. Нито Крис нито аз си спомняхме да сме били попитани за слагане на тази ваксина или да сме видели слагането и. Нямахме подпис и информирано съгласие.

И така, когато Бен бе на 4 месеца се обърнахме към лекар-хомеопат, която беше и дипломиран семеен лекар. Предписа на Бен хомеопатично лекарство и препоръча да спрем с ваксинациите. Аз още бях раздвоена, защото лекарите казваха, че всичко е наред с бебето и ваксините. Обучението ми в университета също ми беше втълпило, че ваксините са най-голямото и полезно постижение на съвременната западна медицина, което ни е избавило от страшни заразни болести. Учиха ни, че без тях, децата под 5г. лесно ще умрат от различни зарази и болести.

Две седмици след втората хеп. Б ваксина, обрива по цялата глава и скалп на Бен се влошаваше все повече и не отминаваше. Тръгваше надолу. Бен размахваше ръчички в опит да се почеше. Нощем тези обриви кървяха и се пукаха, беше очевидно болезнено. От друг педиатър получихме рецепта за кортизон и никакви обяснения. Отново ме учуди, че смятаха това за нормално, а причината без значение.

Освен обрива, влошаваха се диарията, повръщането и странните свръхчувствителности. Носехме изпражнения на лекари, за да видят слузта, която не ни се струваше нормална, а те не разбираха какво искаме да кажем. Според книгите които прегледах за толкова много слуз и диария ставаше дума при болестта муковисцидоза. Искахме да направим тест за нея, излезе отрицателен.

Поредното абсурдно обяснение, беше, че съставка на памперса прави изпражненията слузести, иначе излизали нормални. За да чувам такива абсурди ли плащах на този лекар?

„Сигурни сме, че е от детето, не заради памперса. Имате ли идея какво може да го причинява?“, попита Крис, изпреварвайки ме, защото виждаше, че ще кажа нещо саркастично.

„Никога не съм виждал подобно нещо. Сигурно нищо му няма.“

В колата се пошегувах, че ако от компанията производител „Pampers“ разберат, че пелените им образуват слуз, ще се ужасят....Според този лекар, ако просто сменим Pampers със Huggies всичко ще се оправи. Чудех се как спи нощем този човек, давайки идиотски обяснения на родителите на болните деца идващи в кабинета му.

„Не мога да повярвам, че той каза това, което каза. Ако са пелените, защо само тези които са на дупето на Бен правят слуз?“, каза Крис.

Отново се прибрахме в къщи без отговори и помощ.

Когато Бен стана на 2 месеца, се чувствах като изневеряваща съпруга – хомеопата ми каза още тогава да спрем с ваксините, Tylenol и антибиотиците, но аз няхах смелост за това.

Мислех, че тези посещения при педиатрите в ранна бебешка възраст са за да се потвърди и запише, че бебето расте и наддава добре, че се храни и спи нормално. Мислех, че на тези консултации се задават въпроси, получават се отговори, има дискусия. Реалността за нас беше, че на тези консултации му слагаха ваксини. Казваха ни, че Бен е добре и имаме строг график от дни през които да го водим за ваксинация. Караха ни да се чувстваме така, сякаш ако пропуснем преглед, т.е. ваксина, ще сме извършили престъпление.

Когато Бен беше на 2 месеца и беше време за втора педиатрична консултация, отидохме. Медицинския картон детето беше с нас, лекаря видя, че дотук той почти не е умрял, стояли сме в спешното, пил е антибиотици, но въпреки това, ми казаха „Съблечете го, време е за ваксина!“ Беше януари, аз започнах да го събличам, лекаря го преслуша, погледна в ушите, гениталиите и го взе сякаш е добитък. Събрах смелост и попитах:” Имам против да му слагате ваксини днес. Той едвам се възстанови. Не може ли да изчакаме, докато укрепне малко повече?”

„Няма причина да не му сложа тези ваксини, които са по имунизационния му календар. Трябва да сме в графика. Не бих му ги сложил само ако в момента има висока температура.“

„Не би ли трябвало да не слагате ваксини на болно дете? Бен преживя голямо изпитание и тъкмо се закрепил. Тъкмо започна да спи по два часа на нощ, храни се малко по-добре, повръща малко по-малко.“

„Нормално е за кърмачетата да имат диария. Ако плаче и не спи, просто го оставете да се наплаче, докато се умори и заспи.“

Всъщност Бен дори беше под долната граница за нормален растеж в таблицата. Как иначе при диарията, повръщането и лошото хранене. Това НЕ беше нормално. Това е кошмарно. И ако аз бях лекаря и при мен донесяха такова дете, щях да виждам червените предупредителни светлини навсякъде

Настоях:” Искам да отложим тези ваксини. Тревожа се, че те ще върнат назад плахия прогрес на детето ми. За всички ни е много трудно и имаме нужда от почивка, а Бен тъкмо започва да храносмила и усвоява добре кърмата. Няма нужда от ваксините точно сега. Не е в риск от дифтерия и коклюш. Аз съм с него у дома през цялото време. Няма досег с други деца. Почти не излизаме навън, защото сме много изтощени.“

„Дифтерията и коклюша са много сериозни болести. Той може да умре от тях. Трябва да го защитим от тях СЕГА.“ Наблегна на думата сега.

Аз не можех да се съглася, че има риск Бен да се разболее от тези болести, при положение, че го кърмя, няма досег с други деца и почти не излизаме навън. Знаех колко са случаите на заболели за изминалите две години, лекаря също би трябвало да ги знае.

„ Не искам да го ваксинирате днес!“ казвайки това вярвах, че ще е достатъчно да отложим ваксинацията. Как може някой да прави нещо на бебето ми без мое съгласие?

„Ще го направим днес! Ако не го направим, ще трябва да се обадя на DSS – Department of Social Services заради липса на грижи и злоупотреба с детето!“

Това беше явна заплаха. Не знаех дали има право, но думите му ме ужасиха. Този човек по-скоро би отделил Бен от мен и би го сложил в приемно семейство, вместо да отложи ваксина, заради моя тревога за безопасност. Разбрах, че той има властта да отнеме бебето ми.

„Медицинската сестра ще дойде след малко“, и излезе.

В онзи момент трябваше да взема детето си и да изляза възможно най-бързо. Свивам се като си спомня как просто стоях, покорно и вцепенено, чакаща проклетите игли. Още тогава се чувствах предателка към детето си.

Сестрата първо даде на Бен оралната полио ваксина. Той още не беше преглътнал, когато първо в едното, после в другото бедро му забиха ваксините. Появиха се розови петна. Едната ваксина беше ДТК, другата Хиб. Това прави общо 5 ваксини в един ден. Бен пищеше и се бореше, на мен ми се плачеше. Отново не опазих детето си. Отново не послушах интуицията си. Когато успя да отвори очички, в тях се четеше болка и объркване. След всичкия понесен терор, не можех да повярвам, че съм позволила това отново.

Прибрах Бен у дома и просто чаках да се разболее.

Той вдигна температура, изпадна в маратон по пищене, който го оставяше без дъх. Единствената му утеха беше, когато сучеше от мен. Не му правеше впечатление кога и дали е

гладен. След няколко дневна температура, свръхчувствителността и старите симптоми се върнаха с нова сила.

Бавно но сигурно ние осъзнавахме, че заради всичките тези проблеми Бен изостава в умственото си развитие. На 3 месечна възраст, той не можеше да държи изправена главичката си, не се усмихваше, не понасяше да стои по корем. Избягваше погледите на околните, освен понякога моя, докато го кърмех. Не показваше интерес към играчки или стремеж към тях. Купувахме му всякакви играчки, които да го подтикнат да се протегне към тях. Купихме една хартиена лампа, която правеше зайчета бягащи по стената. Никакъв интерес. Затова, когато сграбчи една дрънкалка, бях много щастлива от този малък прогрес.

Също така Бен не понасяше да е сам. Но не сам в стая, а да не бъде в моите ръце. Докато бебетата на наши приятели си бяха спокойни оставени да се занимават на одеалце, обградени от цветни играчки, Бен мразеше това. Поглеждаше играчките, поглеждаше настрани и се отпускате по гръб. Всякак се опитвах да го стимулирам. Докато сина на съседката ми вече пълзеше, протягаше се и отваряше вратите им, Бен все още лежеше само по гръб. Изпитваше ужас да се движи и предпочиташе да не го прави.

Вече трябваше да се справяме не само с увредените черва, но и с изоставането в развитието. Специалисти и лекари повтаряха, че не е възможно ваксина да го е увредила. Осъзнах, че щом искам да спрем с ваксинациите, ще трябва да се откажем и от конвенционалните педиатрични услуги. Теорията на педиатрите беше, че за всеобщото благо са нужни жертви! Предпочитаха въобще да нямат нищо общо с нас, ако ще сме не имунизирани

Започнахме да се обръщаме към хомеопат за всякакви проблеми около Бен. Всичко което тя предложи донесе облекчение на Бен. Тя ни обясни, че буквално цялото тяло на детето ми е било засегнато от ваксините и антибиотиците и че излекуване е възможно, но то става бавно и поэтапно. Свикнахме, че ако се улучи правилното хомеопатично лекарство, първо има момент на влошаване на състоянието. Научихме се да приемаме всички болестни симптоми на Бен като усилие на тялото му да се само излекува Абсурда за мен бе, че лекарите приемаха само умрелите веднага след хеп. Б ваксината за опасна странична реакция от нея. Стана ми тъжно за всички други деца като Бен, които е вероятно да имат родители, които не желаят да мислят. Беше ни малко трудно да приемем този начин на мислене, защото е различно от това, което сме учили до сега. Но след това, което конвенционалната медицина и педиатрия сториха на Бен, аз прегърнах идеята изцяло.

ГЛАВА 4

НАЧАЛОТО НА ПОЛУЧАВАНЕ НА ОТГОВОРИТЕ

Последната капка преля, когато се предадох пред факта, че повече не мога да кърмя детето си. Твърдо вярвах, че това е добро за него и му носи само ползи. Обожавах моментите, когато кърменето вървеше гладко. Бен също ги обожаваше. За мен кърменето беше едно от най-трудните неща, които съм правила в живота си, трудно

беше и спирането. Не знаех кое изкуствено мляко ще е добро за него и се чувствах, сякаш го хвърлям от скала.

Със страх преминахме на соево изкуствено мляко, когато Бен беше на 6 месеца. За наше облекчение, не се появяваха алергични реакции. Но след 3 седмици, той спря да се изхожда. Появи се нов обрив по стомаха и гърба, за който лекаря му каза, че е от някакъв вирус. Опитвахме се да му помагаме със сок от сини сливи, натъркване с рициново масло и глицеринови супозитории. Нищо не помагаше. От постоянна диария преминахме към тежък запек. Напъваше се няколко минути, след което намирахме само твърдо ако, голямо колкото грахче. Апетита му изчезна, стомахчето се поду и стана твърдо, имаше ужасни газове. Ребрата му започнаха да се броят. 12 дена не изака нищо.

Соята и желязото имат запичащ ефект. Железният сулфат, който прибавят в изкуственото мляко е евтин продукт, но се абсорбира трудно и често води до запек. Не трябваше да му даваме нормално мляко, затова се бяхме спрели на соевото. Повечето новородени в САЩ нямат анемии и недостиг на желязо, но законодателите ни така са решили, че към соевото изкуствено мляко трябва да се добавя и желязо.

Бен започна да навлиза в опасната зона на дехидратация, загуба на тегло, увредени черва. За 4-ти път ни се наложи да потърсим жизненоважен съвет – с какво да го храним?

Лекарят каза, че ще се оправи, а соевото мляко с желязо в него не запича. Нямамо нужда да му водим детето.

Нима?! Какво тогава запичаше детето? Времето навън? Никой, който не е акал 12 дни не е наред. Чудех се как са се справяли дедите ни преди да бъде измислено изкуственото мляко? Нямаше ли нещо, което аз да мога да му приготвя?

Тръшнах телефона и на следващия лекар, който каза да продължим с изкуственото мляко и супозиториите и всичко щяло да се оправи от само себе си.

Разказах на Крис със сълзи на очите. Как е възможно лекар да каже, че няма проблем бебе да не е акало 12 дена. Ако аз бях пациента, веднага щяха да ме подложат на тестове.

Край! Дотук с лекарите!

Двамата изгубихме вяра и се почувствахме предадени от тези т.н. професионалисти, дали Хипократовата клетва и причиняващи такива неща на родителите. Сякаш бяхме изоставени. Изуми ме, че не проявиха никаква загриженост към Бен. Досега се въртахме в кръга:

1. Да им водим редовно детето си за имунизации

2. Да му даваме храната, която те ни съветват (за което се оказа, че нямат много компетенция).
3. Лекарите да ни предписват лекарства, с които да се справяме с проблемите създадени от 1. & 2.

Нито аз, нито съпруга ми, нито детето ми можехме да понесем още от това!

Започнах да търся други видове мляко. Открих други марки соево мляко, оризово мляко, мляко от овес, бадемово мляко и картофено мляко. Никое от тях не бе подходящо по една или друга причина и съдържаща съставка.

Един ден, минавайки покрай млечния рафт в хранителния магазин, случайно видях пастъризирано козе мляко на прах. Смътно си спомнях, че съм чела, че то се усвоява най-лесно. Подходящо е за хора, нетолерантни към краве мляко или други алергии. То има различна от кравето мляко молекулярна структура. Под въздействието на храносмилателните ензими в стомаха, козето мляко се пресича по-малко от кравето. Добро е за свръх киселинни стомаси или такива с язви. Мазнините му са по-малко. Липсва му един ензим, който го има в кравето мляко.

В къщи експериментирах, докато не получих подходящото мляко с подходящите мазнини, карбохидрати и протеини. Прибавих му репично олио в специално изчислено количество. То е източник на есенциални мастни киселини. Сложих още царевичен сироп. Отделно от това давах на Бен ленено масло, за имунна защита и развитие на мозъчната тъкан. Давах му и витамини без желязо в сутрешната бутилка. Изпратих на лекарката ни хомеопатка писмо, в което да споделя всичко това, за да може тя да дава съвети, ако при нея дойдат други родители с бебета имащи подобни храносмилателни проблеми.

За направата на 225грама са нужни: 170гр. Козе мляко, 56гр. Вода, $\frac{1}{4}$ чаена лъжичка репично олио. Една чаша от това дава 164 калории, 8-9 гр. Мазнини, 5 грама протеини и 16 грама карбохидрати. Първо трябва да се направи млякото, според инструкциите за разреждане на опаковката, след това да се използва като съставка в горната рецепта. Марката козе мляко се казва Meyenberg Pasteurized powdered goat milk и го има в магазини Amber Waves.

Това ново мляко накара Бен да се оригва, да ака, да се усмихва. Тогава май бяха първите ни истински щастливи дни заедно. Детето ми започна да забелязва гората, когато се разхождахме, хареса му. Хареса му и свежия въздух там. Аз се вълнувах, че няма да кърмя, но и че разполагам със здравословен заместител. Само ден след като изходи твърди, черни и застояли акота, Бен започна да изаква нормалните за кърмачетата изпражнения – меки и златисти. Без повече слуз, диария, повръщане и подуте стомахче.

Не само това. Бен стана по-спокоен, спря с треперенето на крайниците, обръщането на очите. Това мляко му харесваше и той започна да иска повече от него. Заформира бузки, започна да

наддава килограми. Екземата изчезна и бузките поруменяха. Сенките под очите изчезнаха. Изглеждаше щастлив и имаше желание да играе с играчки, да говори, да спи по-добре. Понесе добре въвеждането на твърда храна – броколи, цвекло, сладък картоф.

Не изпитах желание да споделя с досегашните му педиатри. Знаех, че само ще се намусят. А бебето ми беше така щастливо. Това бе важното.

Със сигурност в миналото си не съм планирала да избягам от конвенционалната медицина и педиатрия. Докато бях бременна очаквах с нетърпение тази щастлива връзка, общуване и помощ от лекарите. Здравната грижа за бебе би трябвало да е нещо което дава щастие. Не ми и минаваше мисълта, че нещо може да се обърка, а лекарите да не помагат.

Когато дойде време за следващата консултация с първия ни педиатър, помолих Крис да отиде вместо мен. Не можех да се изправа отново срещу онзи човек. Още ми горчеше, как не успях да опазя детето си от 5-те ваксини в един ден. Дори не знам защо продължавахме да го водим там, може би защото все се надявахме всичко да се оправи в един момент. Освен това плащахме 700\$ на месец от джоба си за здравна застраховка и искахме да оползотворяваме тези пари.

За мен вече нямаше съмнение, че ваксините са увредили детето ми. Предложих на Крис да откажем следващи ваксинации. Но той не се съгласи с мен. Според него реакциите на Бен били нормални за неговата възраст, макар, че и той имал някакви съмнения за ваксините. Той мислеше така, просто защото постоянно това ни повтаряха. Той избра логиката, вместо инстинкта си. Избра да продължава да вярва в догмата, че ваксините са нужни и безопасни. Крис не можеше да направи връзката, че неразположенията на детето ни бяха следствие от увредена имунна и др. системи, което е реакция от ваксините. Виждаше, че е все болно, но не го отдаваше на ваксините.

Обзеха ме умора и безсилие. Искаше ми се да поспоря с Крис или аз да заведа Бен при педиатъра, но няхах сили, не го направих. Изплаших се и останах в къщи. Наскоро припомних този момент на Крис и го помолих да опише какво се случи тогава от негова гледна точка:

„ Не мислех логично и не можех да свържа реакцията на Бен с ваксините. Просто си мислех, че трябва да съм добър баща и да дам най-доброто на детето си, да го защита, а той ще се пребори и ще е силен. И за мен беше трудно да гледам как го боцкат.“

Третираха детето ни като добитък, а нас като луди. Мед. сестри действаха като гестаповци. Притеснявах се, че ако започне пак да плаче при ваксинирането, ще припадне (както вече се бе случвало. Но не стана така. Плакал много, но нищо повече. Как да знам, че моментната реакция е нещото, което трябва да ме притеснява най-малко.

Детето ми отново се прибра с поставени 5 ваксини в един ден. Следваха 6 седмици от срыв във всичките му функции. Кошмара се повтаряше отново.

Край. Без значение каквото и когото и да било, нямаше да позволя на детето ми да се слагат повече ваксини. Бен няма сложена ваксина оттогава.

Сестра ми ми припомни за Програмата за Ранна Намеса в Развитието. След преценка на състоянието му у дома, "присъдата" им беше „Бен има нужда от специализирани услуги и изостава с 6 месеца в развитието си. Речево се развива добре, има добър очен контакт, но избягва физическата активност. Той функционира на ниво 2 месечно бебе.”

Макар постоянно да чувахме, че с възрастта детето ще се оправи от само себе си, мисля, че това не са думи, които трябва да се казват на родители имащи притеснения за умственото развитие на детето си. Програмата за Ранна намеса в развитието е държавно финансирана, защото се знае, че ако на дете със съмнения за изоставане в развитието се приложи ранно коригиране, детето има шанс да преодолее проблемите си по-нататък в живота. В тази програма обръщат голямо внимание на деца, negliжирани или насилвани от родителите си. Често обвиняват родители в подобни неща. Понякога безпочвено, което ги срина. Родителите имат нужда от напътствия, колкото и децата им!

Персонала на Програмата ни изслушваше, взимаше предвид тревогите ни. Терапевт започна да посещава Бен у дома два пъти седмично. Тя трябваше да го стимулира да използва торса, ръцете и горната част на тялото си. това бяха най-отпуснатите му части. Знаеше трикове за да му грабне вниманието и в същото време да му даде сигурност, която толкова много му липсва. Тя ни въведе в света на специалните играчки и помагала за деца със специални нужди. Имаше и „домашни”, които Бен нямаше желание да прави, освен с постоянно подтикване. Той се научи да постига все повече с всеки следващ път. Най-незрелите и обикновени движения, бяха монументална борба за Бен. Терапевтката много му помогна. Най-голямата победа беше, че той се научи да пълзи. Тя увеличаваше исканията си много плавно, но последователно.

Поставяше най-любимите му играчки все по далеч и го подтикваше да се приплъзва към тях и да се протяга за тях. Отне 3 седмици големи усилия за Бен, докато той се ориентира в движенията на ръката, китката или крачето си. Тя ни обясни, че в такива моменти работели и двете полукълба на мозъка, а това било от особено значение за напредването в развитието му. Бен беше много щастлив от успехите си. Но тъй като не обичаше коремчето му да е допряно в пода, а и раменцата му бяха слабички, щом се усети, той веднага се опита да стои прав. Точно на първия си рожден ден, той тръгна сам и излезе от стаята така, сякаш винаги го е правил.

Радостта ни беше кратка. Понеже коремните мускули, гърба и горната част на тялото не бяха достатъчно силни, както на другите деца, които са имали месеци пълзене и преобръщане, а и защото крачетата му бяха все още като сковани, Бен започна много често да пада. Имаше толкова много цицини по главата, че дори новият му педиатър (който беше стар познат на семейството) започна да ни подозира в насилие над детето. Няколко пъти се наложи да минем и през спешното.

Бен дори не осъзнаваше къде и как точно му стои собствената глава. Блъскаше се в мебели, прозорци, рамки. Докато падаше сякаш също не знаеше, че има ръце с които може да се предпази. Стана още по-страхлив и уплашен. Отново се отдръпна, избягвайки контакт с нови хора.

Тук се появи разрива между нас и терапевтите от Програмата. Те смятаха слабото му тяло и отказа да изпълнява като чисто поведенчески проблем. Когато детето беше на година и два месеца ни заявиха, че Бен е разглезен, а ние сме свръхпротективни. Казаха, ни че ако просто го

оставим сред деца, любопитството му ще надделее, гледайки ги, ще се научи да играе, общува и движи като всички тях. Е, не стана така. Шест месеца следвахме техните съвети, а нервността и дефицитите на Бен се увеличаваха. Стана опасно отпуснат, тромав и несръчен, изключително чувствителен към звуци. Стоеше лепнат за мен по изплашен от всякога.

Ние с баща му разбирахме, че тревожността на Бен идва от физическата му тромавост, липса на координация, лош баланс, свръхчувствителност към шум, светлина и докосване. Тези ограничения са повече от достатъчни, за да плашат когото и да било от перспективата да го оставят сам в стая пълна с деца. Да очакваме Бен да се впише сред тях, бе все едно да очакваме някоя 96г. физически слаба, полусляпа баба да участва на спортния празник на гимназисти и да е щастлива от това. И аз на негово място щях да търся ъгълче, в което да се скрия. Как иначе, ако нямам способността да усетя колко близо съм до някой или дали ще падна или не.

Може би моите откази да имунизирам Бен също бяха част от причините терапевтите от Програмата да са много сурови с мен и Крис. На дневен ред дойде обсъждането на изключат Бен от тази държавна програма. Направиха го без да издадат заключителна писмена оценка за състоянието му. По закон всяко дете при вписване и изписване от програмата трябва да получи писмена оценка за състоянието си. Те настояваха набързо да подпишем документите за приключване на съвместна работа, казвайки, че няма какво повече да направят за нас. Според терапевтите там, Бен беше обречен на неуспех във всичко и отказаха писмено заключение. Всеобщото мнение беше, че ние сме виновни за това, че Бен изостава в развитието си – физическо и психическо. Казаха ни, че ние сме тези които трябва да работим върху себе си и методите си, защото в момента създаваме дете с много трудно поведение. Не ни насочиха към други институции или терапевти от които отчаяно има нужда всеки родител на дете със специални нужди. Точно преди да ни „изгонят“ загатнах за моите подозрения за аутизъм.

Бен беше на година и седем месеца. Имаше развити странни повторяеми поведенчески модели. Почти нямаше въображаеми игри и изпадаше в ярост, ако някои се намеси в познатите рутинни занимания. Не можеше да сложи 3 кубчета едно върху друго, да нареди най-простия пъзел, не проявяваше интерес към играчки. Не можеше да държи добре предметите, както правеха връстниците му. Макар да имаше забележително богат речник, дори използваше изречения, често прибягваше до ехололия – повтаряне на чуто. Не умееше да играе на никаква игра сам, освен ако не беше отваряне и затваряне на врата, особено гаражната ни „врата“ му беше една от първите думи. Имаше нужда от постоянно внимание, за да не се нарани. Въпреки думите, които използваше, беше на светлинни години назад след връстниците си.

Загатвайки за моите подозрения за аутизъм, стоях с две терапевтки от Програмата. Никоя от тях не познаваше добре и не беше работила с Бен.

„Не е възможно Бен да е аутист, защото има очен контакт и говори! Добре си е детето!, каза едната и ме потупа по ръката.

„Но тези негови проблеми много ме объркват. Понякога сякаш се справя добре, друг път – нищо не може. В къщи може повече, а сякаш не знае как да си пренесе уменията навън...”

„Ние не можем да направим нищо повече за него. Говора му се появява добре. Само трябва да проявявате повече твърдост. „

Сякаш бях изправена срещу стена. Очевидно говора не беше най-големия проблем на детето ми. А за твърдостта – според мен бяхме доста твърди и влагахме доста повече усилия от другите родители. Поне от това, което виждах по площадките. На масата имаше брошура за симптомите на аутизъм. Бен имаше почти всички. Въпреки това тези „специалистки“ отхвърляха моите страхове.

След като не ни издадоха писмена заключителна оценка, бяха длъжни да продължат да работят с нас. Мислех да настоявам за това. Или да ги съдя, но какъв беше смисъла? Очевидно те нямаше да помогнат на Бен. Щяхме да си останем ядосани едни на други, а Бен нямаше да получи нужната помощ. Това не бяха „нашите“ хора. Девет месеца бяхме в програмата им.

Продължихме без тях. Спазвахме стриктната диета. Занимавахме се вкъщи с него. Играехме. В процеса на игра забелязахме, че Бен обожава да е притиснат между възглавници. Правехме „кутия“, „сандвич“, които той обожаваше. Имаше от онази люлка за скачане, която се закача на касата на вратата. И това беше любимо за Бен. Той се чувстваше в небесата и когато му пускахме 9-та симфония на Бетовен.

Не осъзнавахме, че това, което правим е като терапия. Бен бе много щастлив. След тези наши занимания и игри, той бе спокоен и изпълняваше. Спеше и се хранеше по-добре. Бен не можеше да се насити на тези игри. Ние с баща му трябваше винаги да сме на разположение и да му ги предоставяме. Без тези игри, Бен не проявяваше интерес към никакви други движения и занимания. Сякаш всичко ще му е трудно както тригонометрията на мен в училище.

Продължавахме да не му даваме мляко, масло, маргарин и соя. Давахме му само козе мляко и сирене, никакви ядки, яйца, фъстъци – храни които никога не бе ял, но които към които тестовите показваха, че е силно алергичен. Можеше да яде много малко сладки неща, защото в повечето има мляко или млечни продукти. Макар от La Leche League да бяха казали, че пшеницата и глутенът също са алергени, аз не можех да си представя да изключа и тях от менюто му. Познавах една майка, която прилагаше строга безказеинова/безглутеинова диета за аутистичната си не вербална дъщеря.

Останалите две нормални деца на жената изглеждаха силно недохранени, защото също бяха подложени на БКБГ диета. Наложих си да не се занимавам с инструктиране на тази жена как да храни горките си гладуващи деца. Отидохме си от къщата им, като аз бях облята в сълзи – нима и ние отивахме натам? На този етап Бен нямаше поставена диагноза аутизъм и беше много по-добре от това не говорещо, хиперактивно момиче с лице на Ангел. Нашият алерголог установи, че Бен не беше алергичен към казеин и глутен и затова реших да не ги изключвам от и без това ограничената диета на детето си.

ГЛАВА 5

ДИАГНОЗАТА

4-ти юли е важен ден за семейството на съпруга ми. Те имат история в корабоплаването и трябваше да се появим на тържеството, за поне една наздравица. Останахме при родителите му за през нощта, Бен прекара ужасно, покрай него, ние също и се разбрахме в близко бъдеще да не нощуваме другаде освен у дома. Детето ни не можа да хапне почти нищо, заради ограничената си диета, беше нервен и чувствителен на многото шумове. Научих се да не обяснявам и да не споря с лекари, камо ли с всезнаещи роднини. Крис имаше една леля, която на големи събирания винаги избягваше навалицата и аз се чувствах добре в нейната компания. Без престорено и изкуствено любопитство, тя ме попита как вървят нещата у дома. Не си спомням какво точно и отговорих, но помня, че през това време Бен изпи цяла бутилка козе мляко. Тази жена беше първия човек, от семейството (освен съпруга ми), която изслуша всичко за проблемите и странностите на детето ни. Чак сега, след 13 г. в това семейство, разбрах с какво работи Линда – специален терапевт. Работеше със специални деца в държавните училища на Кънектикът. Знаеше за програмата за ранна намеса в развитието и много се учуди, че са ни „изхвърлили“ от там без да ни препоръчат къде да продължим.

„Трябва да потърсите ОТА Watertown. Те са много известни и уважавани в тази област. Ходила съм на техни семинари и видях, че са чудесни хора. Сигурна съм, че те ще могат да ви помогнат.“

Макар да имаше дълъг опит с подобни деца, тя тактично си спести коментар и мнение за евентуалната диагноза на детето ми.

ОТА – Occupational Therapy Associates бяха на 2 часа път от дома. Чакахме няколко седмици, докато дойде уговорения час. Във файлаето ни посрещна любезна и усмихната жена на име Андреа. Въведе ни в стая мека и пълна с играчки и възглавници. Нямахме остри ръбове или малки играчки. Веднага усетих, че това е мястото за детето ми. Тук нямахме да се нарани, а можеше да играе с хиляди неща. Всички си събухме обувките и седнахме на пода.

Андреа искаше да прецени фините, двигателните моторни умения и сензорните възможности на Бен. Направи го като опита няколко игри и занимания с него. Работеше бързо, пишеше си бележки между търкалянето, пляскането с ръце и люлеенето. Това и бе типичния начин за работа. Не караше Бен да прави неща, а тя да го гледа отстрани. Правеше нещата ЗАЕДНО с него, работеше на неговото ниво. Нямахме нужда да и казваме кога Бен се е превъзбудил и трябва да се спре. Досега не бях виждала някой така да подхожда към дете – с уважение, но и изискващо. Тя спечели доверието на Бен веднага. Той я хареса. Вместо тя да го командва, го остави той да води, не го насилваше. Най-накрая разбрах, че сме попаднали да правилното място.

След това отидохме в една по-малка стая, където Андреа искаше да прецени двигателните възможности на Бен. Макар да беше почти на две, той не се справяше със задачи за едногодишно дете. Виждах в очите му, че разбира какво иска Андреа, но ръцете и пръстите му него слушат. Андреа му помогна незабележимо, за да нареди 3 кубчета.

„Не мога да повярвам, че прави изречения с по 5-10 думи и то граматически вярно. Това е над нивото за неговата възраст“, каза Андреа. Аз не знаех това, защото нямах по-големи деца и не прекарвах много време с чужди деца. „Нямам нужда от повече оценка на говора му. Очевидно е, че се справя с това отлично.“ За нея бе очевидно, че Бен говори добре, разбира добре, но му липсват умения, за да изпълнява задачите.

„Мозъка разбира какво трябва да се направи, но липсва добра връзка между мозъка и изпращането на съобщението към ръцете и краката. Не умее да се координира. „

След още няколко игри-теста, Андреа заключи без помпозност: *„ Нямам нужда да правя повече тестове. Ясно е къде са проблемите на Бен – трудно му е да преработва информацията. Не съумява да приоритизира и да организира информация за своите движения. Събира му се твърде много информация от външния свят – звуци, светлина, докосвания и му липсва другата информация – за баланса му, гравитацията му, ориентиране. Всичко това прави невъзможно справянето сам в нашия свят. За него е ужасяващо.“*

Слушахме я внимателно.

Аз, Крис и Андреа обсъдихме историята на Бен досега. За първи път някои разбираше смисъла на всичко, което казвахме. За първи път от две години най-накрая открихме едно голямо парче от липсващия ни пъзел с отговори. Не се сдържах, разплаках се.

„Проблема на Бен се нарича сензорно-интегративен дефицит. Има много, много други деца като него. За това има терапия. Можем да ви включим в програмата си и да ви свържем с някой във вашия район, който да я провежда.“

Не можех да повярвам на ушите си!

Андреа ни обясни: *„Бен се учи да ходи, без реално да знае дали в момента пада, клатушка се или върви на една страна. Затова е паднал толкова често. Не може да се ориентира за себе си. Вестибуларния му апарат е хипочувствителен. Нищо чудно, че винаги е имал нужда да го държите, за да усеща допира ви и да се успокои за себе си. Пропуснал е момента с пълзенето, защото на коремчето има твърде много чувствителни рецептори, и той не е понасял те да бъдат в допир със земята, или да са под тежестта на тялото му. А това, че не е пълзял е оставило горната част на тялото му слаба. Това е като домино – всяко нещо води до следващо. Забелязах, че Бен предпочита да докосва нещата само с върха на пръстчетата, без цяла ръка. Това също е защото по дланите на ръцете има много чувствителни рецептори и той не иска да ги дразни. Всичко това прави детето нежелаещо да опознава заобикалящия го свят. Всичко, което е трудно за него и лесно за нас – миене на зъби, подстригването, дъвчене, преглъщане, рязане на нокти, обличане/събличане, шумове, е такова, заради лошата преработка на информация и нервномускулна дисфункция.“*

„Виждали сте много деца в този спектър. Според вас колко зле е Бен?“, попитах аз.

„Всичките му усещания са засегнати. При повечето деца е само слуховата преработка, или само вестибуларния апарат или приоритизиране. При Бен е всичко накуп. Дълбоко засегнат е.“

„Какво да правим? Колко време ще отнеме? Изобщо поправимо ли е?“

„Голям напредък се постига с трудовата терапия. Работи се върху тренирането на нервномускулната система, ориентиране за собственото тяло, намаляване на старата от силни шумове, хранене, обслужване, укрепване горната част на тялото. Може да му се помогне с много неща. Стараме се да стимулираме мозъчната тъкан. Много хубаво е, че сте тук с него толкова рано (той е все още малък). Повечето родители не стигат до нас преди детето им да стане на 4-5-6 г., предстои училище и е очевидно, че детето не функционира добре. Не става въпрос да се учи детето, а да се стигне до момент на правилна преработка на получаваната външна информация и изпращане на сигнали за действие.“

„Кога ще сме свършили?“ , какъв глупав мой въпрос. Как да знам, че това е доживот.

„Ще започнем работа и след 6-9 месеца ще направим оценка как се справя и има ли прогрес“, беше предложението на Андреа.

Това ми прозвуча като цяла вечност.

„Терапията трябва да се провежда най-малко два пъти седмично, за да им резултат. За да се възстанови увредена нервна система са нужни повторения, повторения и пак повторения. Нервната система ще реагира, ако упорито и даваме стимулите от които има нужда. В къщи продължавайте с вашите супер добре измислени игри и приспособления, които го правят щастлив.“

Освен, че нормално ни обясни причините за проблемите на детето ни, Андреа ни обърна внимание колко изтощени сме и ние, родителите му. Тя видя, че грижите за Бен са станали едничката ни цел в живота. Тя беше първата пред която признахме, че нито един от двамата ни не може да работи на пълно раб. Време, защото не можехме да намерим подходяща детегледачка, а сам, всеки от нас не можеше също, нужно беше да сме винаги двамата до детето си. Това е трудно и изтощително. Доходите ни бяха стигнали почти нулата. Семействата ни ни критикуваха защо и двамата е нужно да гледаме Бен. Срамувахме се от тях и не разбирахме защо не можем да излезем от този затворен кръг.

„ Вие, приятели, сте се превърнали в преработващи информацията от сетивата на Бен. Той няма това, което другите новородени придобиват седмици след раждането си. Не може да си подреди и организира всичката постъпваща информация. Вие го ръководите и помагате. Пазите го от падания, от силни и резки звуци, които ще му причинят болка, повтаряте му да дъвче храната си. създали сте му безопасни условия за игра. Вие филтрирате околния свят вместо него. Това е голямо добро и голяма помощ за него. Справили сте се добре. Но тази преработка на постъпващата информация той сам трябва да се научи да прави. Това е нещо, което не се израства от само себе си, с възрастта. Без намеса и занимания, обикновено подобни проблеми се влошават с времето. Казвам това като извод от опита ми в работата в ОТА. Има нужда от терапевтични занимания, за да напредва. Проблема му не е поведенчески, а много по-дълбок.“ Андреа се обръщаше и говореше с възхищение към нас, а не с укор. Дори се тревожеше за нас, родителите, като за хора.

Казахме и, че макар сега да изглежда невъзможно, много бихме желали един ден Бен да ходи на училище, да комуникира със съученици, да играе и върви сам.

Андреа написа програма за нас. Терапевт щеше да идва у дома два пъти седмично. Трябваше на всеки два часа да търкаме гърба, крайниците и дланите на Бен с четка, за да се преодолее тази свръхчувствителност. Това много успокои звуковата му чувствителност. След 4 месеца занимания, детето ни беше различно – щастливо, обърнато към света, дори имащо желание да общува с другите деца. Все още беше тромав, злояд и с неспокоен сън, но нервността му значително намаля. Когато пътувахме до Андреа, той беше много щастлив, защото я харесваше и нямаше търпение за нейните игри.

Бен започна да стои седнал и да яде сам. Чудо само по себе си. Дори силните звуци не го плашеха. Но за всичко беше нужно много търпение и много повторения.

Двамата с Крис се отнесохме различно към разясняването на диагнозата на детето ни. Аз се радвах, защото най-накрая имахме обяснение и имаше хора, които знаеха как се излиза от тази тъмна гора. А Крис остана по-скоро ядосан. Не разбирах защо след толкова време търсене на отговор, сега той не искаше да го приеме. За него това значеше, че сме се предали и признали поражение и търсим помощ. По-късно и двамата научихме, че подобни новини наистина се приемат много трудно най-вече от бащите, особено ако става дума за син.

В крайна сметка стигнахме до едно мнение, което е добре, защото според статистиката 95% от семействата със специални деца се разпадат. Да отглеждаш дете, пострадало от ваксина е мъчително, объркващо, плашещо и изтощително. Медицината и Държавата не признават увредата да е причинена от тях и не поемат разходи, лечения и терапии. Семействата са оставени сами на себе си, страдащи, отчаяни и търсещи изход. Ваксината може да увреди детето и брака. Реалността се разминава с очакванията на бащата. По едно време Крис мислеше, че ако просто спра да се тревожа толкова много, ако оставим Бен при някоя стара детегледачка и излезем да се забавляваме, всичко ще се оправи.

Един ден Крис се интересуваше от хомеопатия и диетология, на следващия им беше бесен. Много го мъчеше и изтощаваше безсънието на детето ни. Като бебе, Бен спеше по не повече от 40 мин. накуп. Приказки като сън от 22 до 04 за кърмене ни се струваха нереално красиви. Всичко това го изнервяше, често се карахме, но аз се водех от майчинския инстинкт да успокоя и нахраня плачещото си бебе. Скоро просто се отдалечих от съпруга си. Приех това за най-разумно и съхраняващо ме. Освен това не исках бебето ми, още в толкова невинна възраст да вижда, че мразя баща му. Крис често обвиняваше мен за трудностите на детето ни. Опитите ми да му обясня, че това е безсмислено твърдение бяха напразни. От страна на майка му имаше няколко лекари, които също му наливаха акъл, а аз бях просто истеричната майка, която прави от мухата слон.

Освен всичко това, бях се състарила и малко оплешивяла заради всичките грижи и безсъние. Имах тъмни кръгове под очите и бледо кожа. Отслабнах физически и психически. Не откривах радостта от майчинството. Година след раждането отидох на профилактичен преглед при акушерката, при която родих. Тя се стресна от вида ми. Показа ми една брошура за събиране, помощ и подкрепа на родилки и страдащи от следродилна депресия. Добре било да отида, макар бебето ми да не било новородено. В началото на тези срещи не се споменаваха думата

депресия, а постродилна травма. Е, след няколко седмични сбирки ни се каза, че става дума точно за депресия. Обясниха ни, че реалността е, че сме много депресирани, изолирани и стигматизирани заради това.

Че сме майки, които не изпитват радост от майчинството. Има ли по-голямо табу от това в нашата култура?

В крайна сметка всяка от нас осъзна, че ние не сме лоши хора и не мразим децата си или майчинството. Разбрахме, че чувствата ни се дължат на това, че всяка от нас е изпитала или все още изпитва големи трудности покрай забременяването, раждането или гледането на детето. Реалността не отговаряше на очакванията. Бяхме се събрали аз и моето дете с неговата увреда от ваксина, друга майка с близнаци, чакала ги 10г. , третата майка с недоносени близнаци и в момента с рак на гърдата, съпруга на другата загубил работата си и се пропилил, и майка, която трябвало да изостави възходящата си кариера.

Историите бяха болезнени. Болезнено е да свикнеш с реалност, много по-различна и лоша от представите ти. Но самите ние се превърнахме в лекарство една за друга, само слушайки без да съдим, под ръководството на старшата акушерка Дона. По това време Бен беше на година и половина и го вземах със себе си. другите майки също водеха бебетата си. Много ми беше трудно с Бен, защото той не стоеше мирен, все искаше да излиза, или да му обръщам внимание, за да не изпадне в плач или гняв. А другите бебета или спяха или се занимаваха спокойно с предлаганите им залъгалки. Успях да убедя съпруга ми да му оставям Бен за 2 часа, докато съм на тези срещи. Срамувах се, че само аз не можех да се справя с детето си. Дори двете майки с близнаци се справяха сами, без помощта на мъжете си.

Не знам как успях да убедя Крис да му оставя Бен за цяла седмица, а аз да отида на ваканция в любимото ми Хавай. Сетивата ми имаха нужда от тамошния въздух, храна и напитки, с които живях 6 г. преди да се роди детето ми. Най-вече имах нужда от сън. От много сън. Затова си взех и някои хапчета, макар да знаех, че приятелите ми там няма да ме оставят, а ще ме водят по ресторанти, събития и разходки. В групата за подкрепа вероятно изглеждах като голяма егоистка, след като си вземах 7 дена само за мен, без мъж и бебе, в райско кътче, където всяка от тези майки би искала също да отиде.

Когато пристигнах в хотелската ми стая имаше всичко което можех да поискам. Хотела се намираше на разстояние няколко блока от предишното ми жилище – красива къща, в която живеехме под наем. В нея с Крис имахме толкова прекрасни моменти. Познавах всяка пещчинка от близкия плаж. Там се разхождахме, плувахме, бягахме и карахме windsurf. А наблизко беше къщата, която с Крис мислехме да купим когато забременея. Купихме я, когато разбрах, че съм бременна. Но все пак решихме да се върнем в Америка, заради по-добрата работа, а ако след две години не ни харесваше, щяхме пак да се върнем в Хавай. Три месеца след като родих в Масачузетс, Съпруга ми получи обаждане по телефона с предложение за работа в Хавай. Идеално, ноТой ме погледна и аз поклатих глава за знака НЕ. Нямах начин да се местим точно сега – на бебето ми му имаше нещо, мистериозно повръщаше, диария, безсъние...шевовете ми не бяха зараснали и почти не можех да ходя. Ами ако в Хонолулу нямаха адекватна медицинска помощ за детето?

Чакаха го 1 година, но в крайна сметка Крис отказа окончателно. Спомних си за тези неща, докато седях на терасата на хотела, с изглед към къщата в която трябваше да живеем. Сега там имаше друго семейство с две деца – новородено и 3 годишно от Калифорния. Бяха взели под наем моята къща, живееха моя живот. Имаха две нормални деца, съпруг с добра работа. Беше полунощ и милионите звезди и светлини блещукаха красиво над близката планина. Легнах в идеалното легло и заспах е неговия лукс и комфорт.

Когато се върнах обратно в Кейп Код, нямаше как да обясня, че смехът с приятелите не беше същия, те не разбираха нещата, които им обяснявах за Бен. Дори колегите ми от Университета...В момента в който разбраха, че детето ми не се развива нормално, сменяха темата на разговор или когато казвах „Донесла съм снимки“...те питаха „На какво?“ и пак сменяха темата. Как можех да им кажа, че съм при тях за да избягам от безсънните тревожни нощи и истерично плачещото бебе с проблеми, но въпреки това разходките по плажа, рум сървиса, красивата вана в стаята ми и карането с колело в дъждовната гора само ме натъжаваха повече...

Когато се върнах, Бен бе в къщата на родителите на Крис. Влизайки през вратата, той ме погледна плахо, след миг се затича, гушна ме и пак продължи с играта си.

След време отидох пак на сбирка на групата. Всички майки бяха други, децата им бяха нормални, само аз бях същата и всичко, всичко беше същото само с мен и моето дете.

„А ти какво правиш за да решиш проблема си?“ попита ме Дона. Това беше нещо ново. Досега винаги ни изслушваше търпеливо и не осъдително, предполагайки, че всяка прави най-доброто за да реши проблема си.

„Какво имате предвид? Тъкмо сложиха диагнозата на детето ми. Сега в къщи идва терапевт и сякаш това е добра помощ.“

„Нямах предвид това. Какво правиш за себе си?“

„Мислим да се върнем в Хавай, набелязали сме няколко къщи за оглед.“

„Време е да се отпуснеш, да оставяш Бен на детегледачка“. Сякаш аз не го исках...Дона не познаваше детегледачки. Това беше много трудна тема, защото Бен бе трудно дете. Дори свекърва ми не се наемаше да го гледа за повече от 1 час. Да чуя тези думи от Дона (които чувах често, но нямаше как да осъществя, а и никой не ми помагаше) беше все едно някои ми забива нож в гърба. Пазя добри спомени и все още съм приятелка с някои от първите майки, но никога повече не отидох на сбирките с Дона. Истинско разбиране получих от майка на дете, с проблеми като Бен. Писахме си много хубави имейли. Ето част:

„...трябва да използваш всеки подходящ момент за себе си. Нямам предвид да избягаш, макар, че това звучи добре. Аз не можах да оставя Майки с детегледачка, защото никоя не можеше да се справи с него. Осъзнавах, колко лесно могат да приложат насилие върху детето ми. Не можех да го оставя дори с баща му...толкова тъжно.

Но наистина трябва да намериш начин да улесниш живота си. Не започвай да обръщаш внимание на подробностите, нека нищо не те ядосва и дразни. Наспивай се. Не изпадай в

стресови ситуации. И аз се чувствам виновна, че не съм супер майка и не се справям с всичко, но знаеш ли какво – с деца като нашите просто не може да си супер майка.”

При някои родители се получаваше. При родители с нормални деца, какъвто беше брата на Крис. Родих им се дете по едно време с нашето. Майка му винаги изтъкваше и хвалеше другата майка, защото тяхното дете беше добро, умно, спокойно. Летеше с родителите из страната до лятната им къща, спеше само, докато те излизаха и имаха социален живот. Макар къщите ни да бяха на 30мин разстояние, ние никога не можехме да се освободим за да се съберем с тях.

Когато Бен бе на 8 месеца една роднина ни препоръча младо момиче-детегледачка. Щеше да има семейно събиране за няколко дена в къщата на бабата на Крис и роднините ни искаха да отидем. Всички ни притискаха да се държим като нормални родители. Тръгвайки започнах да обяснявам на момичето, докато ни изпращаше на двора. Сетих се че съм забравила нещо в къщата, върнах се да го взема и когато излязох, девойката вече бе започнала флирт със съседското момче, оставяйки Бен абсолютно сам. Веднага я изпратих да си ходи. Никога повече не и се обадох.

Това не беше единствения ни опит да получим външна помощ. Имаше една друга майка, от Свидетелите на Йехова, тя ни стана детегледачка, но си водеше и нейния 4г. син. Прекратихме отношенията си, когато в знак на ревност, синът и започна да пикае и ака на пода ни.

След това имаше една танцьорка. Веднъж отидоха на разходка с Бен. Забавиха се доста, после разбрах, че са се загубили.

После имаше една 19г. майка, която водеше със себе си своето момиченце, на същата възраст като Бен. Попитах я какво ще направи ако Бен изпадне в нервна криза. „Какво значи това? Моето момиче никога не изпада в нервни кризи. Толкова е лесно с нея..”

Понякога попадахме на свестни възрастни гледачки, които проявяваха разбиране към специалните нужди на детето ми. Никога не бе добра идеята да търся съседските тийнейджъри за детегледачи.

Отказах се. Реших, че ще е по-добре просто да изчакам и стоя 5 години у дома. Ако наистина се налагаше разчитахме на бабите ни.

Бен стана на 2,5г. Случи се, че се разболя от настинка. Решихме да устоим и да не му даваме антибиотици, тъй като имаше непоносимост към повечето. Така минаха 10 дена. Една вечер повърна козето мляко и ни се извини:

„Извинявай, Мамо”, каза той бавно и започна да плаче. Стояхме в банята и чакахме баща му да донесе Pedialyte от кухнята.

„О, миличък, не се извинявай, всички повръщаме понякога! И аз съм повръщала. Гадно е. Ти не си виновен. Случва се.”

„Дори Дядо?”

„Дори Дядо, дори Баба, дори Маши (котката им).” Продължих с изброяването на братовчедите, приятелите, кучетата и котките им.

След кратка пауза, той въздъхна „Добре....”.

Бен продължи да има температура още няколко дена. Страхувахме се да не би да има менингит. Лекарят ни беше съгласен с нас и реши да му изпише Biaxin – единственият антибиотик от който не повръщаше, нямаше диария или обриви.

Вирусът си замина, но с него и крехкия прогрес от изминалите месеци – Бен пак стана вял, апатичен, с лош очен контакт и ехолаличен. Не му се говореше, в краен случай използваше възможно най-малко думи. Регреса се изразяваше не само в загуба на сила и умения придобити в последните месеци от терапията, но и сякаш изпаднаше в някаква непозната за нас бездна.

Когато Андреа го видя на следващата среща, се разтревожи. За нея бе очевидна загубата на умения. На заниманията Бен се представи много зле, дори по-зле от първия път, когато дойдохме.

„Ще ви насоча към клиниката на Маргарет Бауман. Тя е най-добрата в областта си и може да прецени реално какво се е случило. Трябва да разберете дали става дума за аутизъм.” Тя знаеше, че още от раждането на Бен правим планове да се върнем в Хавай. Сега, след като виждахме, че се справя добре, можехме да се върнем към тях. Намерихме клиника там , където да продължат терапиите му, и детски клуб, където да провеждаме уроци по плуване. Макар Андреа да ни уверяваше, че дете със сензорна дезинтеграция не може да стане аутист, ние виждахме да се случва точно това.

Андреа успя да ни уреди час за тази клиника за след 2 седмици. Това е невероятно, тъй като др. Бауман е много известна и търсен експерт по аутизъм. Тъкмо бяхме решили да почваме да стягаме багажа за местенето в Хавай, когато дойде време за срещата и консулта за преценка на състоянието на Бен. Разбрахме, че аутизъм се диагностицира след няколко срещи със специалистите. Трябваше да направим 5 визити за три месеца в Бостън и Роуд Айлънд.

Много се стараех да получаваме възможно най-ранни дати. Отложихме плановете си за местене и искахме да върнем Бен поне в състоянието което беше, преди да изпадне в тази бездна. Проблема беше, че вече бяхме обявили къщата си за даване по д наем и едно семейство с две разглезени момичета искаха да я вземат, за да я ползват за лятна къща, за уикендите и ваканциите си. Осъдиха ни, защото сме провалили лятото им на 1999г. и те трябвало да прекарат ваканцията си на хотел, а не според уговорката ни, в нашата къща.

Живота ни отново се въртеше около кошмарите с Бен, а тези хора се оплакваха, че сме провалили ваканцията им...Адвокатите в съда не извикаха експертите, които им предложих, и които щяха да потвърдят сериозността на състоянието на детето ми. Това друго семейство не го устройваше прилична неустойка, а огромна сума пари.

За мен и Крис всичко това беше лудост. Отново срещяхме предразсъдъци от всякъде, особено по отношение на аутизма. Майката на Крис знаеше колко зле сме финансово откакто се роди детето ни и пожела да плати съдебните разноски. Приятелите, които щяха да ни изпращат шумно и весело в Хавай, изведнъж се отдръпнаха. Бях получила предложение за работа в Хонолулу. Трябваше да го откажа. Живота ни се разпаднаше с по-голям трясък от всякога

Вероятно ако Бен имаше диагноза левкемия или беше лошо изгорен, тези хора щяха да проявят разбиране и да не ни съдят така агресивно. Тогава щеше да бъде очевидна нуждата от бързо лечение. За тях аутизма бе умствено изоставане, за което нямаше лечение, така че било безсмислено да си правим труда за каквото и да било. За умствено изостаналото дете нямало нужда къде живее, то все щяло да си остане такова. Всички знаят, че аутизма е генетично заболяване!

Не знаехме как ще живеем занапред, откъде ще идват доходите ни, но знаехме, че трябва да останем там, в Кейп Код (място, което аз самата толкова много исках да напусна) за да изясним диагнозата, да продължаваме с познатите му терапии, да го възстановим в състоянието което беше и да не променяме познатата му среда, за да не предизвикваме допълнителен стрес.

С Крис се опитвахме да оставим неприятните подробности на адвоката ни, а ние да се съсредоточим върху Бен и да решим дали да се изместим в друга къща на същата улица. И двамата искахме да се махнем от тази – тя беше пълна с лоши спомени. Бен на няколко пъти едва не умря в нея.

Крис отиде в съда, когато съдията трябваше да се произнесе по присъдата. Ние с Бен останахме в къщи. Този той отново изпадна в безсъзнание, задушавайки се. Всичко продължи няколко мъчителни минути. Вечерта Крис се върна и изглеждаше сякаш са го били. За Бога та ставаше дума за някаква си лятна къща – как можеха тези хора с две нормални деца да бъдат чак такива материалисти??? Ние през цялото време им повтаряхме, че сме съгласни на покупко/продажба на къщата веднага щом приключим с изясняването проблема и нуждите на детето ни...нужни ни бяха около 4 месеца, а никъде другаде наблизко или далеч нямаше други добри специалисти, професори запознати с аутизма.....Лятото бе към края си. Бъдещите купувачи продължаваха да искат точно нашата къща, въпреки,че вече си бяха купили съседна за 2млн\$. Искаха нашата и точка. Искаха ние да се махнем от там. Като упорити малки деца в магазин.

Разказах на Крис за припадъка на Бен, най-лошия който сме преживели досега.

„Не издържам...тази кучка изкара проблемите на Бен тривиални.“

А аз бях човека с голямата лоша уста в нашето семейство.

„Какво искаш да кажеш?“

„Развиках се на тази адвокатка. Просто и се разкрещях в съда, обиждах я. Нашия адвокат ме хвана за ръката и ме сложи на стола. Той трябваше да си свърши работата по-добре, да им обясни сериозността на състоянието на Бен.“

Крис никога не беше избухвал така, дори към мен. Не разбрахме как може родители на две здрави деца да са толкова зловни към нас?

„Какво направи съдията?“

„Нищо. Не каза и дума.“ Крис говореше възможно най-кратко.

„Няма значение. Постъпил си както трябва. Радвам се, че не си се сдържал. Важно е да им покажем и нашия яд, да не го сдържаме в себе си. Онези хора ме отвращават.“

Тази друга жена се оплакваше, че няма къде да настани свекърва си по време на ваканцията им, как трябвало да промени плановете на децата си за ваканцията заради нас. Отнело и две години да открие тази лятна къща и тя искала точно нея, не можела да чака.

„Противоречат си, защото казват, че са загубили пари от евентуалната препродажба на къщата ни.“

„След съда отидоха да пийнат, да се посмеят, да похапнат в Barnstable Tavern. С тях бил и „подлизуркото“ – агента по недвижими имоти, който би трябвало да защитава нас.“

Точно по това време, когато тези хора се опитваха да омаловажат проблемите на детето ми, дори да ги изкарат фалшиви, получих молба да се явя пред Подкомитет на Парламента, за да говоря по темата.

Това сложи основите на едно ново начало.

ГЛАВА 6

СВИДЕТЕЛСТВАНЕ ПРЕД ДЪРЖАВНАТА КОМИСИЯ

Ето какъв беше имейла, който получих от Майк Белкин:

„Предстои нещо голямо. Правителствена комисия ще прави изслушване за страничните реакции от хеп.Б ваксината. Това може да взриви голяма бомба. Обади се на Шарън от Комитета. Тя събира историите. Разкажи и своята. Непременно и кажи и за медицинското си образование и работа в тази сфера. Имаме шанс да спрем тази лудост с хеп.Б ваксината!“

Майк ми се обади на следващия ден по телефона и ме убеди да летя за Вашингтон, за да се явя на това изслушване пред Комисията, да говоря за ваксинационната политика на хеп. Б ваксината, нейната безопасност и ефикасност.

Майк и семейството му, моето и още едно, участвахме в ТВ предаването 20/20 на телевизия ABC преди няколко месеца. Ставаше въпрос за хеп. Б ваксината и как тя е повлияла на съдбата на моето дете. Дъщерята на Майк умря след слагане на хеп.Б ваксина на възраст 5месеца. Въпреки аутопсията, при която се видя тежка странична реакция от ваксината, техният педиатър настояваше, че става дума за необяснимият синдром на внезапната детска смърт.

Аз исках да участваме в това предаване, Крис не. Разбрах го, той просто искаше да пазим личното си пространство и Бен.

На изслушването исках да кажа на всички, че това, което ни учат за вируса и ваксината, не е истина. Исках да кажа всичко което аз научих. Исках да кажа, че е огромна грешка да се слагат ваксини на милиони новородени, които нямат никакъв риск от заразяване. Тази ваксина им

носеше само рискове, никакви ползи. В годината, когато Бен се роди, в нашия щат нямаше нито един случай на дете 0-3г., заразено с хеп.Б. В Ню Хемпшър имаше повече смъртни случаи от реакция към ваксината отколкото заразени с хепатит Б. Майк беше човека на когото обяснявах страничните реакции на Бен и той ги вписваше в базата данни на National Vaccine Information Center. Знаех, че думите ми ще донесат много финансови искове към Merck и SmithKline – производителите на хеп.Б ваксината.

Знаех, че ще ме сложат в дебат срещу представители на CDC и FDA – институции, които сме учени да уважаваме и които налагат стандарти за безопасност за храните и лекарствата ни. Знаех и, че ще присъстват важни клечки, смятащи се за по-важни и от Бог, готови да „застрелят“ дребосъци като мен.

Този път Крис ме подкрепи още от началото. Изненада ме. Но сега той го приемаше като нещо в услуга на обществото. А семейството му имаше дълга история в тази сфера – освен военната служба, баща му е оглавил първия Корпус на Мира под ръководството на президента Кенеди в Нигерия.

„Ами ако не успея. Как ще се преборя с всичките онези хора? Аз имам моя опит, но те имат статистики, документи, институции зад гърба си...Не мога да се съревновавам с това.”

„Статистиките тук нямат нищо общо. Ти знаеш какво се е случило с Бен. Знаеш, че то е истина. Реалност. Това трябва да им разкажеш. Ничия лекарска титла не може да промени това.”

Крис беше прав. Трябваше да разкажа истината. Но как щяха да се оправят сами за този 1 ден? Как щяхме да платим всичките ми разноски по пътуването?

„Само 1 ден е. Отиди! Искаше ми се да съм с теб. Гордея се с теб и ще се справиш сама!

Следобеда тръгнах от Кейп Код, знаейки, че ще се върна след около 30часа. Толкова малко време, а толкова важно нещо, което щеше да промени всичко.

Същата нощ ме сложиха в стая с едно младо момиче, пострадало от хеп.Б ваксината, защото я накарали да си я сложи, ако иска да работи като медицинска сестра. Сега тя почти не можеше да движи краката си и използваше патерици за да се придвижва. Преди е била активен спортист, сега се опитвала да намира начини на намалява прогресирането на тази мускулна дистрофия и обикаляла страната за да говори срещу задължителната хеп.Б ваксина.

На изслушването се изправих срещу членовете на тази Комисия. Имаше камери и микрофони. Майк Белкин говори преди мен. Стояхме един до друг. Тогава се срещнахме за първи път, досега бяхме общували само чрез телефон и имейл. Надявах се никой да не разбере колко голямо е вълнението ми.

>> „Благодаря ви за възможността да дам тези показания. Ще казвам само истината. Живея в Масачузетс. Имам медицинско образование, специалност Обществено Здраве, регистриран диетолог съм. Учена съм да окуражавам имунизациите и в никакъв случай не бях против тях, когато родих синът си Бенджамин. Днес той е на 2,5г.

От страна на родословието на моето семейство или това на съпруга ми нямаме епилепсия, припадъци, психични заболявания, аутизъм. Бен изглежда нормално дете, но аз ще ви обясня в какво се състои увредата му.

Преди да ни изпишат от Родилно Отделение, му сложиха Resorbivax HB срещу хеп.Б вирус. Не попитаха мен или съпруга ми, не поискаха информирано съгласие, не го направиха пред нас, но в медицинския му картон е вписано, че тази ваксина е сложена.

Четвъртата нощ от живота му беше първата у дома. 5 часа след като се прибрахме той изгуби съзнание. Звъняхме за помощ в родилно отделение. Не ни помогнаха с нищо. Посъветвахме ни само да го сложим върху сушилнята и да я включим, той щял да се успокои от друсането. Никой не спомена нищо за ваксината. Никой не се притесни, че Бен посиня, че не спираше да пици, че имаше тремори и спазми.

В следващите 8 дни той припада още 3 пъти и много пъти беше на прага заради неустово пицене, но не загуби съзнание.

Всеки ден имаше мощни повръщания, постоянна лека температура, екзема. Нямахме сън по-дълъг от 40мин. , имаше постоянна диария, непрестанно плачеше. Всички казваха, че това е нормално за бебе, което се кърми. Аз не мислех така.

На 3-тото припадане, той не успя да дойде бързо в съзнание, изпадна в цианоза и го заведохме в спешното отделение на същата болница в която се роди. Направиха му тестове, изключиха се няколко диагнози. На следващата сутрин ни изписаха да си ходим, при положение, че почти не го загубихме предната нощ. Никой нищо не попита или спомена за ваксини.

В медицинския му картон дори вписаха, че до момента на приема живота му е бил безметежен. Същия лекар, който написа това, ми се накара, че не съм се съгласила на 2-ра пункция и „хора като нас причиняват умствено изоставане на децата си“. Искаше да ме убеди, че Бен има менингит. Вписаха в картоната му, че имал само апнея, въпреки, че с очите си видях, че резултата за апнея беше отрицателен. Влязохме в болницата за помощ и отговори, не получихме нито едното от двете.

Когато Бен стана на 4 седмици и му сложиха реимунизация срещу хеп.Б , състоянието му се влоши. Тогава осъзнах, че щом това е 2-та, значи първата му е сложена веднага след раждане и че ТЯ Е ПРИЧИНАТА ЗА НЕГОВИТЕ ЗДРАВΟΣЛОВНИ ПРОБЛЕМИ.

Когато стана на 2 месеца и отново предстоеше имунизация, се помолих да я отложат с малко време. Отказаха ми, макар всички да знаем, че болно дете НЕ трябва да се ваксинира. Но „такъв е закона иначе трябва да се обадим на социалните“. Под такъв натиск сложиха ваксините на Бен и той се влоши отново.

На 4 месеца го ваксинираха отново.

На 6 месеца отказах всякакви ваксини и сменихме педиатъра. Водихме го на невролози и други специалисти, но никой не можеше да обясни защо той изостава толкова все повече в развитието си – не отпуснат е, няма нужната физическа активност, не спи добре, не суче

добре, повръща, има екзема или защо буквално припада от ужас при шум от торбичка или алуминиево фолио, да не говорим за нещо по-силно. Имаше 2-3 изпадания в безсъзнание на седмица. Протичаха по един и същ начин – започва да плаче неистово до степен да не може да си поеме дъх, изведнъж млъква, устата се отваря, не се бори за въздух.

Задушава се, почервенява, посинява и накрая става лилав. Крайниците са отпуснати. Понякога лявата ръка е с тремор, а всичко друго не мърда. Очите му се обръщат. В безсъзнание е. Щом целия се отпусне, мускули, крайници, той може пак да диша нормално и идва в съзнание. Всичко това го плаши, травматизира и изтощава. След това е тъжен и уплашен, защото не може да контролира случващото се.

Макар подобни припадъци да се случваха още когато бе на няколко дена, ни казваха, че това е нормално и се появява заради нашата свръх загриженост. Лекарите обвиниха нас, че сме причината за припадъците, ненормалното поведение и изоставането в развитието, защото сме „лоши родители“.

Бен имаше и мини пристъпи при които само му се обръщаха очите и правеше гримаси.

Миналата есен сложиха диагноза на Бен – аутизъм и сензорно-интегративно разстройство.

Не може да усеща реално, да организира, да приоритизира информацията която получава от околния свят. Чувства ужас от другите деца и не може да се остави в детска градина.

Може би всичко това не описва достатъчно колко увреден е той.

Искам да наблегна на факта, че не само не получихме помощ от лекарите, но ако бях следвала техните съвети, сега детето ми щеше да е мъртво.

Сегашната му педиатърка ни подкрепя за нежеланието ни да го имунизирате, но не ни подкрепи да докладваме страничните му реакции, като такива от ваксина. Каза ни, че здравните власти на Масачузетс ще ни изтормозят, изисквайки кръвни тестове. Искахме да ни даде формуляр за отказ от ваксинации по медицински причини, тя ни даде по философски. Самата тя не вижда смисъл в слагането на противохепатитната ваксина на новородени и не я е сложила на 2 от 3-те си деца.

Аз нямам съмнения, че точно тази ваксина увреди моето дете. Не само защото бе нормално и здрав роден, в термина си, без семейни обремененост, но и защото последователността на случващите се странични реакции е същата като описаната от Vaccine Injury Compensation Program.

Фактът, че педиатричната общност не признава, че вината за увредата му е във ваксината не оневинява тях или производителя на ваксината. Означава, че хиляди новородени могат да попаднат в този кошмарен водовъртеж и да не получат нужната помощ.

След като изчетох цялата информация за ваксината, стигнах до извода, че слагането и не носи ползи на никой, освен на тези, които я продават. Имунитета изчезва много преди да се стигне възрастта в която децата ще правят секс или ще ползват спринцовки.

Ето защо, моето мнение е, че за новородените няма ползи от тази ваксина, тя им носи само рискове.

Благодаря ! >>”

След мен говориха още двама родители. Единия беше на тийнейджърка, увредена от ваксината, другия на дете, разболяло се от хеп.Б веднага след слагането на ваксината.

След това говориха светилата от CDC и FDA, както и някои независими изследователи и лекари, които рискуваха кариерите си изправяйки се тук. За изследователите също беше ясно, че след появяването им, държавното им финансиране ще бъде спряно.

С поглед реещ се из залата търсех други родители като мен. Някои държаха снимки (техните деца бяха починали), някои носеха бебета със себе си, други придружаваха инвалиди. Учудих се да разбера, че аз съм единствената в залата с двегодишно дете. Повечето деца пострадали от тази ваксина бяха или мъртви или дълбоко увредени или въобще оставени на произвола и не диагностицирани като жертви на ваксина.

По време на представянето ми се постарях да не се разплача, особено в частта описвайки припадъците на Бен. Когато по-късно ни изпратиха касетата със запис, видяхме, че няколко хора около мен не са успели да сдържат сълзите си.

Знаех само, че след края на свидетелстването имах нужда да се скрия някъде и да се наплача. Никоя майка не дойде да поговори с мен. Ако погледите ни се срещнеха, те бързо отвърщаха глави.

В тоалетната при мен дойде една жена, видях, че носи значка “P Kids”, което значеше родители на деца болни от хепатит. Знаех, че ще има и такива родители и знаех, че ще са там за да ни дискредитират и говорят В ПОЛЗА на задължителното противохепатитно ваксиниране.

Тя каза:”Искам само да ти стисна ръката.Трогна ме.”

„Съжалявам, че детето ви е се е разболяло от хепатит”, казах аз.

Изведнъж тя се сепна:” Не мисля, че е редно да разговаряме”, пусна ръката ми и излезе.

След като изслушах и техните свидетелски показания, разбрах, че всъщност сме родители в еднакво положение – сами, без надежда, болни, инвалидизирани, несоциални. Децата болни от хепатит Б трябва много да се пазят, да не се разболеят от най-малките инфекции, защото имунната им система също е много крехка. При деца като Бен също – дори настинката лесно се превръща в менингит.

Изслушах още няколко показания и излязох без никой да ме забележи, без сбогувания, без благодарности. Знаех, че има организирана пресконференция за след края, но ако останех, щях да си изпусна самолета.

Как се случи всичко това....нещо което според педиатрите беше маловажно, сега въведе живота ни докладите на Парламента. Всичко това много ме натъжи. Не се предполага, че това е родителството.

Следващите няколко дни не се чу нищо по ТВ или радиото за изслушването. Светлините, микрофоните и журналистите изглежда не са били достатъчно. Същия ден, след нашето изслушване, имало друго, за насилието в училищата и това грубо вниманието на нацията следващите няколко седмици.

Все пак след всичко чуто, мислех, че ще заваят въпроси и иски към CDC и Merck.

В един момент, след няколко седмици се появи история във вестника, че живака в хеп.Б ваксината е причина за тревога в CDC. Станало ясно, че бебетата до 6 месечна възраст надвишавали нормите за наличие на живак заради ваксините.

Беше отменена препоръката да се слага хеп.Б ваксината на новородени, докато не се създаде такава, без живак. Не било добро нещо, в новородените да има толкова много живак...И един вид казваха :*"Няма място за тревога. Проблема е открит. И ще го поправим. Виновен е живака и ние ще се погрижим да го няма в хеп.Б ваксината!"*

Звучеше добре, но ако някой си направеше труда да се замисли, щеше да си изясни, че живак се влага в тази ваксина от 50г. насам. Все още го има в други ваксини, които се слагат на бебетата и малките деца. Защо не стана въпрос да го махнат и от другите ваксини? CDC се надяваха хората да не забележат...Освен това имаше разлика между симптомите на натравяне с живак и увредата от хеп. Б ваксината!

Макар да говорех пред щатска комисия, не исках да си правя труда да говоря пред семейство, приятели и познати, освен ако те не ме попитат.

Нека всеки родител вземе сам своето решение.

ГЛАВА 7

ДЕТЕТО ВИ НУЖДАЕ ЛИ СЕ ОТ ТАЗИ ВАКСИНА?

Факта, че никой не ме попита или предупреди, че ще слагат тази ваксина на детето ми ме беше разярил. Толкова много трябваше да науча докато бях бременна. Хеп. Б наистина ли е заплаха за него? Защо слагането на ваксината се случва почти небрежно и ей така, а последствията се игнорират? Кой се заразява с хеп.Б вируса? Какво се случва, когато човек се разболее? Защо сложиха тази ваксина на новороденото ми дете, без да ме питат? Защо няма медицинско лечение за страничните реакции?

Нека хипотетично приемем, че имаме ваксина срещу СПИН и тя става задължителна за всички деца. Като родители вие знаете, че поотрасналото дете може да се зарази от СПИН ако има рисково поведение и ще го предупредите и научите как да се пази от рисковете. Спин е предотвратим. Знаете, че здравите бебета няма как да се заразят с тази болест, освен ако майката не ги е заразила при раждането. Бебетата не могат да се заразят едно от друго, защото не правят секс помежду си и не си смесват кръвта. Въпреки всичко това педиатъра ви настоява да сложи на новороденото, на 6мес. дете и на 8г. ви дете ваксината срещу СПИН. Иначе няма да приемат детето ви в училище. Как ще постъпите?

Към всичко това трябва да прибавим, че сте научили от документите на FDA за хиляди случаи на странични реакции от тази ваксина. Оказва се, че само към тази ваксина има толкова странични реакции, колкото към всички останали взети заедно. Може да увреди отделен орган, крайник, имунна система, хронична умора...Тя е инвалидизираща или направо смъртоносна за бебетата. Все още ли искате ваксината за детето си?

Нека прибавим, че сте открили, че учените в различните страни имат разногласия за това колко време трае имунитета от ваксината. Производителя казва – 4-5г. Което значи, че докато стигне рисковата възраст, ще са нужни още няколко реимунизации. Все едно да изпиете аспирин в Понеделник, надявайки се, че ще подейства след купона в Петък. Ако това му е рекламата...добра реклама да се продаде аспирин.

Ето това е и историята на ваксиниране на новородените срещу хеп.Б. Ваксиниране срещу болест, от която те нямат почти никакъв риск да се разболеят(0,009%, ако трябва да сме точни). А има 20% опасност от странични ефекти, някои от които ще останат доживот. СПИН се среща 5 пъти повече от хепатита, който се среща много рядко при възрастни и почти го няма при деца.

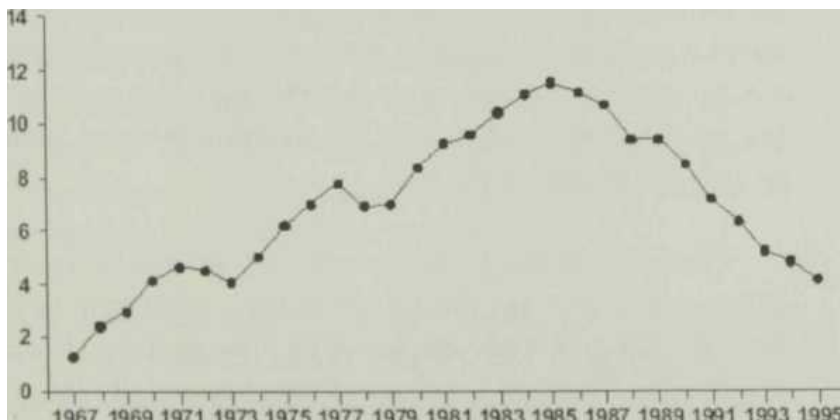
Ако живеете в район, където често има епидемии от хепатит, със сигурност здравните ви власти ще се погрижат за слагането на ваксината.

Тази ваксина се слага на новородени от 1991г. насам. Оттогава се увеличават и съобщените странични реакции в VAERS – vaccine adverse event reporting system.

Слагането на противохепатитната ваксина не е намалило случаите на хепатит, защото бебетата не се заразяват лесно с него, а докато станат възрастни имунитета се е изчерпал. Възрастните се разболяват, но също не толкова често, защото в нашия свят спазваме добра хигиена.

За заболяемостта от хепатит Б има данни от 1966г. Когато в лаборатория установят случай на хепатит, го съобщават на здравните власти. Те го съобщават на CDC. Всяка седмица се изготвят доклади, които се публикуват в MMWR (Morbidity and Mortality Weekly Report) – седмичен доклад за заболяемостта и смъртността на национално ниво. Използвайки този източник на информация и програмата за наблюдение на CDC върху хеп.Б, става ясно, че повсеместното ваксиниране на новородени е най-малкото странна идея.

От 1983г. случаите на заболяемост сред деца са по-малко от 2 на 100,000. И досега няма големи промени в цифрата. След 1991г. откогато се въведе повсеместното ваксиниране срещу хеп.Б също няма промяна в тези данни.

Данни за случаи на 100,000

Дори според данните на CDC, след 1986г., намаляването на заболяемостта от хеп.Б сред възрастните не се дължи на ваксинирането на рисковите групи, а на осъзнаването нуждата и вниманието да се използват индивидуални игли от наркоманите или да се премине на неинжекционни наркотици. Тази таблица показва заболяемостта от хеп.Б с начало 1966г. Вижда се, че има стабилен спад от 1986г. насам. Самите CDC признават, че пикът, който се наблюдава в средата на 80-те се дължи най-вече на начало на повече и по-добро тестване. Тогава хората започнали да съобщават и за хроничните (не новите) случаи. В самият пик имаме 12 заболели на 100,000. Тогава CDC вижда хепатита като приоритет.

През 1997г. се оказва, че случаите са толкова малко, че случаите са толкова малко, че няма как да бъдат включени в статистиката. Таблицата показва случаи от всички възрастови групи. Ако изключим възрастните, ще видите, че хеп.Б ваксината не е направила кой знае какво добро за децата под 15г. До 1995г. имаме по-малко от 2 на 100,000 за година. Дори от тези данни е очевидно, че ваксината не е нужна на новородените. Можем да направим извод, че имаме две алтернативи – да изчакаме детето да израсне до рисковата възраст (да речем 15г.) и тогава да го ваксинираме, или да спазваме превантивни мерки спрямо болестта – да не използваме общи спринцовки, да ползваме презервативи и да имаме добра лична хигиена. Дори смъртността заради СПИН намаля след спазването на тези мерки, въпреки липсата на ваксина.

В академичната литература има дискусии и доклади, които убеждават мед. общност и лекари, че хеп.Б ваксината е безопасна. Ваксината е задължителна за всички новородени и на родителите трябва да се обясняват фактите и опасностите от ваксината. Но това не се прави. Трябва да се казва на родилките, че на бебето им ще се сложи ваксината преди да са ги изписали от родилното, да се вземе съгласие на родителите, да присъстват на ваксинирането. Но и това не се случва. Както стана и при мен.

Иска ми се да бях информирана за тази ваксина. Да ми се даде право да направя съзнателен и обмислен избор. Моментите около и точно след раждането са много деликатни за всяка майка, тя е много уязвима. Не е етично да не се казва на родителите, да не се предупреждава бременната за всичко това.

Попитах лекарката на Бен за мнението и, тя каза: „Наредено ни е да слагаме тази ваксина на бебетата, защото сега са ни под ръка. Много малко са родителите, които отказват ваксината. Всички са толкова разсеяни около самото раждане....” тя вдигна рамене.

С други думи, CDC знаят, че ваксината не е нужна на новороденото, но задължават персонала да я сложи няколко часа след раждане, защото тогава е най-удобното за тях време..бебето им е под ръка. Акушерката продължи да разказва, че на първото и дете са сложили ваксината, защото рано е тръгнало на детска ясла, а тя още е учела и въобще не се е замисляла, но другите и две деца няма да я получат. Попитах защо? „ Просто защото няма нужда!”

Тя присъстваше на приема на Бен в спешния център, когато беше на 12 дни и видя острата му странична реакция и травмите през които мина, почти разпадането на брака ми и моята физическа деградация. Точно тя ми беше предписала рецепти за приспивателни и

антидепресанти. Тя продължи: „ Чух за мед. сестра в едно уч-ще, която казвала на родителите, че ако на децата им не се сложи тази ваксина, те ще умрат от рак на черния дроб. И естествено, родителите искали ваксината. И при мен са идвали родители с подобни притеснения.

„Това е абсурдно”, премигнах аз, невярващо.

„ Да, знам, така е. Но все се намира някой, който раздухва подобни неща и слуховете излизат извън границите на логиката. В различните щати, здравните власти правят листовки за всяка отделна ваксина, като черпят информация от CDC данните. Листовката за хеп.Б ваксината на щата Масачузетс ме изуми най-много – „ Ако малкото дете е не ваксинирано, то може да се зарази с хепатит Б от играчки, лапани или пипани от болно/не ваксинирано дете!”

В цялата ми практика не съм имала нито един подобен случай на заразяване между деца. Защо ваксинацията е повсеместна за малки деца – те в по-голям риск ли са от сексуално активните, възрастни наркомани? Това е бягство от реалността....Според мен само се създава излишна паника сред родителите, за да пожелаят ваксината за децата си.

За Здравните Власти е твърде трудно да издирват младите (и не само)гейове, проститутки и наркомани, за да ги ваксинират. Много по-лесно е да ваксинират новородените, които няма как да избягат. В Америка няма епидемия от хепатит Б, но въпреки това ще ваксинираме всички бебета, защото така е по-лесно. А това, че този им имунитет ще изчезне докато те навършат години за истинските рискове от хепатит е без значение за здравните власти.

Първият педиатър на Бен много ме предупреждаваше за опасния Тилебол, но нищо не се е споменавало за хеп.Б ваксината – генетично рекомбинираната вирусна ваксина, която няма данни за безопасност при новородените. Няма данни какви са ефектите в дългосрочен период от инжектиране на генетично рекомбиниран вирусен материал, живак и други токсини на новородено.

Във VAERS се получават около 10,000 оплаквания от странични реакции към хеп.Б ваксината. VAERS е една пасивна система за съобщаване на реакции, от родители и лекари склонни да го направят. Системата не следи какво реално се случва в болниците и домовете на хората. Има няколко причини поради които един лекар би предпочел да не съобщава във VAERS. Макар да са задължени да го правят със закон, няма глоба или наказание, ако не го правят. Често реакцията са припадъци след 3-5 дена. Ако говорим за ваксинация на тийнейджъри – реакцията са грипоподобни симптоми за 2-3 седмици, следвани от постепенна и влошаваща се парализа.

Лекарите имат голямо влияние върху родителите, които им вярват. Разказват какви ли не страхотии, ако не се сложи хеп.Б ваксината. Повечето от тях са чиста пропаганда. Изненадвам се колко страхливи и колебливи са някои родители. Включително и аз. Страхуваме се да се противим на това, което казва лекаря. Трябва да знаем, че в крайна сметка на това учат лекарите толкова много години в университетите (вкл. и мен) – че ваксините са практични, безопасни, много необходими и винаги действащи и предпазващи.

Ако преди да родя, бях изчела информацията за хепатит, щях да знам:

- Най-голям риск от заразяване от хепатит Б има при сексуален контакт.
- За 1993г. има 85 случая на хеп.Б при деца под 14г. и 4 за деца под 5г. за цяла Америка.
- За 1997г. имаме 95 случая на деца под 2г. за цялата страна. Това е според данните на CDC . Ако са истина излиза, че след въвеждането на ваксината случаите сред децата са се увеличили с 14 за 1 г.
- Риск за новородено има само ако то бива раждано по естествен път от заражена майка. А от 1988г. в Америка всяка бременна се изследва за хепатит.

В Америка никога не е имало епидемия от хепатит. От 1990г. до 1996г. са съобщени почти 40,000 сериозни странични реакции към ваксината. Това са само 10% от всички реално получени остри странични реакции. Останалите 90% не се съобщават! Това значи, че около 500,000 деца и възрастни може би са увредени или починали заради тази ваксина. За същия този период , от 1990 до сега имаме 128,000 случая на хепатит и над 500,000 сериозни странични реакции. Това значи, че има много повече пострадали от ваксината, отколкото от болестта!

Рекомбинираният вирусен материал във ваксината наподобява миелинова тъкан, а това е достатъчно да доведе до молекулярна мимикрия и автоимунна болест. Миелина е обвивката на мозъчните неврони и гръбначния стълб. При новородените расте с голяма бързина, защото е много важен за нормалното умствено и моторно развитие.

Хепатит Б се предава на детето при раждане, или излагане на заражена кръв или телесни секрети от заразен. Основния начин на заразяване е сексуалния или споделяне на общи инжекции за наркотици. Основно се предава чрез заражена кръв. Заразени кръв, слюнка и сперма не са инфектиращи, освен ако не идват директно от слuzести повърхности – вагина, гърло, око, или от рани в кожата. Вирусът не се предава чрез сълзи, пот, урина, изпражнения , кашлечна слuz и целувка.

ХЕПАТИТ Б НЕ Е ДЕТСКА БОЛЕСТ. НАД 90% ОТ СЛУЧАИТЕ СА ПРИ ВЪЗРАСТНИ НА ВЪЗРАСТ 20-40Г. Международната Фондация За Хепатит определя рисковите групи:

- Инжекционни наркомани.
- Пациенти болни от хемофилия и такива на хемодиализа.
- Сексуално активни хомосексуалисти и бисексуални мъже.
- Реципиенти на кръвопреливане отпреди 1975г.
- Живеещи в един дом със заразен човек.
- Бебета родени от заражена майка.
- Всеки, имал сексуален контакт със заразен.
- Затворници
- Всеки с много и безразборни сексуални партньори.

- Пътуващите в бедните страни.
- Работещите в сфери, където има досег с кръвни продукти.
- Осиновители на деца от страни, където заболяемостта е висока.

CDC определя 3 групи като най-рисковите:

- Хетеросексуалните с много сексуални партньори
- Инжекционни наркомани
- Хомосексуалисти

В над 90% от случаите заболяването протича с грипозни симптоми за около 6 месеца, след което има пълно възстановяване. Дори и най-тежко протичащите инфекции при възрастни, най-често **завършват с пълно възстановяване и доживотен имунитет**. По-малко от 2% от заразените (300 човека за 1 година в САЩ) боледуват от скоротечен, смъртоносен хепатит, чернодробна недостатъчност и смърт. Това се случва най-вече на отдавнашни наркомани и алкохолици с отслабена имунна система.

За страничните реакции от хеп.В ваксината няма лечение. Това са енцефаломиелит (отток в мозъка или гръбначния стълб), епилепсия, необясними припадъци, екземи, необичайно необяснимо и непрестанно пищене, постоянна лека температура, хронични храносмилателни проблеми и безсъние, диария, повръщане и жълтеница (първоначално).

Доживотните последици включват изоставане в развитието, тремори на крайниците (особено на лявата страна), аутизъм, астма, хронична умора, алергии, сензорни дисфункции, диабет, хиперчувствителност, затруднения в училище, дисфункция в моториката.

В САЩ, годишно умират от хепатит В около 200-300 човека. Защо педиатър би ви предложил да ваксинирате детето си?

Има няколко отговора:

- В къщата ви живее заразен от хепатит В човек.
- Лекарят ви може би е дезинформиран за актуалните нива на заболяемост.
- Лекарят ви може би не се интересува от риска свързан със страничните реакции от тази ваксина.
- Лекарят ви вероятно е дезинформиран за това колко всъщност трае имунитета от тази ваксина, както и това, че тя не носи никакви ползи за новороденото. Според CDC **имунитета трае 11г., според производителите на ваксината – не повече от 4г.!**

- Лекарят ви може би се страхува от отхвърляне от медицинското съсловие и преследване от здравното министерство, което препоръчва и следи слагането на ваксината. Или всички се страхувате от училищната система, която не приема не ваксинирани деца.
- Лекарят ви вероятно изпълнява норми и са му нужни колкото се може повече бройки ваксинирани бебета и деца.
- Може би имунизациите са основния източник на доходи за вашия лекар.

Как е възможно педиатър да слага ваксината, без да е запознат със съдържанието ѝ и без да ви информира?

В Швеция никога не са налагали хеп.Б ваксината за новородени.

Няма проведени опити и данни за безопасността на ваксината при новородени.

До 2001г. хеп.Б ваксината съдържа над 95% хеп.Б антигенов протеин, 5% дрождов протеин, алуминий и 12,5 микрограма живак.

Новата ваксина на Мерк – **Recombivax** рекомбинантна ДНК(рДНК) ваксина е без живак . Клиничните и опити са проведени върху 37 възрастни. От проучването не се дават изводи за безопасността на ваксината, а само за имуногенния ефект. Това само доказва, че тази нова ваксина дава имунитет (както и старата). Според биолозите на CDC и FDA няма нужда от търсене на данни за безопасност. Все пак от Мерк решават да направят свое проучване, което след това включват в листовката и което е върху няколко стотин деца.

При 17% от тях били наблюдавани сериозни странични реакции в !само! 3 дневния срок в който били наблюдавани. Не били проследени за дългосрочни последствия.

Излиза, че самите дечица родени след 1991г. стават жертва на един голям експеримент. Властите одобряват ваксината за безпрецедентния срок от 5 месеца. Знаейки, че новородените не са рискова група, от CDC решават да се започне с ваксинирането им, за да видят дали това ще намали заболяемостта за в бъдеще...

Имунолога от Милуоки д-р.Бъртън А. Вайсбрен, клиничен разследващ и специалист по инфекциозни болести свидетелства, че решението на CDC е точно това – експеримент с който искат да проверят дали ще намалее заболяемостта от хепатит Б за в бъдеще, твърдейки, че ваксинирането на бебета и деца е единственият начин тази болест да бъде изкоренена. Макар детето да не бъде изложено на риск с десетилетия, CDC настояват всички деца да са ваксинирани, защото са убедени, че ваксината им дава доживотен имунитет. Разбирайте:"

Детето ви няма нужда от тази ваксина, никой не знае точно колко трае имунитета от нея, няма данни затова дали е безопасна, но въпреки всичко вие го ваксинирайте!"

От CDC излизат със статистика, че през 1990г(преди началото на ваксинацията) е имало 266 случаи на заболели от хеп.Б малки деца. А за 1997г. са били 95 случая. Което било ясно доказателство, че ваксината действа. Защо обаче не споменават например данните за 1993г – 7 случая!

всяка седмица получавам писма, имейли и тел. Обаждания от родители търсещи отговори и осъзнали сами, че хеп.Б ваксината е отвело здравето им новородено в света на децата със специални нужди. Винаги, без изключения лекарите им казват, че това е невъзможно. Много родители сяпао им вярват и продължават с ваксинациите, въпреки усещането, че нещо не е наред, заради опустошеното здраве на новородените им деца. Сещам се една майка от Тексас – Тами. Последствията за нейното здраво и нормално родено дете бяха хранене с тръба, слепота и парализа. Ето част от нейния разказ:

„ Пиша ви с надеждата да ми помогнете със съвет. Синът ми Джонатан беше роден нормално и здрав. Увреди го хеп.Б ваксината, която му сложиха на 3 ден от живота му. Нямах нормален, дълъг повече от 4 часа сън. В будните си часове постоянно плачеше и пицеше. Казаха ни, че това са колики и ваксинациите продължиха, вкл. 2-та хеп.Б. Когато стана на 3 месеца синът ми получи аневризма в мозъка и на 3 пъти изпада в клинична смърт, през което време апарати поддържаха живота му. Транспортираха го до другия край на страната, за да му направят фината и трудна радиологична интервенция с емболизация, за да не прокръви аневризмата му отново.

С операция му поставиха шънт. Това доведе до друг кръвоизлив - субдурален хематом на другото мозъчно полукълбо. Отново с операция източиха насъбралата се кръв. Сложиха му тръба с която да се храни, диагностицираха го с кортикална слепота (корова слепота, дисфагия), апоплектично разстройство и гърчове, остър рефлукс с всичките му усложнения. Наскоро го диагностицираха и с квадрипаретична церебрална парализа и микроцефалия. Има глобално изоставане в развитието, спазми, генерализирани гърчове и припадъци.

Лекар в Хюстън потвърди съмненията ми, че Джонатан е получил остра странична реакция от хеп.Б ваксината. Непрестанното интензивно пицене е спомогнало за образуването на мозъчната аневризма. Токсичната безкислородна енцефалопатия директно се свързва с хеп.Б ваксината.

Днес синът ми е на 29 месеца. Денонощно има нужда от грижите на 2-ма възрастни. Иммунната му система е срината заради всичко, на което беше подложен. Здравната ни осигуровка се изчерпва. Спим не повече от 6 часа на денонощие. Съпругът ми изкарва 75\$ на ден, което било над тавана под който ни се полагали някакви помощи. Посъветваха ни да се разведем и така поотделно да кандидатстваме за помощи. Но това не е вариант за нас. Отчаяно имаме нужда от помощ. Вече сме кандидатствали във всички програми за които знаем и навсякъде ни отказаха.

Въпроса ми е, след като Правителството ни налага тази задължителна ваксина, и ние нямаме право на избор, къде е то сега, да ни помогне да се справим с последствията от нея? Наистина имаме нужда от помощ! Съпругът ми наскоро се разболя, а Джонатан има нужда от 24 часова грижа(храненето от тръбата, дишане, медикаменти, хидратиране и др.) Ако и аз се разболея няма кой да ни помага. Надявах се вие да ме насочите откъде да потърся помощ. Предварително ви благодаря за всяка идея за помощ.”

Струва ли си да подлагаме на това невинни и беззащитни новородени? Заслужава ли си и оправдан ли е този риск на ваксиниране срещу недетска болест?

Болестта Туберкулоза е дори по-заразна от хепатит. Предава се дори при ежедневните, обичайни контакти, които може да имаме помежду си. Има ваксина срещу нея, нов нач. на 90-те властите ни се съсредоточиха да направят скрининг на над 90% от живущите в Ню Йорк, например и там заболяемостта спадна значително. Подобриха обществената хигиена като обърнаха особено внимание на местата където се събират много хора и има опасност от заразяване. Ето как без ваксина, само за 1 десетилетие заболяемостта от тази по-заразна и смъртоносна от хепатит Б болест, спадна драстично.

Др. Синг е открил антитела към миелиновия протеин при деца-аутисти. Др. Райхелт, Шоу и Шаток описват, че са открили особен вид пептиди в урината и органична киселина на деца от аутистичния спектър. Някои отдават това на храносмилателни дефицити и свръхрастеж на нежелани анаеробни организми и гъбични бактерии в червата. В Калифорния др. Голдбърг лекува такива пациенти с антивирусни препарати. Той документира мозъчната дейност преди и след лечението си. Открива, че често мозъка на такива деца страда от липса на кислород. Бързото нарастване случаите на аутизъм оборват теорията, че той е генетична болест.

От 5,000 за 1991г.

До 60,000 за 2001г.

За това време диагностичните критерии не са се променили. Дори да има хора-обсебени и фанатично съобщаващи за такива случаи, пак не могат да компенсират толкова голямата цифра. Това главоломно нарастване съвпада с въвеждането на хеп.Б ваксината за новородени.

Всичко това води до идеята, че аутизма е по-скоро лечима автоимунна болест. Случаят на моя син Бен беше точно такъв. Щом излекувахме храносмилателните му симптоми, аутистичните такива избледняха.

Проблема е, че **властите не отдават изоставането в развитието на такива деца** (които никога не са имали нормално развитие) **на хеп.Б ваксината**. Първо, защото официално диагноза аутизъм се поставя най-рано след навършване на 2г. възраст на детето, когато е вече очевидно, че изостава от връстниците си. Две години са твърде дълго време след поставяне на ваксината.

Второ, връзката ваксини-аутизъм се отрича, защото аутизма не се диагностицира с лабораторни тестове – кръв, урина или изпражнения, макар децата с аутизъм да имат почти сходни резултати при подобни изследвания. Вместо това аутизма се диагностицира след серия от поведенчески и умствени тестове и явно изоставане в развитието.

Според днешния модел в медицината е невъзможно да се свърже поведенчески проблем с инжектиране на химическа субстанция като ваксината, няколко години преди това. Конвенционалната медицина отрича, че безцелното въртене в кръг, пърхането с ръце, всякаквите проблеми с храненето или вървенето на пръсти могат да имат биохимичен произход. Биохимията може да се промени, да и се влияе, да се излекува. Аутизма е обратим!

Трето не всички получават реакция от хеп.Б ваксината, значение има и възрастовата група. Също така силата на реакцията не е една и съща при всички. При някои има мигновена реакция, при други се появява след дни или месеци и трае години. Това е трудна за анализ тема и това умело се използва от производителите на ваксината и здравните власти, за да

отричат, че има връзка. Новороденото не може да каже кога крайниците му са изтръпнали, сковани или го болят. Не могат да кажат ако им се върти свят или мозъка им се пълни с течност. Когато имат малко бебе, дори родителите са объркани кое е в норма и кое не е, докато не го разберат в по-зрялата възраст на бебето, когато то започва да се затруднява с прости неща като вървене, говорене, общуване, сензорни и нервно-мускулни увреди.

Друг голям проблем идващ от хеп.Б ваксината е факта, че тя може да зарази човек с хеп.Б вируса и това да остане незабелязано. CDC статистиката ни плаши, че по улиците вървят тълпи хора носещи хеп.Б вируса и ето защо ние всички трябва да се ваксинираме, независимо, че не правим секс с всеки от тълпата или не използваме общи спринцовки.

CDC казват, че 30% от заразените не знаят как са се заразили, следователно всеки може да се зарази неволно. Е, ако заради алкохола често не си спомняш как и с кого си правил секс, прогнозите за черния ти дроб при всички положения не са добри...

Много от случаите остават не диагностицирани и защото много често болестта протича леко и възрастния човек не търси мед.помощ. Може да сте заразен, но да сте асимптоматичен и да не стигнете до болница месеци или години, инфекцията да отшумее от самосебе си. Според официалната статистика в САЩ имаме 6400 официално съобщени случая. А CDC настояват, че има стотици хиляди заразени.

Това са наркомани и алкохолици, които не обръщат внимание на здравето си и при всички положения не биха заразили новородено чрез секс или обща спринцовка. Единственият начин бебе да се зарази е при раждане от заражена майка.

Родителите сляпо вярват на педиатрите. Рядко сядат да четат и да си задават въпроси. На никой не му се влиза в спорове с уважаваните педиатри. **Родителите казват „ Тези странични реакции са толкова редки, че едва ли ще се случи на нас. Ще ваксинираме детето за всеки случаи.” За кой случай? За случая ако бебето ви прави секс с някой заразен или ако споделя обща игла с учителката-наркоманка в детската градина?**

Дори поотрасналите деца, които спортуват или падат и имат рани са в нищожен риск, защото повтарям децата няма откъде да са носители на тази болест поначало. За съжаление странична реакция от ваксината не е рядкост.

Статистически риска дете да получи реакция от ваксината е по-голям отколкото да се зарази със самата болест.

През Януари 1999 CDC започнаха да разпространяват листовки, че спортуващите деца в по-голям риск от хепатит Б, защото може да се порежат, да паднат, да им потече кръв и в такива случаи трябва веднага да се извеждат от игрището, сякаш са носители на Ебола Вируса...

Тогава това ми направи голямо впечатление, като поредния терор над родителите в опит да им се внуши ваксиниране на децата. Напомняше ми на паниката от началото на 90-те когато лекари и общество масово се страхуваха да докосват хора болни от СПИН.

Ако все пак настоявате да ваксинирате детето си срещу хепатит Б направете го, когато неврологичното му развитие е завършило и не трябва да бъде в комбинация с други

ваксини. Трябва да знаете, че ако детето ви има астма, диабет, алергии или други аутоимунни заболявания, тази ваксина ще влоши състоянието му. Ако новородено бъде ваксинирано, вредата тежко ще засегне мозъчната му тъкан, ще има изоставане в развитието, трудности в училище и живота. Може да се появят припадъци. Мембраните, които защитават мозъчната тъкан са силни и развити при по-големите деца и възрастните. Но не и при бебетата. При възрастните също има странични реакции от ваксината - глухота, слепота, МС, хронична умора, Лупус, ревматоиден артрит.

Друг аргумент в подкрепа на по-късното ваксиниране са рисковите възрастови групи, описани и от Международната Фондация по Хепатит. Бебетата родени от не заразени майки не са в този списък. А имунитета, който дава ваксината е краткосрочен.

Учат младите лекари, че ваксините винаги си струват риска, дори този риск да са няколко мъртви или увредени доживот деца. Точно това учеха и мен, когато бях в Университета. Всеки който искаше да прекъсне лекцията, за да се обърне внимание на тези няколко „жертви“ беше заклеймяван като плачлив, ненужно-сентиментален, нерационален и с ненаучен подход. На такива лекции (и не само) присъстваха представители на компании-производители като Merck & Co. Те винаги знаят какво да кажат. Винаги имат предварително обмислени теории. Изабел Клакстън е учен от Merck.

Тя казва: „ Трудно е да се измисли какво да се каже на родители твърдящи, че детето им е било убито или увредено от ваксина. Те все търсят някой да им е виновен. Търсят обяснения. А такива няма. И решават да обвинят ваксината. Не съм на тяхно място и не мога да си представя какво преживяват. Но това в което съм убедена е, че не могат да обвиняват ваксината при положение, че нямат доказателства. По-добре се замислете на колко родители сме спестили мъки.”

Трудно се приемат подобни коментари. Те ни обезценяват като хора, а звучат съчувствено. Но на практика, според статистиките на FDA и CDC се оказва, че Хеп.Б ваксината оставя много повече родители без деца, отколкото да им спестява мъки. Сюзан Елнбърг от FDA казва, че би искала да има данни доказващи, че увредите и смъртта на деца не са причинени от ваксината, но няма такива. На фона на тези нейни думи, изказванията на PR на Merck са печално прозрачни.

Очевидно е, че изследователите не знаят всичко за ранните детски ваксинации. Ако червата на детето са увредени, ако то страда от натравяне с тежки метали като живак и алуминий и има увреден мозък, колкото и добра диета да му се предлага, тя няма да бъде пълноценно усвоена – протеините ще се превръщат в антигени, невропептиди и фалшиви невротрансмитери, като

така ще изменят поведението и усещанията на детето. Витамините и минералите няма да могат да се усвояват пълноценно. Няма да има достатъчно енергия за растеж, учене и игра. Резултата е неизбежен – макар да няма изоставане във физическото развитие, умственото е.

От 1991 до 1998г. има 1771 докладвани сериозни странични реакции при новородени (на 0-30 дена) от Хеп.Б ваксината. Умножете по 10 и ще получите цифра близка до реалната – 17,710 деца. Не забравяйте, че тази цифра показва хоспитализираните бебета. Представете си колко много са тези, които не са били за болница, но са останали увредени за цял живот – умствено изоставане, хранителни или лекарствени алергии, дефицит на вниманието, трудности в ученето. Тази цифра изключва и реакциите от ваксината при реваксинациите на 4 и 6 месечните бебета, или на 5 и 12г. деца.

Тази логика не важи за нито един друг медицински продукт.

Когато компания произвеждаща изкуствено бебешко мляко разбере, че имат замърсена партида, веднага изтеглят продукцията си. Ако се разбере, че играчка е опасна – веднага я изтеглят от пазара, същото важи за автомобилни гуми, дрехи, храни и всякакви продукти. Но малките новородени не биха могли ясно да кажат и покажат какво преживяват....

От практиката си научих, че правилата и етичните норми в здравеопазването не важат при имунизациите. Те се управляват от Фармацевтичната Индустрия. Тя налага правилата целящи печалба за нея. Дори когато има страдащо дете, Фармацията бива защитена от Закона и Държавата. Това беше един урок, който научих по болезнен начин. Преди Бен да се роди и преживеем всичко това, дори не ми хрумваше, че не мога да се доверявам на педиатъра ни на 100%. **Всеки родител трябва да помни, че имунизационните политики не са в интерес на индивидуалното здраве на неговото дете.**

ГЛАВА 8

АУТИЗЪМ, СПИН, АВТОИМУННИ БОЛЕСТИ

През 1993г. един от братята ми умря от Спин на 37г. Девет години живя с ХИВ и две със Спин. Последните 15 месеца от живота му бяха водовъртеж от лекарства, терапии и ужасни болести, една по една сриване на всяка биохимична и анатомична реакция на тялото му.

Точно преди да умре му остана единствено слуха. Не можеше да говори, да се движи, и само гледаше в тавана с празен и тъжен поглед и персонала или другите болни му викаха, ако искаха да му кажат нещо, мислейки, че е глух. Това много го дразнеше и малко преди да изгуби и говора си ме помоли да сложа бележка над леглото му „Моля, не викайте. Чувам нормално.”

Знам, че ме чуваше и в момента на смъртта си. Прошепах му „ Обичам те, Джон. По-добре е да напуснеш това изстрадало тяло, ще отидеш на по-добро място и ще намериш покой.”

По бузата му се стече сълза. Той не беше готов да умре. Мразеше това, което му се случва.

Много хора вярват, че скоро ще се открие ваксина срещу Спин. Знам какво можеше да ми спести подобна ваксина. Наскоро братовчед на съпруга ми ни помоли да подкрепим фонд за работа по такава ваксина. Беше ми трудно да го направя, но не изпратих никакъв отговор. Именно заради подобна рекомбинатна ваксина нашият син никога няма да може да играе нормално с детето на братовчед си.

Ако ми предложат педиатрична Спин ваксина бих я избягвала, независимо дали е рекомбинантна ДНК, атенюиран цял вирус или човешка плазма. Според мен няма такова нещо като безопасна ваксина. Уловката с която искат да ни заблудят е, че Спин ваксината ще бъде направена от рекомбиниран спин генетичен материал, а не от атенюиран жив вирус и видите ли така ще е безопасна. Тази не тествана логика бе използвана за хеп.Б ваксината и видяхме какви ужасяващи последствия има. Същата тази безумна логика може да подложи бъдещите деца на Спин ваксина, въпреки, че те не са рискова група!

Винаги съм си мислела, че брат ми Джон умря не толкова заради самия Спин, а заради лекарствата с които го тъпчеха. Никога не му го казах, защото той вярваше толкова много на своя лекар завършил Харвард и използващ скъпи експериментални лекарства върху болни от Спин, като моя брат. Чудя се какво би се случило със здрав човек, ако му дават лекарства за 25,000 на месец. Лекарствата, които Джон поглъщаше, бяха му инжектирани и вливани бяха като кутия на Пандора. Тя засегна необратимо всеки негов орган, система, усещания, ум и сила.

Между всичките лекари, при които ходеше Джон нямаше никаква координация – всеки предписваше лекарства независимо от другия. Молахме ги да проведат някаква кореспонденция помежду си, но не го направиха. Като лекар-нутриционист ми беше гротескно ясно, че всички тези лекарства дълбоко увреждат способността на брат ми да иска, усеща вкус, храносмила и абсорбира храна. Никой лекар не обърна внимание на неспособността му да се храни и абсорбира храна през последния му месец живот.

Всяка литература по диетология описва колко е важно храненето за силната имунна система. Лекарите казваха, че за влошаване на състоянието му е виновен Спин, а не техните лечения. За мен влошаването му се дължеше на липсата на храносмилане и абсорбиране на храната. Шест месеца след смъртта му аз спрях да работя в здравеопазването, защото останах отвратена от начина по който лекарите бързаха да предписват лекарства и нищо друго. Бях обезкуражена.

Когато след 4г. се роди синът ми, трябваше много бързо да си припомня всичко, което бях учила. Отново бях изумена колко малко са запознати лекарите с терапевтичното хранене, хранене на новороденото или обикновеното храносмилане и усвояване на хранителните продукти.

Как е възможно думите ми да са истина? Нима повечето лекари не са запознати? Личният ми и професионален опит показва, че те се съсредоточават върху фармакологията и как да предписват лекарства.

Веднъж говорих с двама лекари, родители на дете аутист, на възрастта на Бен. Те разбираха подхода ми свързан с храненето, но не го прилагаха на своето дете.

„Проблема е, че аутизъм се диагностицира след 18-я месец, когато детето изостава в развитието си и не покрива поведенческите критерии.“, каза бащата.

Спомних си за др. Андрю Уейкфийлд, гастроентеролога, който работи неуморно за да дефинира аутистичния ентероколит. Тези родители бяха запознати с работата му, но тя не им се струваше достатъчно доказателство за връзката между черва-хранене-аутизъм. Според мен от много ранна бебешка възраст може да се разбере дали има увредени черва и стомах.

Др.Уейкфийлд се срещаше с много родители с една и съща история – след MMR ваксината детето регресира, започват упорити диария, запек, рефлукс или злоядство, след които родителите търсят помощ от гастроентеролог.

Уейкфийлд и колегата му Джон О`Лиъри идентифицираха морбили вирус в червата на децата от аутистичния спектър. Това е субклинична инфекция, при която няма обриви или висока температура. Такъв вирус не би трябвало да има в червата на деца. Той унищожавя червата, в някои случаи и панкреаса. Уейкфийлд описва червата им като увредени, с лезии и перфорации, с липсващи власинки за абсорбиране, блокажи причиняващи хроничен запек или диария. Не смляна храна и фекална маса на едно място...

Така увредени черва позволяват на ужасни неща да циркулират из тялото. Мембраната, която би трябвало да селектира, позволява преминаването на токсични, частично смлени протеини и микроби да навлизат в отдалечени тъкани. Мозъка на новородените и малките бебета е особено уязвим на тези токсини. На тяхната крехка възраст кръвно-мозъчната бариера не е в състояние да отдели и да не пропуска вредните вещества. И те, на свой ред се превръщат във фалшиви невротрансмитери, опиати или мощни токсини.

Ако от ваксината навлезе вирус, кръвно мозъчната бариера го пуска безпрепятствено. Увредата, наречена АУТИЗЪМ е симптом-резултат от всичко това.

На сина ми никога не е бита MMR. Но той не прави изключение от храносмилателните, имунни и умствени увреди. Преди да стане на 6 месеца Бен имаше сложени 12 ваксини – повече отколкото са сложени на мен за целия ми живот. Още първата, го обрече на доживотна борба. И до днес ме е срам и се чувствам ужасно, че позволих и предложих ръката или крачето на здравето си дете за още ваксини.

Американските военни също нямат избор и биват подложени на осакатяващи ваксинации, които властите не признават за причинители на уврежданията им. А ваксините на Бен бяха само част от целия списък от задължителния имунизационен календар. До 5г. възраст децата ни получават над 30 ваксини...

Да се прави гастроскопия, за да се търси вирусното ДНК в червата на деца с аутизъм е инвазивна и не конвенционална процедура. Но много родители на такива деца се съгласяват. Другите „заподозрени“ са цитомегаловирус и човешки херпес вирус б, както и наличие на високи нива на антитела към тях (високи титри). Как точно увреждат детето все още не е ясно, но е ясно, че много често ги има при деца-аутисти. Възможно е да е чрез **мутация на вируса**. Или **живака**, който е бил в хеп.Б ваксината до 2000г.и който уврежда всичко по пътя си. Или чрез **молекулярна мимикрия** –генетичния материал на ваксината наподобява собствената тъкан и организма я напада.

Обичайно при аутистите има и увреден панкреас. Екзогенения секретин го има в 70% от случаите. Много аутисти имат и епилептични припадъци. Това не е странно, тъй като вирусите „обичат“ да се разполагат в кръвно мозъчната бариера или фронталните лобове на мозъка.

Пред приятели, които не питат не настоявам да говоря за връзката аутизъм-ваксини. Уважавам приятелите си, дори да са родители на увредени деца и знам, че всеки има и вярва в своя собствен подход. За всяко открито доказателство винаги се намират отричащи, които ще публикуват фалшивите си, скалъпени данни в академичните издания. Както и при предполагаемата ваксина срещу Спин, и при тази срещу хеп.Б отнема седмици, месеци дори години да се разбере пълния мащаб на увредата. Тази времева разлика не може да е смислено извинение, заради което връзката между двете да се отрича.

Както каза лекарят от Калифорния Майкъл Голдбърг, тези деца не са аутисти в класическия смисъл, а са лечимо болни. Той ни насочва към увредената им биохимия, чрез анализи на кръв, фекалии и урина. С този метод, родителя може да разбере дали детето му е увредено преди 2-3г. възраст на детето.

И вместо да приемат сляпо думите на педиатъра „ще го израсте с времето“, родителите могат да вземат мерки с които да се намесят и защитят правилното развитие на детето. Това направихме и ние за нашето дете. Направихме го изцяло по наше усмотрение и на наша отговорност, докато Бен не стана на 3 и не започнахме да срещаме и други родители, които гледаха на изоставането на децата си като на биологически проблем, а не на генетичен или поведенчески.

Аз нямах нужда от анализ на фекални проби, за да знам, че детето ми е с опасно увредена имунна, храносмилателна и усвояваща храната функция. Освен ваксините, антибиотиците го бях увредили допълнително. Отдадох цялото си време на детето и постоянно срещам родители на които също им е било казвано от педиатрите, че храносмилателните и отделителни проблеми не са тревожни, щом като детето расте и няма температура или обриви.

Педиатрите ми изписваха антибиотици, антихистамини, лекарства срещу астма и припадъци, слабителни, тилебол и психотропни. Буквално ми ги бутаха в ръцете сякаш са бонбони. Твърдят, че всеки от тези препарати е напълно безопасен и подходящ в случая на Бен.

Днес Бен е здраво, говорещо, забавно и общително дете. Все още имаме да наваксаме в някои от познавателните му способности и свръхчувствителността от силен шум. Но всичко това ми е достатъчно доказателство, че това което направих за него е било правилното. Когато в работата ми виждам как дете с аутизъм се преобразява и вече не е аутист, или силно увредено дете аутист се подобрява, макар и оставащо в рамките на спектъра, това също ми носи радост и задоволство. Занимавам се и с деца, които не са били такива късметлии като Бен, на които лекарите са казвали на родителите

„Изчакайте, не правете нищо, с времето ще се оправи“, макар силното притеснение заради изоставането в развитието, проблемите със стомах, черва и храненето. Такива лекари не понасят да им се задават въпроси за ваксините или за отлагане на ваксинация, дори детето да е болно. Факта, че увредите водещи до изоставане в развитието се повлияват много добре от подходящо хранене всъщност кара лекарите още повече да омаловажават проблема. Лекарите

не се занимават с правилно хранене, не са учени на това и не правят пари от това. Прегледа при нутрициолог е над 30 мин. а при лекаря – 5-10 мин. Понякога ми се е случвало да прекарвам с пациент и повече час или два. Ние нямаме и патентовани лекарства които да продаваме.

В нашата „лодка“ има много недооценени герои. Един от примерите е Лиза Луис – лекар по антрополология и майка на 3 деца, едно от които има аутизъм. Тя е успяла да го измъкне със строга БКБГ диета, след което написа книга по темата. Тази книга аз препоръчвам на всеки родител, който е решил да прилага диетата. Друг пример е Виктория Бек, която не „отписала“ детето си, а решила да наблегне на връзката секретин-аутизъм. Благодарение на нея, днес биотехнологична фирма от Масачузетс прави изследвания за лечение на аутизъм със секретин. Друга майка е известна с това, че пожелала педиатъра и да предпише антивирусен препарат на детето и което припадало по над 100 пъти на ден.

Това и кетогенна диета в продължение на 2 г. и синът и вече не припада. Един баща пък, полицай, споделил със съпруга ми, че когато случайно се оказал сам в лекарския кабинет, при едно от посещенията, вписал в мед. картон на детето си, че всички имунизации са направени. Ето такива отчаяни мерки сме готови да предприемем всички ние, за да защитим децата си. Станали сме такива не защото искаме да ядосаме лекаря или да отидем в затвора, а защото искаме да помогнем да детето си, а на лекаря ни не му пука.

Мисля, че и лекарите на брат ми бяха безразлични. Плаша се от сходствата между двете болести, плаша се, че и двете сполетяха моето семейство. И при двете имунната система е увредена. И двете се разгръщат в пълен мащаб след прекарана инфекция или заразяване. И при двете има неразположения в стомаха и малабсорбция на храната. Едната болест засяга мозъка в момент на ранния му крехък растеж, другата е при възрастни, но причинява деменция. Най-противоречивата тема е, че според много учени и двете са в причинно следствена връзка с ваксините.

Страничните реакции от хеп.Б ваксината са повече от всички други заедно. Време е да преценим кои ваксини са наистина нужни и кои не и да осъзнаем, че бебетата получават твърде много ваксини за твърде кратко време докато са твърде малки. В момента масово се гледа на ваксините като на еликсир за здравето на децата, който ги пази от болести през най-ранните им години, но е време да помислим в по-дългосрочен план какво им причиниха те. Никоя ваксина няма да предпази дете, което не се храни добре, живее в лоши хигиенни условия, мръсно, претъпкано пиещо замърсена вода, нямащо канализация или отопление. Такива деца винаги ще се разболяват.

А дете което не е ваксинирано, но живее в чиста и хармонична обстановка е в много по-голяма безопасност и няма риск от заболявания. За да има силна имунна система, детето трябва да е хранено здравословно и да има добри условия на живот. А не да е ваксинирано!

Масовото детско ваксиниране е започнало в ера, когато децата масово не са имали много добри условия на живот. Ето какво се споменава в най-популярната книга за отглеждане на деца от 1888г. от др. Джордж Нафей :

„Всяко бебе трябва да бъде ваксинирано. Това е от изключителна практическа важност. Правят се опити сред обществото да се омаловажат ваксинациите като се разказват остарели и глупави митове, като например как се уврежда кожата или кръвта... Наш дълг е да ваксинираме децата, за да запазим живота и здравето им. Майка, която negliжира това задължение, осакатява детето си за цял живот. Понякога родители се оплакват, че нещо лошо се случва с децата им след ваксиниране. Правят го само защото не могат да приемат, че наследникът им не е така свършен както са очаквали. И почват да обвиняват ваксините.“

Невероятно е, но CDC и FDA и до днес използват подобни разсъждения. Обвиняват в престъпно безхаберие родители, които отказват да ваксинират децата си. Някои биват вкарани и в затвора.

През 1855г. в Масачузетс училищата забраняват достъпа на деца които нямат ваксина срещу едра шарка.

През 1904г. се състои единствения и до днес съдебен иск пред Върховен Съд от родител отказал да ваксинира детето си. Отказват му достъп до училище с мотива, че не може да се рискува доброто на масата, и да се съобразяват с избора на единицата. Този избор бил риск за обществото.

Разликата между тогава и сега е, че сега се въртят милиони долари печалба във Фармацевтичната Индустрия и тя оказва силно влияние върху законодателите. Днес CDC имат свободата да прибавят нови ваксини към списъка със задължителните детски.

Вече няколко десетилетия губим и увреждаме доживотно деца. Колко още трябва да жертваме, за да се осъзнаят политици и фармацевтична индустрия? Тепърва ще се разгръща мащаба на вредите които сме нанесли с ваксините. Имунизациите измениха естествения човешки имунитет, така както антибиотиците „приветстваха“ нови, по-устойчиви вирусни и бактериални щамове, които се предполагаше, че няма да се случат, защото ваксините ни пазят...

Всяка година се увеличават заболяванията от автоимунни болести, астма, ревматоиден артрит, мускулна дистрофия, Алцхаймер, Паркинсон, лупус, диабет, рак и много други.

С ваксините заменихме леко протичащи със сложни, хронични или автоимунни болести. Струваше ли си? Здравните Власти не спират да напяват на припева си, че благодарение на ваксините сме се освободили от страшните болести на миналото. Но ако потърсите статистиката за водещите причини за смърт и болести в САЩ през 1900г. ще видите, че това са били грип, пневмония, туберкулоза, гастроентерит, сърдечни болести, лезии на централната нервна система. Никоя от тях не е предотвратима с ваксини.

ЕПИЛОГ

Може да ви звучи абсурдно, че смятам, че червата за орган от най-голяма важност за нормалното умствено и физическо развитие, учене, социализация и имунитет. Но според мен е така. Червата са мястото, където попада всичко което влезе в тялото ни. Червата могат да са гора за сложни и полезни бактерии, да са филтър или да са като повредена канална тръба. В червата не само се разпределят хранителните вещества, но и създават и изпращат информация към развиващата се имунна и нервна система на детето. Червата са помиелинизиращи от мозъка и са наситени с нервнотрансмитерни рецептори. Всичко това се игнорира от днешната западна медицина. Никоой не свързва изоставането в развитието на детето с увреда в червата му. Дори на коликите се гледа като на нещо маловажно и по-скоро поведенческо, докато всъщност това е нетолерантност към приеманата храна, наситена с антигени. Не очаквайте педиатъра ви да прояви разбиране, ако засегнете подобна тема.

Коликите бяха първия „обвиняем“, когато детето ми беше на 4 дена и не спираше да пици до бездиханност, не спеше, не ядеше, губеше съзнание и имаше тремори. Една от мед. сестри се замисли, че Бен е твърде малък за колики.

Как е Бен днес?

Минаха много нощи от гореспоменатата. Сигурна съм, че без това което аз направих за детето си, то щеше или да е мъртво или да е непоправимо, дълбоко и доживотно увредено. Бен се справя много по-добре от други деца-жертви на хеп.Б ваксината. Нашите усилия дават плод всеки ден – внимателно подбрана диета, витаминни добавки, сензорна интеграция, слухова интеграция, хомеопатия и общи усилия в училище дават на Бен възможност да навакса онова което се опита да му отнеме онази инжекция.

Процеса е много бавен, труден, но си струва. Ако споделим с непознати историята си, те се учудват, че това дете пред тях някога е имало такива проблеми. Това е така, защото масата хора смятат аутизма за перманентно умствено изоставане и не могат да си представят Бен в това положение, защото не са го познавали преди, не са познавали и нас, чиито живот се срути, опитвайки се да върнем назад процеса на увредата. Чак след 4-я рожден ден на детето ни, поне единия от нас можа да се върне на работа. За тези 4 години ние бяхме или безработни или на непълен раб.ден, защото грижите по Бен бяха сложни. Живяхме много бедно и изолирано, както живеят и семействата на хилядите деца в подобно положение.

Вече нямам съмнения, че в тиинейджърските си години Бен ще бъде нормално момче и няма да преживее насилието във всевъзможните му форми на които са подложени децата от аутистичния спектър. Той ще бъде независим, умен, ще има приятели, ще се смее, ще говори, учи и играе. Няма нужда от инвалидна количка, хранителна тръба в корема, няма астма. В момента говора му е идеален за възрастта му. Единствено физическата активност и координация си остават слабите му места. Има неща които може, а връстниците му не могат и обратно...както при всяко дете.

Когато беше само на 3г. много ни изненада по време на един зимен уикенд, когато сам пожела да пробва да кара ски. Обяснихме му, че трябва да обуе дългите смешни обувки, като мислехме, че това ще го откаже. Дори идвайки мислехме, че целия шум, звуци и цветове в гората ще го накарат да изпадне в паника. Но той каза:” Добре, искам да го направя!” През очите на Крис премина искрица надежда и радост. Двамата се запътиха към ски магазина. Там

беше много шумно, работници викаха, хора тракаха, но Бен бе решен, че ще кара ски и нищо друго не му правеше впечатление. Тръгнахме всички със ските си. Аз карах пред тях, за да вижда Бен какво правя. Нямахме нервни кризи, безпокойство, нервност. Само щастливо любопитство. Дори едно дете се бутна без да иска в него, но той само се усмихна. Ние бяхме много щастливи, защото преживявахме момент, който беше ежедневие за родителите с нормални деца.

Често чувам подобни разкази от родители на деца от аутистичния спектър. Макар с много проблеми, има моменти в които необяснимо всичко изчезва, децата са концентрирани и спокойни. Това ни напомня за невъобразимата им сила и възможности.

За наше щастие днес почти всеки ден е такъв за Бен. Той посещава нормално училище, играе, спокоен е, има приятели. Ходи на уроци по плуване. Ходим на ски, играе на гоненица с приятелите си. Като го гледам, дори не искам да си спомням бездната на аутизма в която беше потънал.

Преместихме се в нова къща в нашия град, Кейп Код и избрахме училище в Масачузетс, където предлагаша нова програма за деца като Бен, въпреки, че не бяхме изгубили желание за Хонолулу. Но образователната система там не предлагаше нищо подходящо за нас.

Бен беше много щастлив в нормалното училище сред нормалните деца. Не беше така щастлив, докато беше сред други деца от спектъра. Вече беше ясно, че няма нужда от услугите в специалния клас. За първи път в живота си се радваше и играеше сред деца и учеше от тях такива игри, за които ние с баща му никога не бихме се сетили. Много се гордее, когато успее в нещо. А само преди 1 година не знаехме дали въобще ще му понесе нормален клас и училище.

Всяко от нещата, които направихме за Бен имаше своята важност и без дори едно от тях той нямаше да прогресира така добре. И все пак, според мен най-важното беше ранната и агресивна намеса в храненето му. Това позволи на имунната му система да спре да губи ресурси в хронично реагиране на храни.

Позволи на червата му да се само излекуват и да спре притока на дразнещи пептиди към мозъка. Това беше и причината диарията окончателно да изчезне и физическия растеж да влезе в норма. Хранителните добавки, които му давахме намалиха безпокойството му, чувствителността към звуци, постоянната жажда, нощни изпотявания, припадъци и несръчни ръце.

Още отначало му бях спряла казеина и някои други алергени, но чак след даването на показанията пред комисия и срещата ми с други родители на увредени деца разбрах повече за прилагането на диета при изоставане в развитието.

Безказеиновата и Безглутеновата диета е лъч надежда при справянето с аутизма, но за Бен само тя не беше достатъчна. Чак след като го тествахме за гъбички в стомашно-чревния тракт и след като започна да пие някои неща, започна връщането му към нашия свят. Бен беше на 2,5г. когато премахнах всички глутенови и казеинови храни от менюто му. Той отслабна, ядеше много малко, от време на време се появиха припадъци. Бяхме на път да се откажем, когато се случи, че Бен започна приема на противогъбичното лекарство и нещата си дойдоха на мястото.

След като червата му са започнали да се лекуват, се възстанови и апетита му, дойде речта и уменията. За първи път в живота му се появиха нормални изпражнения в деня след като магнах глутена. Яде различни неща сред които броколи, цвекло, сладки картофи, аспержи, зелени салатки, суши, домати, краставици, царевича, брюкселско зеле, зеле и лук.

След противогъбичното лекарство спряха припадъците. 6 седмици след като го спряхме, те се върнаха отново. За тези месеци, той не боледува, не е пил антибиотици. Изчезнаха когато отново въведохме противогъбичния медикамент. Оказа се, че припадъците му се дължат на свръх растеж на гъбичките и токсините, които те отделят и метаболитните вещества, които му отнемат. Как точно са се случвали нещата в неговия случай си остава мистерия.

Но моя съвет е всички деца с припадъци да се изследват за гъбички в червата. Това е проста и евтина мярка, която родителите могат да предприемат.

От професионалната ми работа с деца от спектъра като нутрициолог, разбрах, че само премахването на казеина и глутена не върши голяма работа. Нужна е и намеса в биологията. Може да потърсите повече информация на www.autismresearchinstitute.com или на уебсайта на Autism Research Institute, където има изписани имена на ДАН лекари. А най-добре е да се съветвате с родители, които са минали по този път.

За нас, се надявам, че ще оставим БКБГ диета зад гърба си, с порастването на Бен. Все още е чувствителен към някои храни. Даваме му различните храни на ротационен принцип, за да няма претоварване с антигенни протеини в червата му. Щом видя, че може да я усвоява правилно, мога да му давам всякаква храна. От време на време му давам храни с казеин и глутен и виждам, че се появяват все по-малко негативни реакции. Иначе винаги търся безглутенови пържени картопки на фирма Фрито, или безказеинови хот дози.

По света има стотици хиляди деца с проблема на Бен, останали не диагностицирани по отношение на храносмилането и връзката му с умственото развитие, ученето и социализацията. Това ни е наследството от масовото ваксиниране и свръх употребата на антибиотици. От увредата на червата тръгват два проблема – нормалните хранителни протеини се възприемат от имунната система като инвазивен материал и тя реагира като образува антитела срещу тях. Непоносимостта към храни може да доведе до класическа алергия и възпаление в червата заради което се освобождават хистамини.

Това води до диария, раздразнителност, колики, рефлукс, запек, обриви и екземи и изоставане във физическото развитие. Деца които ядат алергенни храни са по-предразположени към хронични или респираторни инфекции. Хроничната хранителна нетолерантност с резултат образуване на имуноглобулин G (IgG), също е признак за „пропускливи“ черва, като така антигените се вливат в общия кръвен поток на организма. По този начин тялото бива лишено от функцията на важни ензими.

Ако някое дете има непоносимост към даден антиген, при друго може всичко да е наред. Ето защо IgG тестването е информативно, когато се прави хранителен режим. Убюждането на кожата (RAST testing), което алерголога прави на Бен, когато беше на осем месеца беше само за храни които биха довели до обрив – класическата хранителна алергия, която се открива с

имуноглобулин Е (IgE). Не му направиха тестване към имуноглобулин G, който се открива само с кръвна проба (Enzyme Linked Immunosorbent Assay, или ELISA).

Това обяснява защо диарията му изчезна едва когато IgG дразнителите бяха премахнати от храната му. Резултата на Бен беше, че има IgG реакция към глутен, пшеница, казеин, сирене и мляко, но без към тях да има IgE реакция, т.е. без да има обриви от тези храни. Обикновено ако детето започне да се обрива от дадена храна, родителя е забелязал и вече знае. Но това не е всичко. Освен кожния, нужен е и кръвен тест, с който да се знае точно кои храни да се изключат от менюто на детето. Колкото по-рано се приложи този метод-толкова по-добре. Няма точно време, нужно за оправянето на червата, при всяко дете е различно.

Другия проблем идващ от ваксинирането, антибиотиците и увредата на червата е невъзможността на организма правилно да разгражда глутена и казеина. От десетилетия се знае, че от частично смлени протеини се образуват вещества подобни на опиати. Те носят усещания подобно на наркотиците. В урината на деца-аутисти почти винаги се откриват такива пептиди на частично смлени вещества. Най-често това са глутена (от пшеница, овес, ръж, ечемик и някои хранителни добавки) и казеина (от всички млечни продукти).

Тези пептиди се наричат казоморфин и глиадоморфин. Все още не се знае какво кара организма да преобразува тези обикновени храни в опиати, макар всичко да сочи, че виновника са липсващи или увредени храносмилателни ензими, заради живака във ваксините, както и заради вирусите заселили се в червата, дошли от ваксините.

Така, че дори дете да не покаже алергична реакция към глутен и казеин, то пак има голяма вероятност да не може да ги преработва правилно и да получава наркотичен ефект от приема им. Би трябвало да се премахнат от менюто. Получените наркотични вещества се свързват с опиатни рецептори в мозъка и водят до пристрастяване. Те изменят поведението, речта, възприятията и съня. Могат да водят и до запек. Типичен пример е детето да изаква твърди, тъмни изпражнения на всеки 2-3 дена.

Ако имаме имунна реакция към храните – апетита е намален.

Ако се получава опиатна реакция, детето неистово желае пшенични или млечни продукти.

Повечето педиатри и гастроентеролози смятат, че тестването за пептиди в урината, тестването за кандида ентерит или имунна реакция имат недостатъци и не ги одобряват и препоръчват. Вярно, че имат недостатъци, но аз смятам, че не са излишни. Понякога детето може да показва отлични резултати на тестове, но все пак да се повлияе много добре от изключването на казеина и глутена от менюто. Това е труден и изтощителен процес за всички страни. Често отнема месеци опиатите да излязат от тялото.

Често цялостното състояние на детето се влошава след започване на диетата. Имах един малък пациент, който при първото влизане в кабинета ми нямаше никакъв очен контакт, минимално говорене, много следи от хранителни алергии, а дишането му беше шумно и постоянно стоеше с отворена уста. След началото на диетата започна да го боли силно апендицита. Но той идваше в кабинета и ми казваше „Здравейте, госпожо Джуди!“ а аз дори не знаех, че той знаех името ми. Шест месеца след началото на диетата се наложи да му се направи операция на

апендицита. Говора му се разви много добре, но все пак никое дете не би трябвало да страда толкова много, само за да получи правото да говори.

Съставяла съм хранителен режим за диабетици, за хора с бъбречна недостатъчност и възстановяващи се от инфаркт. Мога да кажа, че диетата за аутисти ми е била най-трудното нещо. За разлика от другите диети, тук е нужна 100% дисциплина, за да има резултати. И една хапка от храна, която дава сладкия наркотичен ефект може да провали всички и да върне детето към регреса.

Много родители се чудят защо детето им не се повлиява, докато не открият, че в супите, сосовете, бонбоните, преработеното месо, слабителни лекарства, витамини или други храни и лекарства които дават редовно на децата си имат скрит глутен или казеин. Много е трудно да се храни детето само с храни без казеин и глутен и много родители не успяват на 100%. Истината е, че почти всички храни могат да бъдат домашно направени или купени без тях. В наше време БКБГ храни са по-достъпни от всякога.

Хранителния режим, който съставям за всяко дете е различен. За всяко дете има и различни хранителни и витаминни добавки, но в повечето случаи почти винаги има добавки на калций и Вит.Б. Детето-аутист има нужда от различни дози витамини от здравото дете. За да се състави хранителен режим не е нужна инвазивната едноскопия, макар, че тя дава последната дума какво е състоянието на червата. Дан лекар, мед.сестра или нутрициолог биха ви помогнали да изберете правилните добавки, за да не хабите пари и нерви ако детето не се повлиява или има негативни реакции. Дозите варират в зависимост от възраст, тегло, алергии и обстоятелствата около самото дете.

Много лекари не могат да преглътнат, че диетата може директно да повлияе на поведението на детето.

Още преди да може да казва „та-та“, Бен можеше да казва „Там врата“ и искаше с часове да го оставяме да отваря и затваря вратата на гаража ни. Добавката, която намали тази му неистова радост беше Цис Палмитат (Вит.А- масло от черен дроб на треска) и високи дози пироксидал 5 фосфат(метаболит на вит.Б6). Наред с другите ползи, Цис палмитата коригира визуалните дефицити при аутистите. Тъй като високи дози могат да са токсични, нужен е професионален съвет за приема. Пироксидала му намали повтарящите навици, поведение и нервни изблици. Но при нас тези две добавки почти спряха фетиша му към отварящи/затварящи се врати, макар да ги почнахме доста след началото на БКБГ диета и приема на противогъбични препарати.

Общия извод е, че за такива деца няма едно лекарство, което да свърши чудото. Много от тях са необходими за общия успех. Те са малките стъпки. Благодарна съм на терапевтите на Бен, които работеха с него от най-ранна възраст. Повечето лекари казват, че въртенето и люлеенето са ненужни поведенчески прояви и трябва да бъдат изтръгнати, премахнати дори със сила. Но аз съм благодарна на нашата терапевтка, според която те са важни и нужни на Бен и му помага да се възстанови неврологично като свръх стимулира вестибуларния си апарат. Така той регенерира увредената нервна тъкан по специално в ушите си. От бебе до 2,5г.

Бен прекарваше най-малко час всеки ден в люлеене и въртене. В един момент той просто спря да иска да го прави. Спря да се спъва и пада, а ако се завъртеше веднага си личеше, че му е

неприятно и му се вие свят – нещо което преди не му се случваше. По това време започна и да няма нищо против да е близо до други деца.

Трудни беше да накараме Бен да започне да усеща нормално крайниците си. Преди нямаше никакви усещания за тях в пространството. Създадохме му много подходящи игри, които да го стимулират да използва крайниците си и същевременно да се чувства в безопасност – игри с възглавници, падане върху възглавници, чесане с четка на крайниците, пълзене. Преди не би правел тези неща без чужда помощ, но след години платени терапии и упражнения вкъщи, той вече е спокоен за тези неща.

Един родител беше казал, че да си родител на дете-аутист е равносилно да си родител на десет деца. Това важи в особена сила за родители, изцяло отдадени на каузата да върнат децата си в нормалния свят – трудно се намират правилните терапевти и услуги, цените за тях са високи, изискват се всекидневни грижи.

Един ден, когато Бен бе на 3г. отидохме на детски кът. Мислех, че както винаги ще се държим долепени един в друг с него, страхувайки се от другите деца, но още с влизането, той сканира със спокоен поглед стаята и заяви, че отива в игровата куклена къща. Влезе и каза, „Имаме пожар!“

Едно момиче пожела да влезе при него, за да се скрие, аз и казах да се направи че звъни на звънец.

Тя каза „Дзън-Дзън! Може ли да вляза?“

„О, не! Много съм зает в момента. Не мога да пускам гости.“

„Е, май ще трябва да си потърся друго място за криене“, каза тя, сви рамене и избяга.

Искаше ми се да падна на земята, а някой да ми премери пулса. Ако дотогава с баща му бяхме събирали монета всеки път, когато дете приближеше нашето и то започваше да пищи от ужас, сега щяхме да караме супер модерна кола...

Очевидно, щом децата сами се почувстват готови да направят нещо сами или да се докажат, те с радост го правят. Няма желание да останат инфантилни, осъзнават това.

Винаги сме ходели редовно при педиатърката на Бен, давахме и статии, описващи нашия подход, но тя така и не пожела да ги изчете, оправдавайки се с натоварения си работен ден. Получаваме съвети от Дан лекари и терапевта му. Така и не получихме адекватни съвети от невролозите, алерголозите или психолозите. Не се решихме да направим и електроенцефалографа ЕЕГ или КАТ, защото бяха нужни упойки. За първи път ни предложиха ЕЕГ, когато Бен бе на 8 месеца.

С Крис искахме да знаем повече за това изследване. Лекарят ни погледна с празен поглед и ни каза, че то ще го насочи какво лекарство да предпише на детето. Разбрахме обаче, че което и да лекарство от евентуалните, ще има неблагоприятни странични ефекти, а шанса да помогнат е 50/50. Никой, и самите ние не знаехме какво точно се случва в тялото на Бен, затова решихме да не замъгляваме общата картинка със силни лекарства, заради които нямаше да сме сигурни кой проблем се дължи на тях и кой на увредената биохимия. Винаги съм действала с идеята, че

проблемите на детето ми имат биологичен произход. Всяко засегнато дете е с различни проблеми.

Не знам какво е бъдещето ни. Никой не знае. Но преди съм си мислела, че ще сме Хавай, ще играем футбол на някое игрище, а Бен ще играе с други деца наоколо. Крис и до днес съжالياва, че не може сутрин да потопи крак в топлия Пасифик, а само гледа студения Атлантук.

Когато сме имали трудни моменти, като например ужасния регрес на Бен след като пи Вiахiп, се посъветвахме с кого ли не дали не е добра идея да се преместим да друго място, дали там ще има услуги подходящи за него, а дали пък няма да му причини повече стрес? След дълго мислене, никой не можа да ни каже твърдо Да или Не.

Решихме, поне да отидем на място в Хавай с Бен, да видим как ще се държи той по пътя, а и предстоеше конференция по темата за аутизма в Уайкики – идеална възможност да опознаем темата и там. За съжаление разговорите се въртяха около това как да се справим с тези нещастни същества- аутистите и нито дума за възстановяване и излизане от това състояние. Иначе, за наше учудване, Бен се държа много добре по време на полета. Но щом стъпихме на земята, му се стори твърде шумно и ужасяващо. Всеки нов цвят или палмите го караха да изпитва силен страх.

Макар, че беше дъждовно, светлината беше твърде силна за чувствителните му очи и кожа. Не му хареса и когато се срещнах с приятелите си на футболното игрище и цялото викане, което имаше там. Всичко това го хвърли в още по-голяма бездна на отчуждението. Очния му контакт стана минимален, а повтарящите се движения се увеличиха. Губехме го, не можехме да стигнем до него. Едва когато открихме, че слушали на ушите намаляват шумовете и така му е спокойно. Една вечер отидохме на ресторант в Хавай Кай. Влизайки набързо сканирахме мястото за евентуални неща, които могат да доведат Бен до колапс – други бебета, шумни компании, шумни касови апарати, скърцащи врати, шум от чинии и вилици по тях. Естествено от семейства с малки деца се очаква винаги да седат до други семейства с малки деца, което винаги е ужасявало Бен.

Помолихме хостесата да седнем на друга маса, далеч от другите малки деца. Тя не можеше да разбере молбата ни. Почувствахме се неразбрани, ненормални...а бяхме нормални. Но беше късно за каквито да е договорки – Бен дочу бебешки плач отнякъде и започна да пици с цяло гърло. Продължи с това и точно когато ни сервираха. Аз не издържах. Извиних се на Крис. Грабнах Бен и го изведох навън. Без да крещя, но с тон показващ, че съм ядосана му казах, че мама е разстроена и не може повече да понеса това негово пищене всеки път щом види друго бебе. Горкото момче се чувстваше ужасено между звуците които го връхлитаха в ресторанта и отхвърлянето с което го заплашваше майка му. Той ми каза „Извинявай Мамо!”

А аз казах, че сега ще го сложа в колата, ще го завържа за столчето му и ще си стои сам и на тъмно, докато мама си изяде вечерята. Хавай беше изгубен за мен. Вече ни бяха запомнили и щяха все да ни сочат с пръст като хората имащи едно от онези деца, за които беше онази конференция. Това беше зенита на 3-те изминали години загуба, изтощение, тревоги и разочарования. Чувствах се съсипана и някак си очаквах това дете да се справи и с моите чувства. Имах ясното намерение да го оставя сам в тази непозната за него кола, взета под наем,

в непознат за него град. У дома никога не го правя, макар той да го иска понякога, като опция пред ситуация която го ужасява.

„Съжалявам. Съжалявам, Мамо!” започна да ме моли той.

„Трябва да спреш да правиш така, Бен! Разбираш ли?” Гледах го строго право в очите.

„Да, Мамо, Да! Съжалявам! Извинявай!” По очите му започнаха да се стичат сълзи. Наистина съжаляваше и много се натъжи. Разбра, че защитната му реакция от шумове е разрушителна, но беше безпомощен пред това.

„Сега можеш да дойдеш с мен, да си изядеш храната тихо и кротко, или да останеш сам в тази кола. Бебето е все още вътре и то ще продължи да плаче. Но аз няма повече да напускам ресторант заради нечие друго бебе. Ще отида и ще си довърша вечерята с татко. Разбираш ли?”

„Да”, каза Бен като хвана лицето с ръцете си и започна да плаче в дланите си. Никога не го бях виждала да прави така или да е толкова отчаян. Това беше жест на тъжен, покосен от мъка възрастен. А беше малкото ми момче, оголващо душата си пред мен. Той протегна ръчички в опит да ме прегърне. Сърцето ми не издържа пред тази молба за прошка. Ама че съм и аз. Децата постоянно ни учат на любов. А би трябвало да е обратното. Христос казва:”Нека Децата Ви Водят!”

Прегърнах го силно, исках всичко да се оправи. Исках да си върна назад думите и жестовете с които го ужасих. Обгърнах с ръце малкото му крехко телце и усетих как отпуска глава на рамото ми. Исках да спра времето и да запечатам този момент. Знаех, че по-късно ще се връщам многократно към него. Осъзнах, че трябва да забравя всичко за което съм мечтала от живота или детето си. В онзи момент усетих малкото му сърчице. Тогава познах душата му, видях същността му и го приех такъв, какъвто е.

Той ме молеше за разрешение да бъде такъв какъвто е, да бъде обичан такъв какъвто е. И двамата си поплакахме тихичко. Неговата болезнена и неизречена молба за любов, приемане и защита отвори очите ми. Нямаше нужда от думи. Щях да го обичам и приемам такъв какъвто е, независимо от всичко и всички. Мислех си за моите мечти, които трябваше да се изпарят. Разбирах, че всичко което съм очаквала е погрешно и нереалистично. Очевидно ще трябва да се върнем в Америка и да забравим за Хавай.

Загуба за мен и Крис, но правилното нещо за Бен. Изведнъж се осъзнах, изумих и отвратих от мисълта да оставя детето си само в тази кола. Дойдох на себе си. Върнахме се в ресторанта. Бен усещаше моята промяна и усещането, че го приемам такъв какъвто е. Постара се да е спокоен, изяде си всичко с голям апетит. Аз обаче бях загубила своя. Когато шумовете от съседните маси се усилваха, очите му се изпълваха с ужас, но бързо се съвземаше и ме поглеждаше в очите „Там има бебе!” Опитваше се да контролира какафонията в ушите си, очевидно бе, че не му е лесно и правеше болезнени гримаси. След малко дойде време да си тръгваме. Срамувах се от себе си, че карах моето малко момче да се опитва с все сили да изпълни това, за което така безумно го помолих.

На излизане ме спря една жена и каза, че тя е агента, който ни е продал къщата, а това до нас били продавачите. Даже ни ги посочи – тези, които ядяха до нас на съседна маса и им завиждах, за двете послушно хранещи момчета.

Жената ме попита как сме. Аз и казах, че ще се връщаме в Америка, защото имаме дете с проблем. Не виждах какво имах да губя ако и разкажа накратко.

На свой ред тя започна да разказва за нейния син на 18г. със синдром на Аспергер. Каза, че сме големи късметлии, че диагнозата ни е поставена и се работи от толкова ранна възраст. 17г. те не знаели как се нарича проблема на детето им и минали по толкова много грешни пътеки. Диагнозата му била поставена едва миналата година. Но днес синът им – завършил гимназия, пожелал да се запише и в колеж. „Ако някой ме беше попитал, когато той беше на 5 дали го виждам да учи в колеж, със сигурност щях да кажа НЕ. Но нещата се подобряват в времето.“

Аз почти припаднах от изненада, успокоение и благодарност. Точно тогава се чудехме дали диагнозата на Бен няма да прогресира в синдром на Аспергер. Ето затова обичам Хавай, такива неща се случват там. И до днес си комуникираме с нея и тя винаги ни успокоява, че пред Бен има хубави времена. Такива са.

Скоро след като се прибрахме и Бен бе поканен на детски рожден ден. Тогава той беше на 3г. и дотогава и дума не можеше да става за ходене на такова събитие. Аз поисках разрешение от домакините да донеса бкбг торта, която по думите на всички беше хитът на вечерта и много им хареса. През цялото време Бен носеше слушалите си за уши. Отначало стоеше сам в ъгъла, но след време се отпусна и отиде да бяга и играе с другите деца на двора, под юнското звездно небе. Както често се случва, другите деца бяха заинтересувани от него. При него дойде едно момиченце, което за последно бях видяла като новородено с майка си, в групата за взаимопомощ, една от близначките и.

„Здравей Бен!“

„Здравей, Рейчъл!“

Двамата седнаха тихо един до друг и гледаха другите деца. Колко стопляща сърцето гледка!

Двамата с Крис гледахме другите родители. Завиждахме им благородно, че не правят нищо особено за поведението на децата си. Чудно ни беше как децата свободно играят и общуват, щом над тях не е надвиснал облака на аутизма. Това освобождава и родителите им да говорят, пият, ядат и общуват с другите родители.

Домакинята ми се обади няколко дни по-късно.

„Радвам се, че с Бен си прекарахте добре. Трябва да ми дадеш рецептата за тортата.“

„Благодаря Бренда, хареса ли ви?“

„О, беше чудесна, всички ядохме от нея! Дори Шон, който не обича торти!“

„Много се радвам. Прави се много лесно от смес, ще ти кажа как.“

„С Кевин забелязахме, че полагате много усилия покрай Бен. Бог да ви благослови.“

Притесних се, че усилията ни за били толкова видни..”Е, Бен наистина се забавлява.”

„Вие правите толкова много за детето си. Той се справя толкова добре, благодарение на вас. Обичам Бен, той е толкова добро дете. Толкова се радвам, че той напредва.”

Аз също.

Най-често задавани въпроси за диетата при аутизъм:

■ Какво е диета при аутизъм?

Това е използването на хранителен режим като терапевтично средство. Ако се прави правилно, може много да улесни другите интервенции. Няма странични ефекти. Подобрява физическото и психическо развитие. Чрез нея намалява нуждата от медикаменти.

■ Какви резултати се очакват от диетата?

Това зависи от възрастта на детето ви и степента на увреждане. Диетата не е магически лек. Изисква пълно отдаване, но резултатите си струват – подобрява се функцията на червата, улеснява се привикването на детето към използване на гърне, подобрява се храненето, самообслужването, съня, хиперактивността, очния контакт, агресивността или самонараняването, повторяеми движение, говор и социализация, намалява сензорната свръхчувствителност.

■ Как да знам дали моето дете има нужда от това?

Освен аутизъм, типичните знаци за нужда от такава диета са: бледа кожа, тъмни кръгове под очите, течене на слюнка, екзема, обриви по рамене и крайници, бели петна по ноктите, чупещи се нокти, бял обложен език, зачервени уши, напукани устни, сърбеж около дупето, слезести, лепкави, златисти или зелени изпражнения, газове, рефлукс, хълцане, упорит модел на странно хранене.

■ Постоянно чувам за ГЛУТЕН и КАЗЕИН. Какво е това?

Това са протеините на пшеницата и млякото. Изследванията показват, че те не се храносмилат нормално при хора с аутизъм, а се разграждат до вещества подобни на опиатите и които са пристрастяващи и вредно за развиващия се мозък. Много хора се подобряват, когато тези два хранителни протеина се премахнат от храната им.

■ При нас не помогна. Защо?

Да се премахне глутена и казеина рядко е единственото достатъчно нещо. При аутизма има много неща върху които трябва да се работи, включително относно храненето. Ако ползвате професионална помощ, ще увеличите шансовете за успех. не забравяйте, че и в лекарствата има глутен и казеин, в дъвчащите витамини. Дори троха от храна съдържаща казеин и глутен може да ви върне назад.

■ Кои са другите неща, върху които има нужда да се работи?

Много от тези деца имат и хранителни алергии и/или синдром на малабсорбция на храната, които са останали не диагностицирани. Дори да се направи кожен тест, той не винаги показва истинските хранителни непоносимости на детето. Всяко дете е различно и интервенциите трябва да са специално и само за вашето дете.

- Ако диетата работи така добре, защо лекарите не ми я препоръчват?

Никои родител не води детето си за сканиране на мозъка при диетолог/нутрициолог или при невролог за хронични проблеми с червата. Невролозите, педиатрите, психолозите и терапевтите знаят малко или нищо за науката нутрициология и нямат квалификацията да предписват специализирана диета. Освен всичко, това е нов подход и се знае малко за това, малко се пише по официалните медицински списания. Ако искате да се съветвате със специалист – потърсете гастроентеролог-педиатър или лекар-диетолог.

- Колко време отнема, за да се видят резултати от диетата?

Препоръчително е да спазвате диетата 6 месеца, преди да се откажете. Това значи 6 месеца строго спазване на ограниченията. Не очаквайте напредък ако давате на детето по-малко от забранените, но силно желани от него храни.

- Има ли нещо тревожно в диетата?

Ако детето ви пие лекарства срещу епилепсия, психотропни или други лекарства, трябва да се съветвате с лекар. Макар диетата да намалява нуждата от лекарства, началото и е трудно. Може да се появи усилване честотата на припадъците. Децата на БКБГ диета трябва да приемат допълнително и витамини, както и да внимавате теглото им да не намалее драстично.

- Как да знам, че диетата действа?

Най-сигурното нещо е да наблюдавате изпражненията – добре оформени и кафяви всеки ден или през ден. Също така би трябвало да намалее газовете, рефлукса, хълцането, да се увеличи апетита, да се успокои детето, да намалее хиперактивността, да се подобри очния контакт, вниманието и концентрацията, говора, съня. Щом тези проблеми започнат да намаляват, детето бързо напредва, макар не толкова бързо както нормалните деца.

Източници за ХРАНИ БЕЗ ГЛУТЕН

www.missroben.com

www.ener-g.com

www.glutenfree.com

www.kinnikinnick.com

www.food-for-life.com

www.specialfoods.com

www.pacificfoods.com

www.gfcfdiet.com

www.autism.com/ari

www.AutismNDI.com

www.savorypalate.com

www.gluten-free.com

www.cgiworker.com/danlist/danlist.html

Позволени храни при БКБГ Диета:

Боб, леща, нахут, леблебия, фъстък, елда, олющено жито, булгур, африканското житно растение теф, амарант, картоф, картофено нишесте и картофено брашно, домашни пържени картопки, соя, ориз, царевица, готови супи без глутен, свежи или замразени плодове и зеленчуци, сушени плодове, кокос, кокосово олио, кокосово мляко, растително олио, свежо месо, домашно птиче месо, риба, миди, пуканки, безглутенов чипс, картофени солети, ориз, соя без мляко, шафранка, ниско маслени маргарини, супи без мляко, бисквити и шоколад без мляко

Забранени храни при БКБГ диета:

Кубчета бульон, малтодекстрин, соев сос, декстроза, „естествени“ овкусители и оцветители, малц, кленов сироп, обработени меса, ядки със скорбяла от пшеница, претцели, кракери, чипс с глутен, гриз, лимец, тритикале, пшеница, спагети, подправки, билки и добавки, освен ако изрично не пише, че са без глутен, краве мляко, козе мляко, масло, маргарин, сладолед.

Какво пише на опаковките:

„Без Пшеница“ не означава без глутен. Например картофения хляб не е без глутен или пшеница, а е направен от картофено брашно.

Термини като „натурални, без мазнини, органични, без пшеница, с цели ядки, без мляко или без лактоза“ нямат отношение към присъствието или отсъствието на казеин и глутен. Трябва да четете внимателно етикетите.

Трябва да избягвате продукти като пшеница, ечемик, ръж, овес, скорбяла от пшеница, хидролизиран зеленчуков протеин, неясни оцветители, глутен, декстроза, малтоза, малтодекстрин, мляко, обезмаслено сухо мляко, масло, казеин, сметана, сирена.

„Без мляко“ не значи без казеин. Четете внимателно опаковките.

Заместители на млякото:

Някои заместители на млякото съдържат грахови протеини или други добавки и овкусители, които може да не са подходящи за деца на БКБГ диета. Често такива продукти са нискомалсени, нискокалорични и нископротеинни отколкото истинското краве мляко, ето защо е нужно детето ви да приема и витаминни добавки. Нека заместителя ви на мляко има добавен калций. Добре се понася соевия заместител.

Заместители на пшеничното брашно:

Днес се продават много готови заместители на пшеничното брашно. Лесно се намират и готови направени продукти без пшенично брашно – хляб, бисквити, кракери и др. Който иска може да си ги прави и у дома. Понякога това може да е трудно, защото брашното от ориз, тапиока, картоф или боб са по-тежки и ако не се внимава храната става със странна текстура. Има много достъпни рецепти. Може да се купят и готови, домашно изпечени храни, като тези от каталога на miss Roben.

Както вече казах, само диета не е достатъчна. Аз държа да видя лично всяко дете, за което ще съставям диета – да видя очите, зъбите, ноктите, корема, косата, ръста, килограмите. Тогава мога да назнача и витаминен протокол. Добре да се вземат предвид и предишни лабораторни изследвания. Ето кои се използват най-често – мултивитамини и минерали (трябва да се чете етикета дали са бкбг), пиридоксал фосфат (P5P), диметилглицин (DMG), калций, цинк, желязо, ленено масло, масло от пореч, EPA-еикозапентаенова киселина, масло от черен дроб на риба, Neocate, DuoCal, магнезиев хлорид, магарешки бодил, масло от гроздово семе, ехинацея, екстракт от семе на грейпфрут, сок от алое, лактобацили и бифидо бактерия, фруктоолигозахариди, каприлова к-на, храносмилателни ензими, магданоз, чесън, боровинка.

От векове се знае, че доброто хранене значи и добро здраве и развитие, но незначайно защо днес не се отделя достатъчно внимание на това. Правилното храносмилане означава да имаме нужните хормони и ензими, които да усвоят пълноценно храната, да отделят вещества нужни за храносмилането и буквално да придвижват храната. Освен в случаите, когато новородено попадне в интензивно отделение на болницата, където го прикачват с всякакви тръби за хранене и хидратация, родители масово ми съобщават, че педиатрите просто свиват рамене, ако им се зададе въпрос има ли връзка между храненето и правилното умствено развитие и растеж.

Имах един малък пациент, на 3г., който от 2г. изоставаше с растежа си, а педиатъра не беше предприел нищо. С изследвания аз открих позитивни проби за глиадин антитела. Ясно беше, че детето има силна непоносимост към пшеницата, но на семейството му никога не бе намеквано за изключването и от менюто. Обаче им бяха препоръчали екзотично звучащи и скъпи хормонални инжекции...

Малко ще откриете и в академичната преса, още по-малко в практиката за това какво значи пълноценно храносмилане. Дали е нужно на новороденото да се дават допълнителни пробиотици, като бифидобактерия и лактобацили? Какво се случва с детето, ако те липсват или биват увредени по време на болничния престой? Това е нещо което срещам всекидневно в практиката си. При изследвания, които назначавам се вижда, че те изцяло липсват в изпражненията на увредените деца. Дори понякога, ако се дават допълнително, те трудно създават колонии в техните черва.

Най-тежко увредените деца, които съм срещала са били тези, на които са давани антибиотици в първите седмици от живота им, заедно с хеп.Б ваксината. Те страдат както от възпалителни процеси в червата, така и от изоставане в развитието. Слагането на MMR след около година е последният гвоздей в ковчега им. Най-лошото е, че в един ден слагат на децата ни MMR, Hib, Influenza, хеп.Б и ваксина срещу варицела. Както научих, данните за безопасност на всяка от

ваксините са силно недостатъчни или изфабрикувани. А данни за това какво се случва и дали е безопасно комбинираното им прилагане въобще липсват.

Др. Франсис Мур говори с мен за т.н. „прозорец на уязвимостта“ в неонатална възраст. От момента на раждане имунната система трябва да обработва всякаква информация, която пристига от черва, очни мембрани, нос, уста и гърло. Представете си огромното влияние, което оказва инжектираната ваксина с вирусите в нея и тежките метали. Аз не одобрявам 37-те ваксини до 5г. възраст в детския имунизационен календар.

Ако храносмилателната и чревна флора на бебето е увредена, в кръвоносната система могат влязат погрешни молекули от червата и да пресекат крехката кръвно-мозъчна бариера. Тъй като червата са много повече обвити с миелин, отколкото мозъка, лошото храносмилане се отразява много драматично и на поведението на бебето и детето. Но такива симптоми се подценяват, като несериозни и не заслужаващи внимание. Важното за лекарите е бебето да наддава на килограми. Но е много важно да се гледа умственото, освен физическото развитие. Ако бебето е увредено от ваксина, можете да разберете за това по най-различни симптоми –

- Промени в чревната функция
- Промени в хранителните навици
- Продължителна температура
- Продължително необяснимо плачене и пищене
- Тремори
- Диария, повръщане, рефлукс, не смяна храна в акото, кръв в акото, запек, газове, подуване
- Неспokoен сън
- Обриви
- Бели петна по ноктите, чупещи се нокти
- И др. необичайни за възрастта

Ранна намеса и промяна на храненето може да минимализира увредата, чрез намаляване на възпалението в червата и в мембраните на кръвно-мозъчната бариера. Ето защо диетата при аутизма помага.

Всяко посещение при педиатъра включва измерване на килограмите, дължината и някои други мерки. Но включва ли въпроси за оценка на умственото и психическо развитие? Трябва да помните, че бебета, които се кърмят, изхождат меки, кашести, златисти изпражнения, но това НЕ значи воднисти и диарични. Бебетата, които се хранят с изкуствено мляко имат по-тъмни, твърди и по-нарядко изпражнения. Ако бебето няма проблеми с изхождането, няма голяма причина за тревога. Може да има нормално физическо развитие, дори при увредени черва. Бъдете особено наблюдателни по време на ваксинация за промяна в апетита или

изхожданията. Всеки недоволен от педиатъра родител, може да го смени или да потърси по-специализираните знания на детски гастроентеролог.

В нашия случай педиатрите на Бен не оценяваха растежа му според общоприетите критерии. В първите си месеци той беше в долната граница на таблицата. Растеше на височина, но изоставаше в килограмите. Подхода на лекаря беше да се изчаква да последно, може би детето съвсем да изпадне от критериите. Пренебрегваше храносмилателните му проблеми, не ни даваше нужните съвети. Такъв сценарии изисква корекция, иначе се върви към момента на поставяне на диагноза на детето.

До 10мес. възраст Бен беше започнал да навакства благодарение на усилията и намесата които ние решихме да въведем. Така минимализирахме храносмилателния дистрес. Не боледуваше толкова често, започна да ака един път дневно и нормално. Изчезнаха обривите, екземите, ушните инфекции и постоянно течашия нос.

Педиатрите на Бен гледаха на ваксините като на нещо по-важно от правилното му хранене. Това е точно обратното на нужното и мисля, че ако педиатрите се замислят, повечето ще се съгласят с мен.

Дете, което не е ваксинирано, хранено е добре и живее в чиста, спокойна и безопасна среда ще се развива идеално и ще се бори с инфекции и болести много по-успешно от гладуващото, но ваксинирано дете, което живее в мръсна среда, без отопление през зимата.

Педиатричната общност трябва да осъзнае и да се върне към прагматичните приоритети нужни за здравето, психическото и физическо развитие на децата.

Judy Converse